

திருக்கோணமலை

தமிழ் எழுத்தாளர்
சங்கத்தின்

முதலாண்டு மலர்

University of Jaffna

808.8

TIR

258016(AR/AR)

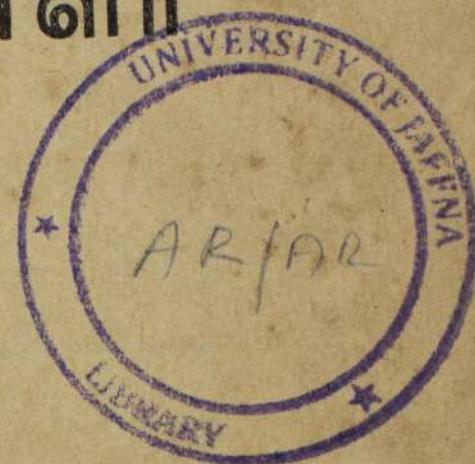
K. KAILASAPPA

திருக்கோணமலை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின்

303-8

TIR

முதலாண்டு மலர்

ARCHIVES

258016

ஆணி - 1961

258016

ஆசிரியர்கள் :

கவிதை - "மஹாகவி"

கதை - பா. பாலேஸ்வரி

கட்டுரை - "கழவாணன்"

அரசு ஸ்ரூபி யோ

◎ குறிக்க நேரம் குறைந்த விலை
◎ உங்கள் அழகுத் தோற்றுத்தை
அப்படியே படம் பிடிக்க
சிறந்த இடம்

“அரசு ஸ்ரூபி யோ”

மறந்துவிடாதீர்கள்

183, வடகரை விதி, திருக்கோணமலை.

ரத்தின கபேக்கு

வெகு அண்மையில்

ரெத்து கபே

- சுத்தமான சைவ உணவிற்குச் சிறந்த இடம்
- கவிட் வகைகள் ஆர்ட்டருக்குச் செய்து கொடுக் கப்படும்:

உங்கள் திருப்தியே எங்கள் மகிழ்ச்சி
தவறுது வருதை தாருங்கள்

ரெத்து கபே

212, வடக்கரை வீதி, : : திரிகோணமலை.

ரெத்து கேப்ஸ் மைலுக்கு 60 சதம்

- குறைந்த செலவில் வசதியான பிரயாணம்
- நேர்மையான சாரதிகள்
- நீங்கள் கொடுப்பது மீட்டர் காட்டுவதையே,
சந்தேகம் வேண்டாம், மீட்டரைக் கவனியுங்கள்
- பிரயாணிகள் இன்கூர் செய்யப்பட்டுள்ளனர்

தேவைக்கு உடனே டெலிபோன் செய்யுங்கள்.

டெலிபோன் இல. 390

ரெத்து கேப்ஸ்,

212, வடக்கரை வீதி, : : திரிகோணமலை

FOR
Fancy Shop-Goods
Natural Hairs
Ladies Wigs
AT COMPETITIVE PRICES.

கொ
ர
ன
ஷ
ன்
ஸ்
டோ
ர்
ஸ்

அழகிய
சாப்புச் சாமரன்கள்
சுத்தமான
மனிதர் முடிகள்
சகாய விலையில்
பெற்றுக்கொள்ள
எம்மிடம் வருக!

VISIT

Coronation Stores

YOUR FAVOURITE ESTABLISHMENT
127, 166, North Coast Road — TRINCOMALEE

SAHIB'S

SILK HOUSE

Specialists in:

MANIPURI SAREES
SILKS
BENARES
BANGALORE
SAREES ETC.

நானுவித தினுசுகளில் நல்லரகப் புடவைகள்
நயமான விலையில் வாங்குவதற்கு வசதியுள்ளது
ஏங்கள் ஸ்தாபனம்:

**S.I. SAHIB, 125, North Coast Road,
TRINCOMALEE.**

Phone: 297

உங்கள் ஆதரவே எங்கள் செல்வம்

பாபுஜி ஸ்டோரஸ்

— நம்பிக்கை — நாணயம் — நயம் —

அழகிய

சாய்ப்புச் சாமான்கள்,

சுத்தமான

முடி தினுசுகள்,

பீங்கான் தினுசுகள்,

வாசனைத் திரவியங்கள்,

விளையாட்டுச் சாமான்கள்,

சிறுவர்,

வனிதையர்,

வயோதுகர்,

யாவருக்கும்,

உங்கள் தேவைக்கும்,

திருப்திக்கும்,

தகுந்த முறையில் வாங்க

இன்றே விழுயம் செய்து

பாருங்கள்.

BABUJEE STORES,

145, NORTH COAST ROAD, TRINCOMALEE.

MIRANDAS

Shopping Centre of a Thousand Attractions!

*Please visit our Departmental Stores
For all your requirements*

Groceries, Oilman Stores, Confectionery, Fancy Goods, Gift Articles, Toilet Requisites, Cosmetics, Stationery, Patent Medicines, Utility Goods, Indoor Games, Novelty Goods Etc. Etc.

MIRANDAS

Dockyard Road,
TRINCOMALEE.

நீங்கள் விரும்பும்
மாத, கிழமைச்
சஞ்சிகைகள்
துப்பறியும் நாவல்கள்
இவைகளுக்கு
சூப. செல்லையா
வடகரை வீதி,
திருக்கோணமலை.

ராஜா கூல்ரிங்ஸ் டால்
நம். 163, என். சி. ரேட்,
திருக்கோணமலை.

குளிர் பானம்
மற்றும்
நெலேன் முடியீர்
பெல்ட் செஸ்காரும்
சாய்ப்புச் சாமான்களும்
மொத்தமாகவும்
சில்லறையாகவும்
கிடைக்கும்.

திருக்கோணமலைத்
தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின்
முதலாண்டு மலர்.

எழுத்தாளிகள்

பக்கம்

◎ கனக. செந்திநாதன்	...	11
◎ வை. சோமாஸ்கந்தர்	...	16
◎ “உதயணன்”	...	21
◎ “நவம்”	...	27
◎ “பவானி”	...	32
◎ ஆ. பொன்னுத்துரை	...	38
◎ “முருகையன்”	...	45
◎ அ. ந. கந்தசாமி	...	46
◎ “கதிரேசன்”	...	47
◎ “அமுது”	...	49
◎ நவாலியூர் சோ. நடராசன்	...	50
◎ திமிலைத் துமிலன்	...	52
◎ செ. வேலாயுதபிள்ளை	...	54
◎ மா. பார்பதிநாதசிவம்	...	56
◎ யி. எஸ். யோசேப்	...	57

எழுத்தரளைகள்

பக்கங்

◎ சோமலிங்கம்	..	58
◎ அ. சண்முகதாசன்	..	59
◎ கா. சி. ஆனந்தன்	..	60
◎ பத்மலோசனி முத்துக்குமாரு	..	61
◎ நீலாவணன்	..	62
◎ தனலக்ஷ்மி சுப்பிரமணியம்	..	64
◎ இராஜபாரதி	..	65
◎ புரட்சிக் கமால்	..	66
◎ பரமஹம்சதாசன்	..	67
◎ அண்ணல்	..	69
◎ ஈழவாணன்	..	70
◎ மஹாகவி	..	71
◎ ரீ. பாக்கியநாயகம்	..	74
◎ பத்மாசனி ஏரம்பு	..	76
◎ தங்கன்	..	79
◎ வி. சிங்காரவேலன்	..	86
◎ பா. பாலேஸ்வரி	..	90

வாசகரே ,

வாசகரே, உள்ளே வருக; இலக்கியத்தில்
ஆசை மிகக் கொண்டார் ஆதவினால்
இம்மலரை
வாங்கி அதன்பால் வசமிழக்க எண்ணினீர்;
ஈங்கிதற்கெம் நன்றி.

இரண்டொருசொல் கூறிவிட
வேண்டும் முதலில்; வெளிநாட் டவர்க்குநாம்
ஆண்டு தமிழை அழகுறுத்தல் காட்டுதற்கும்,
எழுத் தவர்கள் எழுத்தின் எழில், வலிமை
வாழும் திறம் இவற்றை வைத்தொன்றுய்ப்
பார்ப்பதற்கும்,
இந்த மலரை இனக்கி அளித்திட-முன்
வந்தோம்.

கவிதை வனத்தினை ஓரள
விங்கே கொண்டதல் இயன்றஒன் ரூயிற்று.
எங்கள் கவிஞர்களே எல்லாரும்;
பாருங்கள்,
எவ்வளவு பாக்கள் எழுதியுள்ளார் நன்றாக!
அவ்வளவும் நம் தமிழை அவ்வளவு
தூக்கிவிடும்,
பாட்டனுப்பி வைத்த அரும் பாவலருக்
கெம்நன்றி.

நாட்டிற் கவிவளர்க்கும் நல்லதமிழ்
ஏடுகளில்
அச்சேறியுள்ள அவையும் சில உங்கள்
இச்சைப் படியே எடுத்துக் கொடுத்துள்ளோம்;
ஆசிரியர் மார் இதற் காதரவு நல்கிடுக.

வாசகத்தில் வல்லார் பலருக் கெழுதினேம்;
நோக்கம் பெரித்தனால் நோன்பாக
நாம் நினைத்திவ
வாக்கும் பணிக்காய் அழைப்பை
அனுப்பிவிட்டுப்
பார்த்திருந்தோம்; நன்றி, பதில்சிலரே
போட்டார்கள்!

ஆர்க்கும் சன்மான அளிக்க இயலாத
நொந்த நிலை ஆனதனால் நோயென்
றைமைத் தள்ளின்

விந்தையா? யாரும் வியக்கும் படிகதைகள்
கட்டுரைகள் நோக்கங்கள் காட்டி யிருக்கலாம்
எட்டுணையேனும் அவர் ஒத் துழைப்பிருந்தால்!
மன்னிப்பீர், என்செய்வோம்? மற்ற இதழ்
போடுங்கால்

சென்னைக் கெழுதுபவர் இங்கும் சிலவரிகள்
செய்தனுப்பக் கூடும், சிறிது மனம்மாறிச்,
செய்தித்தாள் மீதிற் திறமைகளைச் சிந்துபவர்
எங்களையும் கொஞ்சம் இனி எண்ணக்கூடுமே,
தங்கள் உரைநடைத் தாகங்கள்
தீர்வதற்கு?

வேறென்ன? உள்ளே விரைக; கரும்படித்த
சாறன்றே அங்கே சமுத்திரம் போலுள்ளது!

—“மஹாகவி”

★ கனக . செந்தினாதன்

படித்திருக்கிறீர்களா?

“புதிதாகத் தொடங்க எண்ணியுள்ள எங்கள் இலக்கிய சஞ்சிகை ஒன்றுக்கு ஒரு கட்டுரை தாருங்கள்” என்று கேட்டார் முன் அறிமுகமில்லாத ஒரு வாவிபர். இருபது வயது மதிக்கத்தக்க அந்த வாவிபரை நோக்கிப் பத்தி ரிகையின் நோக்கம், அதை நடராத்தும் குழுவினரின் தன்மை, மூலதனம், பின்னணி என்னும் விடயங்களைப்பற்றி உசாவினேன். நாட்டில் பிரசித்தி பெற்றுவரும் கட்சியின் பெயரை பக்க பலமாக்ககொண்டு படிப்பிலே அக்கறையில்லாத ஒரு வாவிபர் பின்னால் வருவதைப்பற்றி யாதுஞ் சிந்தியாது உணர்ச்சி என்பதையே மூலதனமாக்ககொண்டு தமிழ்த் தாயைச் சிங்காசன மேற்றும் ஒரு முயற்சிதான் அது என்பதை அறிந்தேன்.

எஸ். எஸ். ஸி. வகுப்பில் இரண்டுமுறை போராடித்தோல்வியடைந்து. கும்பகருணன் வதைப்படலத்துக்குப் பன்னிரண்டு பண்டிதர்மார் எழுதி யுரைகளைக் கண்டு குதிக்கால்பட ஓடி, இனி எம் முயற்சியில் இறங்கலாம் எனச் சிந்தித்து, ‘உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்’ என உரக்க மேடைமிது முழுக்கி வாழ்க்கையில் உதாசினஞ் செய்து, தொழிலில் சுகமானாகுறுக்கு வழியில் பேர் சம்பாதிக்கூடியதான். ‘பேனு மன்னர்களாக’ வரக்கண்டுபிடித்த பாதைதான் இந்தச் ‘சென் பத்திரிகை’ வாவிபரின் முயற்சி.

இன்னும் கொஞ்சம் விபரமாகச் சொல்ல வேண்டுமா? தொல்காப்பி யம் முதலாம் தொன் நூல்களையோ - நன் நூல் முதலிய பிற்பட்ட காலத்துப் புத்தகங்களையோ அவர் அறியார். இலக்கணமா? அது தமிழ் எழுத்தின் வேகத்தை இழுத்துப் பிடிக்கும் மூக்கனைங் கயிறு என்பது அவர் சித்தாந்தம்: போகட்டும். சங்கத்துச் சான்றேர் நூல்களில் சில பாடல்களை அவர் சிலகட்சி ஏடுகளிற் பார்த்ததுண்டு. ஆனால் அவை இக்கால வாழ்க்கையைப் பிரதி பலிக்கவில்லை என்று முடிவுகட்டிப் படித்ததில்லை. வள்ளுவர் குறஞ்கு வருஞ்சகுஞ்செய்யலாமா? அதுதான் இப்பொழுது சொற்பொழிவின் இடையிடையே போடும் சர்க்காச்சே. எனவே சுமார் இருபத்தைந்து குறள் அவருக்கு மனப்பாடம். அவைகளும் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் குறள்கள் என்று என்னுகிறீர்களா? இல்லவே இல்லை. கடவுளைத் திட்டியது என்று அவர் எண்ணியதும், பரிமேலமுகர் உரையில் தவறியதுமாகும். அடுத்துக் கம்பராமாயணம். ஆரிய இராமன், திராவிடப் பெருங்குடி மன்னனை வென்ற அருவருப்பான கதை என்பது அவர் முடிவு. எனவே கம்பரசமே போதும். சேரன் தம்பியின் சிலம்பு ஆரவாரமாகக் கூட்டத்தில் கேட்டதோடு சரி.

பாரதி பாடலா? ஆஹா! பெண் விடுதலை தொடக்கம் ‘பார்ப்பானை ஜெயரென்ற காலமும் போச்சே’ வரைக்கும் பாடம், பாரதி தாசன்தான் அவருடைய ஆதர்ச கவி.

ஈழத்துப் புலவர் பெருமக்களைப்பற்றி அவருடைய மனதில் ஒரே முடிவு தான். சமயச் சேற்றில் மக்களை வீழ்த்தித் தகடு தத்தம் செய்த பிறபோக்கு வாதிகள் என்பதுதான் அது. ஆறுமுகநாவலர் சமயச்சண்டை செய்த பிறபோக்குவாதி. விபுலானந்த அடிகளும் கணேசையரும் விளங்காத நூலும் உரையும் செய்த மகாஞ்கள். சோமசுந்தரப் புலவர் சுமார் ரகம். பண்டித வர்க்கம் படு மோசம். சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் ஏதோ ஒரு சிலர் மின்னுகிறுர்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். நாவல், கவிதை, விமர்சனம் இவை ஈழத்தில் இல்லவேயில்லை. அரசியலிலும் இலக்கியத்திலும் சூடான, அப்பட்டமான எழுத்துலக வேந்தர்கள் இனிமேல்தான் தோன்றவேண்டும், அதற்கான பாதை சமைக்கத்தான் புதிய சஞ்சிகை என்பது அவர் பேச்சிலிருந்து நான் அறிந்துகொண்டவையாகும்.

என்ன, மயக்கமாயிருக்கிறதா? நான் சொல்பவை உண்மை. மிகைப் படுத்திய சங்கதிகளேயல்ல. இந்த வாலிபர் மாத்சிரமேயல்ல.* இவரைப் போன்ற ஆசையுள்ள எத்தனையோ வாலிபர்களது விலையும் இதுதான். ஈழநாட்டின் தற்போதைய எழுத்தார்வம் படைத்த ஒரு கூட்டத்தின் பிரதிச்சிதான் இந்த வாலிபர்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளியாகும் ஏராளமான சஞ்சிகைகளுக்கு விற்பனைச் சந்தையாக இருக்கும் ஈழத்திலே, ‘இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை’ என்னும் மோகத்திலே பாரதிக்குப் பிறகு வந்த நூல்களையாவது தரமறிந்து படத்திருப்பார் என்ற எண்ணத்தில், காஞ்சினை (புதுமைப் பித்தன்), கனகாம் பரம் (கு. ப. ரா.), பொழுதுபோக்கு (தி. ஐ. ர.), நடைச்சித்திரம் (வ. ரா.), ஏட்டிக்குப் போட்டி (கல்கி), இதயஞ்சி (டி. கே. சி.), தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் (வையாபுரிப் பின்னை), உலகஞ்சுற்றிய தமிழன் (ஏ. கே. செட்டியார்), உல்லாசவேளை (எஸ். வி. வி.), கண்டதும் கேட்டதும் (சாமிநாதையர்), தமிழ்த் தென்றல் (திரு. வி. க.), ஐனனி (லா. ச. ராமாயிர்தம்) என்ற பலவகையான நூல்களைப்பற்றிக் கேட்டேன், ஏமாங்கேன்.

“முந்தைய நாளினில் அறிவும் இல்லாது மொய்த்த நல் மனிதராம் புதுப்புனல் மீது செந்தாமரைக்காடு பூத்துபோலச் செழித்த எந்தமிழில்” உள்ள இந்தப் படைப்புக்களைப் பற்றிப் பண்டிதர்களும் வித்துவான்களும் “இவையும் நூல்களா? படிக்கவேண்டிய சரக்குகளா?” என்று கேட்டால் அதிசயப்படவேண்டியதில்லை. ஆனால் புதுமையைச் சமைக்கப்போகிறேன் என்று ஆர்வமுள்ள வாலிபர் கேட்டால் என்ன செய்வது?

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் அன்பர் க. நா. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சுதேசமித்திரனில் எழுதிய “படித்திருக்கிறீர்களா?” என்ற கட்டுரைத்தொடர் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அதில் ஒரு பகுதி நூலாகவும் வெளிவந்திருக்கிறது.

உலக இலக்கியத்தில்-முக்கியமாக நாவல் இலக்கிபத்தில் மூழ்கித்தினைத்து, நோபஸ் பரிசு பெற்ற கதைகளையும் பிற நல்லகதைகளையும் தமிழர்கள் படித்து அநுபவிக்கவேண்டுமென்ற துடிப்போடு மொழிபெயர்த்து, உதவியிருப்பவர் அவர். தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதைகளும் நாவல்களும் கட்டுரைகளும் பிறநாட்டு இலக்கியங்களோடு சரிநிகர் சமானமாக நிற்கின்றனவா? என்று எழுத-விமர்சிக்க-அவருக்குத் தகுதியுண்டு. ஆனாலும் அவர், “நூல்களைப் பூரணமாக விமர்சனம் செய்யவும் நான் முன்வரவில்லை. தரவிமரிசனம் செய்து பார்க்கவும் முயலவில்லை. இந்நூல்களில் இந்த இந்த மாதிரி அம்சங்கள் இருக்கின்றன. படித்துப் பார்க்கலாமே என்று கூறவே முயன்றுள்ளேன்” என்று குறிப்பிட டிருக்கின்றார். எழுத்தார்வம் படைத்த-புதுமைத் தமிழை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிக்க-நண்பார்களுக்கு இது போதும் என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

இந்நூலில் தமிழ்ச்சிறுகதைச் செல்வத்துக்குப் பலமான அத்திவாரம் போட்டுத் தந்த புதுமைப் பித்தனின் பலவகை உத்திகளையும், தமிழ்ச்சிறுகதை உலகத்துக்கே கண்மனியாக விளங்கிய கு.ப. ராவின் கதைகளில் அடங்கிய சிறப்பான மூன்று விஷயங்களையும், முற்போக்காளர்க்கெல்லாம் முற்போக்காளரான வ. ரா. வின் வலிமையான நடையையும், கனமான விஷயங்களையும் லேசாக, ஒரு தனி நோக்குடன் சொல்லியிருக்கும் தி. ஐ. ர. வின் திறன் மிகுந்த எழுத்தையும், தனக்குப் பிடித்த விஷயத்தை வாசகனுக்கு எடுத்துச் சொல்வதில் ஈடு இணையற்ற கல்கியின் ஆற்றலையும், மனதைக் கவரும் வகையிலே பிரயாணக் கட்டுரைகள் எழுதிய செட்டியாரின் இலகுவான தமிழையும், க. நா. சு. தொட்டுக்காட்டியிருக்கிறார். இன்னும் அரும்பிய மூல்லையும் (தீபன்), இதயாதமும் (சிதம்பரசுப்பிரமணியன்), மண்ணைசையும் (சங்கரராம்), கரித்துண்டும் (டாக்டர் மு. வரதராசன்) கொட்டு மேளமும் (தி. ஜான்கிராமன்) எழுதப்பட்டிருக்கும் விதமும் நன்றாகவே இருக்கிறது. கவிஞர் ஒருவரும் இல்லையா? இருக்கவே இருக்கிறார், ஒப்புவமையற்ற பாரதிதாசன் அவர்கள்.

“இருபத்தொரு பேரை உள்ளடக்கிய இந்த முதலாங் தொகுதியைப் போல, இன்னும் இரண்டு மூன்று தொகுதிகளுக்கு இடமுண்டு என்று சினைக்கிறேன்” அவர் கூறியிருப்பது மிக்க மகிழ்ச்சி தரக்கூடியதென்பதில் ஒயமில்லை.

வாவிப்பரைப்பற்றிக் கூறிவிட்டு க. நா. சு. வின் புத்தக விமர்சனத்தில் இறங்கிவிட்டிரே என்று நேயர்கள்கூறும் வார்த்தைகள் என் காதில் ஒலிக்கின்றன.

விஷயத்துக்கு வருகிறேன். ஈழத்திலே எழுத்தார்வம் படைத்த இந்த வாவிப்பரைப் போன்றவர்கள் ஒரளவு ஈழத்தின் இலக்கியப் பரப்பை, அதன் பரம்பரையை அறிய அத்திவாரமான வேலை-அறிமுகப்பணி- என்ன செய்யப் பட்டிருக்கிறது? க. நா. சு. அவர்கள் எழுதியதைப்போன்று சுருக்கமான

விமர்சனத்தில் மூலநாலைப் படிக்க-ஆர்வம் எழுப்ப-என்ன வேலை நடந்திருக்கி மது? ஒன்றுமேயில்லை. பின் அந்த வாலிப்பரைக் குறைசூறிப் பயணன்ன?

எழுத்தில் எழுந்த நூல்களில் எதை வாசித்துப் பார்க்கலாம்? புதுமைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் என்னத்தை எழுதிக் குவித்துவிட்டார்கள்? வருடத் தில் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட வரும் தமிழ்நாட்டுப் புத்தகக்கூட வெளிவராத ஈழத்தின்கிலையை ஒப்பிட்டு வருடத்துக்குப் பத்துப் புத்தகங்கூட வெளிவராத ஈழத்தின்கிலையை ஒப்பிட்டு அறிமுகத்திற்குத் தொடங்கினால் கிலையை என்னவாகும்? என்ற வினாக்கள் எழுவது இயற்கை.

இப்படித்தான், ஈழத்திலும் எழுத்தாளர் இருக்கின்றார்களா, ஒரு பத்துப் பேருக்கு மேல் போக்மாட்டாது என்று 1955 வரை எண்ணியிருந்த எண்ணைம் இப்போது தகர்ந்து, பேரான மன்னர்களாக-எழுத்துலகச் சிற்பிகளாக- எழுபத்தைந்து நல்ல எழுத்தாளர்களைக் குறிப்பிட்டுப்பேச முடிகிறது. அப் படித்தான் நூல்களாக அறிமுகஞ்செய்யத் தொடங்கினால்-வெறும் பொழுது போக்கை நோக்கமாகக் கொள்ளாமல்-ஈழத்தை முக்கிய நோக்கமாக வைத்து அறிமுகஞ்செய்யத் தொடங்கினால்-நாற்பது நூலையாவது அறிமுகஞ்செய்து வைக்கலாம். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் எழுந்த நூல்களாக அவை இருக்கும். அவை வெறும் புதுமைத் தமிழ் நூல்கள்ல. ஈழத்து எழுத்துலகப் பரப்பை-பண்பாட்டைக் காட்டுவனவாகவே அமையும். அவற்றைப் பழுத்திநுக்கிறீர்களா என்று கேளாமல் படித்துவிட்டு எழுத்துத் துறைக்கு வாருங்கள் என்று அப்பட்டமாகச் சொல்லமுடியும்.

அவை எவை? அதைத் தனித்துத் தீர்மானங்செய்ய முடியுமா? சர்வகலாசாலைப் பேராசிரியர்களாவது எழுத்தாளர் சங்கங்களாவது பல தும் படித்து அறிந்த பெரும் விமர்சகர்களாவது குறிப்பிட்டு அட்டவணை தயாரித்து ஒரு பத்திரிகையில் தொடர்பாக அறிமுகக் கட்டுரைகளாக எழுதினால் நலமென கிளைக்கிறேன். க. நா. சு. அவர்கள் தமக்குப் பிடித்த நூல்களைப்பற்றித்தானே எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று நீர் கேட்டால், அவ்வளவு துணிச்சல் எனக்கில்லை என்பதுதான் பதில். விடயத்தைத் தொடங்கிவிட்டு அரைகுறையாக விட்டுவிடலாமா? என்றால், சிறிது தயக்கத்துடன் பின்வரும் நூல்களைச் சிபார்சு செய்கிறேன். எனக்கு வழிகாட்டியவர்கள் எதைப் படிக்கவேண்டும் என்று போதித்தார்களோ அவற்றையும். நான் வாசித்து இரசித்தவற்றையும் குறிப்பிடுகிறேன். வெறும் பொழுது போக்கு மாத்திரமல்ல. பலவகை நடைகளையும், சரித்திர, பொது அறிவையும் பெறவேண்டுமென்பதும் என் குறிக்கோளாகும். பெரியபுராணம், நான்காம் பாலபாடம் (ஆறுமுகநாவலர்), பதிப்பித்த நூல்களின் முகவரை (சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை), மேகதூதக் காரிகை (குமாரசுவாமிப் புலவர்), பருளாய் விநாயகர் பள்ளு (சின்னத்தம்பிப் புலவர்), வில்லையையம் (வ. குமாரசுவாமிப் புலவர்), உரையிடை வரும் மேற்கோள் கதைகள் (ம. க. வேற்பிள்ளை), முத்துக்குமார கவிராயர் பிரபந்தம், ஈழநாட்டுப் புலவர் சரித்திரம் (கணேசையர்), யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை

(மயில்வாகனப் புலவர்), யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் (இராசநாயக முதலியார்), தமிழர் சமயம் (ஞானப்பிரகாசர்), தமிழர் வரலாறு (செ. பூபாலபிள்ளை), வீஜய சிலம் (சி. வை. சின்னப்பாபிள்ளை), கனகி புராணம் (சுப்பையாப் புலவர்), நீ மயங்குவதேன் (கோ. நடேசையர்), உலகம் பலவிதக்கதைகள் (ம. வே. திருஞனசம்பந்தர்), நமது தாயகம் (க. வே. சாரங்கபாணி), இலங்கை வளம் (சோமசுந்தரப் புலவர்), ஆங்கில வாணி (சுவாமி விபுலானந்தா), நானுடகம் (பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை), இலக்கியவழி (பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை), கதிர்காமம் (குல. சபாநாதன்), கீதாஞ்சலி (சோ. நடராஜன்), மாதவி மடங்கை (இலங்கையர் கோன்), மாணிக்கவாசகர் அடிச்சவட்டில் (சோ. சிவபாதசுந்தரம்), நாடோடிப் பாடல்கள் (க. மு. இராமலிங்கம்), ஈழத்துச் சிறுகதைகள் I, ஆனந்தத்தேன் (சச்சிதானந்தன்), தமிழன்குரல் (வேந்தனூர்), கப்பற் பாட்டு (இளமுருகனூர்), பின்னைப்பாட்டு (தொகுப்பு நூல்), ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம் (த. கையிலாசபிள்ளை), பரியாரிபரமர் (சானு), தென்றலும் புயலும் (இளங்கிர்ண்), இலங்கைத்தமிழ் விழா மலர், முஸ்லீம் புலவர்கள் (முகமது உவைஸ்), மட்டக்களப்புத்தமிழகம் (பண்டிதர் கந்தையா), இலங்கையில் இன்பத் தமிழ் (கா. பொ. இரத்தினம்), உரைநடை வரலாறு (செல்வநாயகம்), தமிழன் எங்கே? (மு. கணபதிப்பிள்ளை) இந்த அட்டவணைதான் முடிந்தமுடிபல்ல. சிறிது கூடலாம். இந்நூல்கள் ஈழத்து எழுத்தாளராகவர விரும்புவோருக்கு மிக்க பயனைத்தரும் என்று நம்புகிறேன். கவிஞர் மு. செல்லையா அவர்களது கவிதைகளைப்பற்றி ‘கவிதை வானில் ஒரு வளர்பிறை’ என்ற என து சொற்பொழிவுப்பிரசரம் ஒன்று எப்படி வேலைசெய்திருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். எனவே மேற்படி நூல்களைப்பற்றி அறிமுகஞ்செய்து வைப்பது நல்ல தொண்டு. பிறகுதான் பத்திரிகை நடாத்த முன்வரும் - அவாவுறும்-வாலிப நண்பர்களைப் பார்த்து இந்த நூல்களையாவது ‘பாத்திருக்கிறீர்களா?’ என்று கேட்கமுடியும். அதைச் செய்ய முன்வருபவர் யாரோ?

* வை. சோமாஸ்கந்தர்

திருக்கோணமலை தந்த தமிழ்ச் சான்டேர்கள்.

சமத்துப் பூதங்தேவனூர் காலம் முதற்கொண்டு இன்றுவரை செந்தமிழ் மொழி வாழ ஈழாடு அயராது பணியாற்றி வந்திருக்கின்றது. ஈழம் ஆற்றிய அருந்தமிழ்ப் பணியிலே திருக்கோணமலைப் புலவர்கள் பலரும் என்று மௌழியோற்றுதற்குரிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்கள். இராமாயணம் முதலிய இதிகாச நூல்கள் கூறுகின்ற கருத்துக்கள் முழுவதும் ஒப்பமுடியாதாயினும், இதிகாச நூல்கள் கூறுகின்ற கருத்துக்கள் முழுவதும் ஒப்பமுடியாதாயினும், அவை ஈழாடு பற்றிய செய்திகள் அறிவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. வட மொழி இலக்கியத்துட் சிறந்து விளங்கும் வான்மீதி செய்த இராமாயணம், ஸ்காந்த புராணம் போன்ற பேரேடுகளிலும், திருமந்திரம், சிறுபானைற்றுப் படை, பட்டினப்பாலை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலாய தமிழ்க் கரு தூண்களிலும் ஈழாட்டின் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஈழாடும் தமிழக மும் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக ஒத்த பண்பாட்டிலும், கலைத்துறையிலும் நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டுள்ளன.

வீணக்கொடியோனன் இராவணன் தமிழ்மகன் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லையாயினும், அம்மன்னன் சிவனெறி போற்றிய பெருமகன் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் உள்ளன. தமிழ் அகத்திய முனியை இசைப் போட்டியில் வீணக்கொடியோன் வெற்றி பெற்றுள்ளன. இச்செய்தி இராவணன் தமிழனாகவே இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினைத் தூண்டுகின்றது, இயக்கர் நாகர் என்போர் ஈழத்தின் பழங்குடி மக்களே. ஈழாடுக்கு விசயன் வருவதற்கு முன்னர் இங்நாட்டில் நாகரிகமுற்று வாழ்ந்த நாகர் மரபில் வந்த தமிழ்ப் பெரும் புலவர் முரஞ்சியூர் முடி நாகராயர் என்பார் நம் நாட்டுப் புலவரெராருவரோ என்ற ஜயம் ஏற்படுகின்றது. ‘‘முத்தூர் அகத்தியன்’’ என்ற புலவர் பற்றிச் சங்கச் செய்திகள் பலவுள். சில கல்தொலை வில் உள்ள “முதூர்” எனும் பெயருள்ள கிராமம் இன்றும் முத்தூர் என்று சிங்களமொழியில் அழைக்கப்படுவதும், அங்கு காலத்தால் முற்பட்ட ‘‘அகத்தியர் ஸ்தாபனம்’’ ஒன்றிருப்பதும் சிந்தனையைத் தூண்டும் செய்தியாகும்.

நற்றினை, குறுந்தொகை, அகநானாறு ஆகிய பழங்தமிழ் நூல்களில் பல பாடல்கள் பாடிய ஈழத்துப் பூதங்தேவனூர் நம் நாட்டவரென்பது பெருமை தரும் செய்தியாகும். இவர் காலம் கடைச்சங்க காலமாகிய கி. மு. 180 ஆகுமென்று ஆராய்ச்சி வல்லுனர்கள் ஆய்வுறைத்துள்ளார்கள். ஒழுங்குப்பட்ட பழைய வரலாற்று நூல்கள் நம்மிடத்தில் இல்லாதபோதும், வரலாற்றினைத் தெளிவுபடுத்தக்கூடிய செய்திகள் பலவற்றை நம்புலவர்களது நூல்கள் ஒரளவேனும் தருகின்றதென்பதில் ஜயப்பாடில்லை,

திருக்கோணமலை பற்றிய செய்திகளை நாம் பெறவேண்டுமானால், திருக்கோணமலையில் வாழ்ந்த புலவர்கள் இயற்றிய நூல்களை நாம் படிக்கவேண்-

டும். அத்தகைய நூல்களை நாம் பெறவேண் மொனால் போர்ச்சுக்கல் சென்று விஸ்பன் நகரிலிருக்கும் அஜ்டா போன்ற நூல்களையங்களில் ஆராய்ச்சி சிக்கும்த்த வேண்டும்.

இன்று எமக்குக் கிடைத்துள்ள சான்று பகரும் நூல்கள் காலத்தால் பிந்தியவை. 17-ம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்தவை. அவை இன்று எமக்குக் கிடைத்திருப்பதைபற்றிப் பெருமைப்படவேண்டும். தெக்கண கைலாச புராணமென்றமைக்கப்படும் கோஞ்சல புராணமும், கோணேசர் கல்வெட்டும் இன்று எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவை 250—300 ஆண்டுகள் பழமையுள்ளனவாகும். முன்னையதை எழுதியவர் கோணேசராலயத்து அர்ச்சகர். அவர் வடமொழி, தென்மொழி இரண்டிலும் கைதேர்ந்த வித்தகர். அவரது பெயர் பண்டிதராசர் என்பதாகும். மற்றையதை எழுதியவர் கவிராசர். இவ்விருவரும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள்.

திருக்கோணமலையிலே பல புலவர்கள் தொன் றித் தமிழைப் பேணி வளர்த்து வந்திருக்கின்றார்கள். வித்துவான் சு. தம்பையாப்பிள்ளை, சட்டம்பிதம் பையர், கதிரித்தம்பிப்புலவர் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் சென்ற நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த சிறந்த புலவர்களாவார்கள், பெயர் புகழ் விரும்பாத பெருந்தகைகள் இவர்கள். அதன்காரணமாக இப்புலவர்களது பெயரும் பணியும் வெளியுலகுக்குத் தெரியாமற் போயிற்று. சட்டம்பிதம் பையர் என்பார் “குமாரநாயகர் அலங்காரம்” என்னும் காவியத்தினை இயற்றி யுள்ளார். இப்பெருமகாரது கவியம், புலமை அனைத்தையும் குமாரநாயகர் அலங்காரத்திற் காணலாம். இப்புலவரது மானுக்களுக்கைய கதிரித்தம்பிப்புலவரையாழ்ப்பாணத்து நல்லறிவாளர்கள் நன்கு மதித்துள்ளார்கள். யாழ்ப்பாணத்துப் பேரறிவாளர் இவரை புலவரெனப் போற்றியழைத்தார்களென்றால், இவரது ஆசிரியராகிய சட்டம்பிதம் பையரது புலமைதான் என்னே!

“திருக்கோணமலை வழிநடைச் சிங்கு” என்ற ஒரு நூல் காணப்படுகின்றது. இந்நால் யாரால் எக்காலத்து எழுதப்பட்டதென்ற செய்திகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

கனகசுந்தரம்பிள்ளை த:

திருக்கோணமலை தமிழ்மொழிக்காற்றிய தொண்டினை நாம் என்னும் போது, திருக்கோணமலைக் கனகசுந்தரம்பிள்ளையை மறக்க இயலாது. இச் சான்றேரின் தங்கையார் பெயர் தமிழுத்துப்பிள்ளை என்பதாகும். பிள்ளையவர்கள் 1863-ம் ஆண்டு ஆவணித்திங்கள் 24-ம் நாள் திருக்கோணமலையிற் பிறந்தார். வாழும்பிள்ளையை விளையாட்டிலே தெரியும் என்னும் முது மொழிக்கமைய இவர் சிறு பராயத்திலேயே கல்வியில் ஊக்கமுடையவராக விளங்கினார். பிற்காலத்திலே இவர் பெயரோடும் புகழோடும் விளங்குவாரென இவரது ஆசிரியர்கள் எண்ணினர். இவரது கல்வி வளர்ச்சி பதினேழு வயது வரை திருக்கோணமலையிலேயே, நடைபெற்றது. பிள்ளை அவர்களுக்கு தமிழ்

இலக்கண இலக்கியங்களையும், ஆங்கிலத்தினையும் ஊட்டி நன்மகனும் ஆக்கிய ஆசிரியப் பெருமக்கள் கழிவேற்பிள்ளையும், கணேச பண்டிதருமாவார்கள். ஆசிரியர்கள் இருவருமே கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் அறிவுச்சுடர் இவ்வாசிரியர்கள் இருவருமே கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் அறிவுச்சுடர் இந்த தூண்டிலிடுவதற்குப் பெருங்காரணர்களாக இருந்தார்கள். பண்பால் உயர்ந்து கற்று வல்லசான்றேராகிய தமிழகத்து நல்லறிவாளர்கள் இத்தகைய பண்பாளரை, சான்றேரை மகனாகப்பெற்ற இவர் தந்தை எங்கோற்றுரோ, என்னும் புகழுக்கு இலக்காக இவரது வாழ்க்கை திகழ்ந்தது.

நம் மதிப்பிற்குரிய திருக்கோணமலைப் பிள்ளையவர்கள் பதினேழாவது வயதில் கல்வி யில் உயர்வுபெறுவதற்காக சென்னைமா நகரை அடைந்தார். சென்னைமாநகரில் செல்வநாயகர் மத்திய பாடசாலையில் கல்வி பயின்று நீதறி ஞர். அதன்பின்னர் பல சான்றேர்களையெல்லாம் தமிழுலகுக்களித்த பச்சை யப்பன் கல்லூரியில் சேர்ந்து எப். ஏ. (F. A.) வகுப்பில் படித்துத் தேரி ஞர். பின்னர் பிரசிடின்சிக் கல்லூரியில் சேர்ந்து தத்துவம், தமிழ் முதல் விஷய பாடங்களைப் பயின்று சிறப்பாக B.A. பட்டம் பெற்றுப் பரிசுகளும் பெற்றார்.

தமிழ் நாட்டிலேயே அரசாங்க ஊழியராக பல ஆண்டுகள் கடைமையாற்றினார். அதன்பின்னர் பச்சையப்பன் கல்லூரியிலேயே தமிழ்ப்பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். நான்காண்டுகள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தலைவராகவும் பணிபுரிந்தார். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தேர்வாளர்களுள் ஒருவராகவும் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியினதும், பச்சையப்பன் கல்லூரியினதும். தலைமைப்புலவராகவும் விளங்கினார். அரசியலாரால் யாக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய தமிழ் அகராதிக்கும் உதவிப் பதிப்பாசிரியராகக் கடைமையாற்றினார்.

தெல்லிப்பழையில் கிராமக்கோட்டு நீதிபதியாக விளங்கிய சிதம்பரநாத முதலியாரது செல்வமகளைத் தன் வாழ்க்கைத் துணையியாராகப் பெற்றார், இவருக்கு இராசராசன், இராசசேகரன், இராசசேகரன், இராசமார்த்தாண்டன் என நான்கு ஆண்மக்கள் உள்ளார்கள். இளமைக்காலத்திலேயே தம் துணையியாரை இழந்தார். தம் மக்களைக் கண்ணின் மணிகளெனப் போற்றி நல்லோராக்கினார்.

பிள்ளையவர்களது இளையவர் சரவணமுத்துப்பிள்ளை என்பவர். தமிழ்மொழியில் நாவல் எழுதிய ஆரம்ப ஆசிரியர்களுள் ஒருவராவர். ‘மோகஞ்சி’ என்பதே அவரை எழுதிய நாவலாகும். கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் கம்பராமாயணத்தில் ஒருபகுதியாகிய பாலகாண்டத்துக்கு அரும் பதவுரையொன்று எழுதியுள்ளார். குமாரசாமிப்புலவரோடு சேர்ந்து நம்பியகப்பொருளுக்கு ஓர் அரிய உரை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 1922-ம் ஆண்டு ஆளித்திங்களிலே இயற்கையெய்தினார். இவரது மறைவு தமிழ் உலகுக்குப் பேரிழப்பாகும். தமிழகத்துச் சான்றேர்களும், ஈழநாட்டுப் பெருமக்களும் இவரது மறைவு குறித்துப் பெரிதும் வருந்தினார்கள்.

அகிலேசபிள்ளை வே.

அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் சிறந்த முதறிவாளர். அவர் இருபத்தியொரு நால்கள் எழுதித் தமிழ்த்தாசின் திருவடியைச் சிறப்பித்துள்ளார். அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் 1853-ம் ஆண்டு மாசித்திங்களில் பிறந்தார். அவரது தந்தையார் பெயர் வேலுப்பிள்ளை என்பதாகும். பிள்ளையவர்கள் கற்றறிந்து உயர்ந்த சான்றேராகித் திருக்கோணமலைக்குப் பெரும் புகழைத் தேடித் தந்துள்ளார்.

குமாரவேலுப்பிள்ளை என்னும் நல்லாசிரியரிடம் முறையாகப் பழங்கு தமிழ் நால்களையெல்லாம் கற்றுத் தேறினார். கல்வியில் கொண்டுள்ள பேருக்கத்தைக் கண்ட இவரது சிறிய தந்தையார் தையல்பாகம் பிள்ளை அவர்கள் பிள்ளையவர்களுக்கு இலக்கிய இலக்கணங்களையும், காலக்கணித நால்களையும், ஆங்கிலத்தையும் கற்பித்தார். அதனால் பிள்ளையவர்களுக்குச் சிறந்த புலமை உண்டாயிற்று. அதன்பின்னர் ஆசிரியப் பயிற்சியில் கற்றுத் தேறிப் பதினெடு ஆண்டுகள் அரசினர் கல்லூரியில் முதல்வராகக் கடமையாற்றினார். ஆசிரியப் பணியை விட்டு நீங்கிய பின்னர் சைவமும், தமிழும் தழைத்தினிதோங்கப் பணி புரிந்தார்.

தமிழ் நால்களை ஆராய்ந்து அச்சியற்றி வெளியிடுகின்ற நற்பணியும் செய்திருக்கின்றார். திருக்கரசைப் புராணம், கண்டியிலிருந்து அரசாண்ட நரேந்திர சிங்கராசன் வசந்தன் சிந்து, வெருகலம்பதி சித்திரவேலாயுதசாமி காதல் முதலிய நால்களை இவர் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றார். பிள்ளையவர்கள் எழுதி வெளியிட்ட நால்களின் பெயர்களிலிருந்து அவரது சமயப் பற்றுப் புலங்கின்றது. இப்பெருந்தகையாரது புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்பாடல்களைத் தருகின்றேன்.

“பாசியை ஒத்த குழலார் முதக்கிற் பளபளக்கும்
நாசியைப் பார்த்துக் களிப்படைந் தாயந்த நாட்டம் விட்டு
வாசியை ஏற்றிகண் ஞாசியைப் பார்த்து மகிழ்ந்திருந்தால்
தேசிகன் வந்தருள் செய்வா னிதுதின்ணாங் தேர்நெஞ்சமே,”

—நெஞ்சறிமாலை.

“திருவார் கரிய குழலழகுங் தேங்குங் கருணை விழியழகும்
செவ்வா யுறுபுன் சிரிப்பழகும் திகழும் நான்கு புயத்தழகும்
மருவார் மலர்வெண் டரளமணி மாலை யொளிருங் தனத்தழகும்
வன்ன இடையிற் பட்டழகும் வயங்குங் கமலப் பதத்தழகும்
இருமா நிலத்தில் அனுதினமென் இதயத் திருத்தித் துதிப்பதல்லால்
இன்னும் உணைவிட் டெராருதெய்வம் இருக்கும் எனயான் நினைத்தறி
அருமா மறைசொல் கோணமலை அதனில் விசுவ நாதரிடத் [யேன்
தமருங் குயிலே விசாலாட்சி அம்மே எனை ஆழ்வாயே.”

சைவமும், தமிழும், தமது வாழ்வுக்காலத்தில் போற்றிய சான்றேர் வே. அகிலேசபிள்ளையவர்கள் தமது ஐம்பத்தியேழாவது வயதில் இவ்விலக வாழ்வை நீத்தார். வாழ்க அன்றாரது தமிழ்த்தொண்டு.

திருக்கோணமலை தமிழுலகுக்குத்தந்த சான்றேர்களது வாழ்க்கையினை யும், அவர்கள் இயற்றிய நால்களையும் உணர்ந்து போற்றுவதே நாம் அவர்களது தமிழ்ப் பணியினை எண்ணிச் செய்யும் கைமாருகும்.

இக்கட்டுரையை எழுதுவதற்கு உகந்தகுறிப்புக்களை திரு. அ. அளகைக் கோன் அவர்களும், திருக்கோணமலை நீதிமன்றத்தில் பணியாற்றும் திரு. ச. ஜெயச்சங்கிரன் அவர்களும் தந்துதவினார்கள். அன்றார் இருவருக்கும் எனது உளங்களின்த நன்றி உரியதாகுக.

★ “உதயணன்”

நிறைவு.

இப்பொழுதுதான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்விட்டு வந்தேன். கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு அறைக்குள் வந்து, சிகரட் டின்னைத் திறந்தால்— காலி!

“பேய், மாடசாமி! இந்த வீட்டில் இத்தனை பேர் இருத்தும் சிகரட் முடிந்ததை யாருமே கவனிக்கவில்லையா?” என்று ஆக்திரத்துடன் கேட்டேன்.

“எல்லா இடங்களிலும் விசாரித்தேன்றியா. நீங்கள் புகைக்கும் சிகரட் எங்குமே இல்லை” என்று பயபக்தியுடன் பதில் தந்தான் மாடசாமி.

“இந்த சிகரட் இனிமேல் கிடைக்கவேமாட்டாது என்றால் புகைப்பதையே வீட்டுவிடவேண்டும் என்று அர்த்தமா, என்ன? ஒன்றில்லாவிட்டால் அதைப்போல இன்னைங்கைப் பழகிக்கொண்டால் போகிறது. எப்படியோ மனம் கிரைந்தால் சரி. போய் ஏதாவது நல்ல சிகரட்டாக வாங்கி வா. காரை எடுத்துக்கொண்டு போ.”

“கார் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்விட்டது..... . . .” என்று இழுத்தான் மாடசாமி.

“சுத்த மடையாக இருக்கிறோயே. நம்மிடம் காரே இல்லையென்றால் வீட்டுக்குள் இருந்துவிடவேண்டும் என்ற கருத்தா? டாக்சியைப் பிடித்துக் கொண்டு போ, போ” என்று அதட்டினேன்.

உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இவற்றிற்கு மத்தியில் தினசரி ஆஸ்பத்திரிக்கு வேறு நாலுதடவை திரிய வேண்டியிருக்கிறது. நானும் பார்த்துக்கெண்டேயிருக்கிறேன்; இந்த வீட்டுச் சுவரும் வெடித்துக்கொண்டே போகிறது. என்றைக்கு யாருடைய தலையில் இடிந்துவிழுமோ? எப்பொழுதோ இந்த வீட்டைத் தரைமட்டமாக்கியிருப்பேன். அப்பா, அம்மா கட்டிய வீடாயிற்றே. அவர்களுடைய சினைவாக இருக்கட்டும் என்று என்னினேன். அதற்காக ஆபத்தைக் கண்டும் கைகட்டி நிற்பதா? இந்த வீட்டை அழித்துவிட்டு இன்னைங்கைக் கட்டினால். அதுவும் அப்பா, அம்மா தேடி வைத்த பணம்தான். அந்தப் புதிய வீடுமட்டும் அவர்களுடைய ஞாபகமாக இருக்காதோ? ஒன்று மறைபும்பொழுது அதற்கீடாக இன்னைங்கைத் தேடிக்கொண்டால் — அதில் மனம் திருப்தி கண்டால் பிற கென்ன வந்துவிடப்போகிறது? ஆமாம். இதை இடிந்துவிட்டு விரைவில் இன்னைங்கைக் கட்டவேண்டியதுதான்.

சுந்தரம் வந்து மரியாதையோடு ஒரு கடிதத்தை கீட்டினேன். அவனும் எனது வீட்டுப் பணியாள்தான்; ஆனால் எனது காரியத்திசையைப் போல. முன்பு

ஒரு கிழவன் இந்த வேலையில் இருந்தான். அவன் விலகிப்போனபொழுது, நான் கண்ணீர் விடாக்குறையாக வருத்தப்பட்டேன். இனிமேல் அப்படி ஒரு பண்பும் பணியும் உள்ளவன் வந்து வர யப்பானு என்று அங்கலாய்த்தேன். ஆனால் சுந்தரம் வந்து அந்த இடைவெளியைக் கனகச்சிதமாக நிரப்பினான். இப்பொழுதெல்லாம் எனக்கு அந்தக் கிழவனின் எண்ணமே வருவதில்லை.

நான் சுந்தரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். ஏன், அந்தக் கடி தத்தை உடைத்துப் படிக்கப்படாதோ? என்று எனது பார்வைக்கு அர்த்தம்.

“இல்லை சார், இது சின்னம்மா எழுதியது” என்றான் சுந்தரம்.

“ஓ! பத்மா எழுதியிருக்கிறானோ? ஏது, அவனுக்கு எனது விணைவு வந்திருக்கப்படாதோ” என்று கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தேன்.

பத்மாதான் எழுதியிருந்தான்.

இன்றைக்கு அவனுக்கு விடுமுறையாம். இன்று மாலை வருகிறானாம். நல்லவேளை இந்தவரையாவது வருகிறான். கடங்கவாரம் அவனைத்தேடிப் பாடசாலைக்குப் போயிருந்தேன். பரிட்சை நடந்துகொண்டிருந்தது. பார்க்கமுடியவில்லை: நேற்றுப் போனேன். சக மாணவிகளுடன் சற்றுப்பிரயாணம் போயிருக்கிறான் என்றார்கள். எங்கெங்கு போனாலும் கடைசியில் இந்த வீட்டுக்குத்தானே வரவேண்டும் என்ற தைரியத்தில் திரும்பி வந்தேன்.

சரி, வரட்டும்.

அன்று மாலை சுந்தரம் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஒடிவங்தான். எனது கார் தெருவில் நின்றபொழுது ஒரு லாரி மோதித் தூளாக நொருங்கிவிட்டதாம். புத்தம் புதிதாக வாங்கிப் பத்து மாதங்கள் முடியவில்லை என்ன செய்ய? வழக்குப் போடலாம். நட்ட ஈடு கேட்கலாம். அதே கார் வந்து விடுமா? போகட்டும், அதைவிடப் பிரமாதமாக ஒன்றை வாங்கிவிடலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்து —

சின்னச்சாமி தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்தார்.....

சின்னச்சாமி எங்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு தென்னாந்தோட்டத்தைப் பார்த்து மேய்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறார். அவர் எனக்குத் தகப்பன் மாதிரி. பாவம், அவருக்குத்தான் எத்தனை கஷ்டங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்று கத்தொடர்ந்தன.

இளம் வயதில் கல்யாணம் செய்துகொண்டு இப்படியும் ஒரு கணவன் மனைவி உண்டோ என்று ஊரவர் பொருமைப்படும்படியாகச் சங்தோஷமாக வாழ்ந்தாராம். அவருடைய ஆசை மனைவி, வள்ளி என்று ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொடுத்துவிட்டு — அந்த இரக்கமில்லாதவள் — கண்களை

முடிவிட்டாளாம். சின்னச்சாமி வீட்டையும் மறந்து பச்சைக் குழந்தையையும் மறந்து பைத்தியகாரனாகத் திரிந்தாராம். இப்படியேவிட்டால் நிலைமை ஆபத்தாகிவிடும் என்று அங்கிய எனது தகப்பனார் அவருடைய மனதை மாற்றி இன்னெரு கல்யாணம் செய்து வைத்தாராம்.

சின்னச்சாமி பழைய சின்னச்சாமியாகிவிட்டார். இரண்டாவது மனைவி, முந்தியவரும் ஒரு மனைவியாகிவள்ளவோ தெய்வம் என்று என்னும்படியாக நல்லதனமாக நடந்திருக்கிறார்கள். தன் பிள்ளை மூத்தாள் பிள்ளை என்ற பேதமில்லாமல் வள்ளியைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தெடுத்தாள். இன்னும் என்ன வேண்டும் சின்னச்சாமிக்கு?

வலுவுள்ள ஒருவனை வருத்தினால், அவன் பல்லைக்கடித் துக்கொண்டு சகித்துக்கொள்வான். மெல்லிதயம் படைத்தவனென்றால் ஒரு சின்னத் துயருக்கே துடித்துப் போவான். ஒடுக்கிறவனைத்தான் தூரத்துவது சுபைம் என்பதைத் தெய்வும் தெரிந்து வைத்திருந்ததோ என்னவோ, ஆசை அருமையாக இரண்டு வருடமாக வளர்த்துவந்த மூத்த மனைவியின் குழந்தை வள்ளி ஒரு நாள் செத்தது—

சின்னச்சாமிக்கு இரண்டாவது தடவையாகப் பைத்தியம் பிடிக்கவிருந்தது.

“இந்தாப்பா சின்னச்சாமி! இறப்பும் பிறப்பும் தானே மனி தவாழ்க்கை. இலட்சமிபோல் இருந்த உனது முந்திய மனைவி செத்தபொழுது நீயும் செத்துப்போக இருந்தாய். பிறகென்ன நடந்தது? மற்றவள் வந்து அந்த வெற்றிடத்தை இம்மியும் பிச்காமல் நிரப்பினான். இந்த இரண்டு வருஷமாக நீ மனங்கைவோடுதானே வாழ்ந்தாய்: கடவுள் கண் திறந்தால் இன் ஜெரு குழந்தை பிறக்கவா செல்லும்? போ. ஆண்டவன் உன்னைக் கைவிடமாட்டான்” என்று அப்பா சொல்லியனுப்பினார்.

சின்னச்சாமி அரை மனத்தோடுதான் சென்றார். ஆனால் அப்பாவின் வாக்குத் தெய்வவாக்காகிவிட்டது. அடுத்த வருடமே அவருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்கும் வள்ளியென்றுதான் பெயர் வைத்தார். அதன் பிறகு சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தார்.....

காலம் வளர்ந்தது.

அப்பாவுக்கு வயதாகிவிட்டதால் அவருடைய சகலவேலைகளையும் நான் பொறுப்பேற்க நேர்ந்தது. சின்னச்சாமி எதற்கும் என்னிடம்தான் ஓடிவருவார்.

சில காலத்துக்கு முன்னர் ஒருநாள் சின்னச்சாமி கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார். அவர் சொன்ன செய்தி எனது இதயத்தை அதிர வைத்தது; ஐயோ, கொடுமை!

வள்ளி வளர்ந்து பருவமடைந்ததும், யாரோ ஒருவனுக்குக்கட்டி வைத்தார்கள்; கல்யாணத்துக்கு நான் கூடப் போயிருந்தேன். கல்யாணம் நடந்து

ஜாங்கு மாதங்கள்கூட ஆகவில்லை—ஆண்டவனே! உனக்கு ஏன் இந்தச் சண்டா எப்புத்தி?

வள்ளியின் கணவன் ஒரு விபத்தில் அகப்பட்டானும். அவள் விதவை யாகிவிட்டாளாம்.....

“வள்ளிக்கு இன்னும் பதினாறு வயதுகூட முடியவில்லையே” என்று சின்னச்சாமி சுவரில் மண்டையை மோதிக்கொண்டார்.

சின்னச்சாமிக்கு அடுத்தடுத்துப் பல சோதனைகள் வந்துவிட்டன. இவைகள் எல்லாம் நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் நடப்பதானால் ஒன்றை முந்தி யும் இன்னேன்றைப் பிந்தியும் வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அந்தத் ‘தொழிலை’ வேறு யாரோ பார்க்கிறார்களே!

அப்போது சின்னச்சாமிக்கு எதையோ ஆறுதலாகச் சொல்லியனுப்பி வைத்தேன். ஆனால் அவர் நாளும் பொழுதும் வந்து வள்ளியைப்பற்றிச் சொல்லியமுத்தை என்னால் சிகிக்கமுடியவில்லை. சிலகாலம் செல்லவிட்டு எனது வீட்டில் வேலை பார்க்கும் சுந்தரம் என்பவனை அவனுக்குக் கட்டி வைத்தேன். முத்தில் வேலை பார்க்கும் சுந்தரம் என்பவனை அவனுக்குக் கட்டி வைத்தேன். முத்தில் சின்னச்சாமியும் வள்ளியும் மறுக்கத்தான் செய்தனர். இப்போ என்ன செய்துவிட்டது? சுந்தரம் வள்ளியைப் பொன்னுகப் பூவாகப் பூசிக்கிறான். வள்ளிக்கு இதைவிட ஒரு பாக்கியமா?

“என்னப்பா சின்னச்சாமி, என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டேன்.

“எங்க பிள்ளையார் கோவில் சிலை ஒடைஞ்சு வெகு நாளாச்சு.....! எங்க கிராமத்திலை உள்ளதே அந்த ஒரு கோயிலும்தான் ... .. .”

“என்ன செலவானாலும் ஒரு புதிய சிலை செய்து தருகிறேன் என்றேன். வேண்டாம் என்று விட்டார்களே.”

“ஆமா சாமி, அது முடியுங்களா? பரம்பரை பரம்பரையாகக் கும் பிட்டுவந்த சிலையைத்தூக்கி எறிஞ்சுபிட்டு, புதிசா ஒரு கல்லை வைச்சு கும்பிட்டானுச் சம்மதிப்பாங்களா?”

“இது என்னப்பா கூத்து. அந்தப் பிள்ளையாரை மறந்துவிடுங்கள். ஒரு புதிய பிள்ளையாரைத் தருகிறேன் என்று சொன்னேன்? என்னவோ மரம் விழுந்ததால் அந்தச் சிலை உடைந்தது. உடைந்துவிட்டது. அதற்காக நாமும் சாகிறதா, என்ன? அந்த வெற்றிடத்தில் முந்தியதைப்போலவே ஒரு சிலையை வைத்து வணங்கி—அதனால் நமக்கு நம்பிக்கையும் திருப்தியும் ஏற்பட்டால் சரிதான். தெய்வம் ஒன்றுதானே?”

“ஆமா சாமி”

“சரி, புதிய சிலைக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். வேறேயென்ன? வள்ளிசுகமா?”

“உங்க புண்ணியத்திலே ஒரு குறையும் இல்லாமல் இருக்கான், சாமி”

“நமது விருப்பத்துக்கும் அன்புக்கும் பாத்திரமான ஒரு பொருளோ ஒரு உறவுக்காரரோ நம்மை விட்டு சிரந்தரமாகப் பிரிந்துவிட்டால் அதற்காக அழுதுகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தால் முடியுமா? இறங்துபோகிறவர்களை எண்ணி நாமும் செத்துப்போவதாக இருந்தால் உலகம் எங்கே போய் ஸிற்கும்? அதனால், ஒன்றால் அல்லது ஒருவரால் வெற்றிடமாக்கப்பட்ட இடத்தை இன் னென்றால் அல்லது இன்னென்றுவரால் சிரப்பி மனங்கையை காண முயலவேண்டும். அதுதான் வாழ்க்கை,”

“உண்மைதான் சாமி” என்று பக்தி விசுவாசத்தோடு சொன்னார் சின்னச்சாமி.

“உதாரணமாகப் பார்: எனது தாயார் நோய்வாய்ப்பட்டு ஆஸ்பத்திரி யில் அனுமதிக்கப்பட்டதும், எனது தங்கை பத்மா வீட்டில் இருக்கப்படிட்க்கா மல் பாடசாலை விடுதிக்கே போய்விட்டால் அவள் இல்லாதது எனக்கு எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கிறது, தெரியுமா? எனக்கு இன்னொரு தங்கை வீட்டிலீ ருந்தால் இந்தச் சுமை கொஞ்சமாவது குறைந்திருக்காதா?” என்று பெருமுச் செறிந்தேன்.

“சரிதான்” என்று சின்னச்சாமி தலையாட்டியபொழுது—

வாசலில் ஒரு கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து பத்மா கண்ணீரும் கம் பலையுமாக இறங்கினால் அவளைத் தொடர்ந்து அப்பா கலங்கிய கண்களுடன் இறங்கினார்.

அம்மா!

அம்மா இறங்கவில்லை:

அம்மாவை இறக்கினார்கள்:

எனக்கு வானம் வெடித்து பூமி பிளங்து என்னை விழுங்க எத்தனிப்ப தாகத் தோன்றியது.

சின்னச்சாமி எனக்கருகில் வந்தார். இவ்வளவு காலமும் நான் அவருக்குச் சொல்லிவந்ததை எனக்குத் திருப்பிச் சொல்லுவார்போவிருந்தது.

“இல்லையப்பா சின்னச்சாமி, இந்த வெற்றிடம் எல்லாருக்குமோகாலியா கத்தான் இருக்கும். இதை யாராலுமே நிறைக்க முடியாது, அதனால்தான் தாயைத் தெய்வம் என்கிறார்கள்” என்று நான் நடுங்கிய குரலில் கூறியபொழுது எனது கண்களில் நீர் சுரந்து ஓடியது.

★ “ந வம்”

அருகில் வந்தாள் . உருகிநின்றுள்...!

கொள்ளுப்பிட்டி ‘விபர்ட்டி’ தியேட்டருக்கு முன்னால், ’218வது லேன் என்ற சந்து. அந்தச் சந்து வழியே சற்றுத்தூரம் சென்றால், ’18’ எண் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு ‘பொந்து!’ அந்தப் ‘பொந்து’க்குப்பெயர், ‘போர்டிங் ஹவஸ்!’

நண்பன் தங்கவேலும், இன்னும் நான்கு ‘பாவாத் மாக்களும்’ அங்கு ‘சுருட்டி’க்கொண்டு காலங்தன்னுவதைப் பொறுக்கமாட்டாத நானும், ஐந்தோடு ஆருவதாகப் போய்ச் சேர்ந்துகொண்டேன்!—தற்காலிகமாகத்தான்.

நண்பர்கள் எல்லாரும் கந்தோருக்குப் போய்விட்டார்கள். நான், ‘சவினிங் செஷன்’ பாடசாலைக்குப் போவதற்காக மணிக்கூட்டடையே பார்த்துக் கொண்டு படுத்திருந்தேன்.

கொழும்புப் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்துஒரு வாரத்துக்கு மேலாகி விட்டது. இன்னும் நிரந்தரமாகத் தங்குவதற்கு ஓரிடம் கிடைக்கவில்லை. இங்கு வந்து ஒண்டிக்கொண்டு நானும் கஷ்டப்பட்டு, மற்றவர்களுக்கும்கஷ்டத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நண்பன் தங்கவேலும், மாலையில் நடக்கும் தன் ‘எக்கவுண்டன் கிளா’சையும் ரத்துப் பண்ணிவிட்டு எனக்கு ஒர் இடத்துக்காக இந்த ஒரு வாரமும் ஒட்டமாய் ஓடிவிட்டான். இன்னும் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறேன். ஊற்றாம்; குதிரவே இல்லை!

‘இந்தத் தொல்லையிலிருந்து எப்போ நமக்கு விடுதலை கிடைக்கப்போகிறது?’ என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த என் கவனத்தை, ‘நெறு நெறு’ என்ற சிலிப்பர்ச் சத்தம் தன் பக்கம் சாடி இழுத்தது.

அவசரம் அவசரமாக எழுந்த நான் சத்தம் வந்த திக்கை நோக்கினேன்.

என் கண்களைப் பொய்யாக்கிக்கொண்டு ஒரு ‘பொன் மான்’ நான் இருந்த அறையை நோக்கி, இட்ட அடி நோக, எடுத்த அடி கொப்புளிக்க வந்துகொண்டிருந்தது.

வந்த அந்த ‘மான்’ என் வரவேற்புக்குக் காத்திருக்காமல், ‘நீங்கள்... நீங்கள் தான் மிஸ்டர் ஆறுமுகமா?’ என்று கேட்டு வைத்தது.

“ஆமாம்...நானேதான். நீங்கள்?” என்றேன் தடுமாறிக்கொண்டு.

“பெண்தான். தெரியவில்லை?” என்றவள், “புறப்படுங்கள்” என்றாள்.

“எங்கு?” என்றேன் குழப்பத்தோடு. “வீட்டுக்கு!” என்றாள் அந்த நெஞ்சுமுத்தக்காரி.

TIR.
ARJAR.

என் குழப்பம் மேலும் அதிகரித்தது.

"ஒன்றும் பயப்படாதீர்கள். மிஸ்டர் தங்கவேல் எல்லாம் சொன்னார். தங்குவதற்கு வீடு இல்லாமல் இந்த ஒருவாரமாக நீங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறீர்களாம். கண்ணியமானவர் என்று மிஸ்டர் தங்கவேல் உங்களை வெகுவாகச் சிபார்சுசெய்தபின்னர்தான், எங்கள் வீட்டில் ஓர் அறையை உங்களுக்குக் கொடுப்பதென்று தீர்மானித்தோம்...ம: புறப்படுங்கள் என்னேடு, என்று கொழும்புமாநகரின் 'சோஷ்' லில் மொழிந்தாள் அந்த மங்கை.

"தங்கமும் வரட்டுமே." என்று இழுத்த என்னை, அவள் மடக்கி, 'தங்கமும் வேண்டாம்; வெள்ளியும் வேண்டாம், இப்பவே புறப்படுங்கள்' என்றார்.

* மிரட்டலா? அன்புக்கட்டளையா? என்று தரம்பிரிக்கமுடியாது தவித்துப் போனேன் நான்.

அவள் வற்புறுத்த வற்புறுத்த, நீறுடுத்த நெருப்பாய் மண்டிக்கிடந்த அந்தப் பழைய சம்பவம்—பரபரப்பான சம்பவம்—நீறு நீங்கப்பெற்று என் மன அடுப்பில் 'தக தக' என்று எரியத் தொடங்கியது.

* இன்று? சேற்று? இல்லை முந்தானாளா? ஏறத்தாழ பத்தாண்டுகளுக்கு முன் நடந்த சம்பவம் அது.

இன்றும் பசுமைபோல் இருக்கிறது.

இருக்காமல் போகுமா? எளிதில் மறக்கக்கூடிய அனுபவமா? பத்திரிகைத் தமிழில் சொல்வதானால் 'ஜாம், ஜாம்' என்று அப்பொழுது கொழும்பில் 'எக்ஸிபிஷன்' நடந்துகொண்டிருந்தது

உலக நாடுகள் யாவும் அதில் உற்சாகமாகக் கலந்துகொண்டு, கொழும் பையே கலகலப்பாக்கிக்கொண்டிருந்தன.

இலங்கயின் பலதிக்கலுமிருந்தும் 'எக்ஸிபிஷன்'ப் பார்க்கப் பல்லாயிரம் மக்கள் படை எடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்படிப் படைளுத்த 'வீரர்' பல்லாயிரவருள் அடியேனும் ஒருவன்.

பொருட்காட்சி மைதானத்தில் நுழைந்த எனக்குப் பல அதிசயங்கள், அங்கு காத்திருந்தன, அமைதியிழந்து தவிக்கும் உலகத்தைவிட்டு வேஞ்சேர் உலகத்துக்குள் நுழைந்ததாக ஒரு பிரமை! என் வாழ்நாளில் அப்படியோர் கொண்டிருந்து என்னாற்ற எல்லாமே வியப்பைத் தருவனவாக இருந்தன.

நெளிந்து நெளிந்து; நீண்டு நீண்டு 'அடிமுடி'. தெரியாமல் போய்க் கொண்டிருந்த மக்களின் கிடை; பலவித 'டிசைன்'களில் நீரைத்தெளிந்து விசித்திர ஜாலங்கள் செய்துகொண்டிருந்த எண்ணற்ற நீர்க்குழாய்கள்; அந்தீர்க் குழாய்களின் அடியிலுள்ள தடாகங்களில் நீந்தி விளையாடிய நீர்ப்பறவைகள்; இன்னும்—

258016

இலங்கை, இந்தியா, இந்தோனேவியா, கானடா, பாகிஸ்தான், முதலான பல தேசங்களின் விதவிதமான காட்சி மண்டபங்கள். இவையெல்லாம் காண எனக்கு ஒரே குவியாகப்போய்விட்டது.

ஆயிற்று.....

இதோ இந்தோனேவியக் காட்சி மண்டபத்தின் முன்னால் நான் வந்து நிற்கிறேன்.... .

பத்திரிகையில் நான் படித்த செய்தி பிரத்தியட்சமாகிக்கொண்டிருக்கிறது! மற்றெல்லாக் காட்சி மண்டபங்களிலெல்லாம் பார்க்க, இந்தோனேவிய 'ஸ்டால்' பக்கமே மக்களின் நாட்டம் அதிகரித்துள்ளது என்ற பத்திரிகைச்செய்தி அப்படியே நிஜமாகிக்கொண்டிருந்தது.

கிழுவின் நீளத்தைக் கண்டதுமே எனக்குத் தலை 'கிர்' எனச் சுற்றுத் தொடங்கிவிட்டது. 'இப்போதைக்குநம் 'ஜம்பம்' இதில் சாயாது' என்று தோல்வியை 'கொரவமாக' ஒப்புக்கொண்டுவிட்டு' நேரே 'இந்தியா'வுக்குப் புறப்பட்டேன்! இந்தியக்காட்சி மண்டபத்துள் 'அவசியம் பார்க்கவேண்டியது' எனப்பத்திரிகைகள் சிபார்சுசெய்திருந்த ஜங்கு இலட்சம் விலைமதிப் புள்ள நவர்த்தனக் கம்பளம் வைக்கப்பட்டிருந்த பக்கம் சென்றேன். 'அம்மாடி' இங்கும் ஒரு குட்டி இந்தோனேவிய 'ஸ்டால்' வந்து குதித்துவிட்டதே என்று என்னும்படியாக மக்கள் குழுமியிருந்தனர். பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று பின்திப்போடாமல் ஒருவாறு கிழுவில் இடம் பிடித்துக்கொண்டேன். கிழுவில் இடம் பிடிப்பதற்கு இங்கு கொஞ்சம் குறுக்கு வழியைத் தான் கடைப்பிடிக்க நேர்ந்தது,

எப்படி என்கிறீர்கள்?

கிழுவின் முன் ஸிலையில் விண்ற ஓர் ஆளிடம் சென்று; இன்று இரவு வண்டியில் மட்டக்களப்புக்குப் போகவேண்டும், தயவுசெய்து உங்கள் பக்கத்தில் ஓர் இடம் தந்தால் நன்றியாக இருக்கும் என்றேன். என் மேற்பை மெய்யென்று நம்பிய அந்த அப்பாவி எனக்கு இடம் தந்துவிட்டான்,

'கிழு' நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.....

அந்த மக்கள் வெள்ளத்தோடு நானும் அள்ளுண்டுகொண்டிருந்தேன்:

அப்பொழுதான் அந்த விந்தை கிகழ்ந்தது!

இரண்டு கூரிய 'வேல்'கள் கூட்டத்தின் மத்தியிலிருந்து என்னியே 'குறி' பார்த்தபடி விண்றன! குறி பார்த்ததோடு சில்லாமல் அவ்வேல்கள் குறித்துவருது என்மீது விசுவும் பட்டன. விரைந்துவந்த அவ்விரு வேல்களும் என் உடம்பில் வேறு இடம் கிடைக்காமல், நேரே என் கண்வழி புகுந்து கருக்கினில் தைத்தன:

அதன் பயன்...

இரத்தத்தில் குடேறியது; இதயத்தில் புல்லரிப்பும், எண்ணத்தில் இனிப்பும் போட்டியிட்டன. கலைந்துகிடந்த என் தலைக்கு கை 'சீப்பாக' மாறியது. அணிந்திருந்த கசங்கிய என் சட்டைக்கு அதே கை ஸ்திரிக்கைப் பெட்டியாக மாறியது. முகத்தில் வழிந்த வியர்வையை ஒற்றி எடுக்க கைலேஞ்சு ஊற்தாளா மாறியது. எல்லாம் ஒரு சில நிமிஷங்கள்தாம்! அந்தக்குறுகிய போதுக்குள் என்னைப் புதுமரிதனைக்கிக்கொண்டு அந்த 'வேல்' வந்த திக்கை நோக்கினேன். அந்த வேல்விழி மங்கை என்னையே இமை கொட்டாது பார்த்துக்கொண்டு நின்றுள்!

ஜங்கு இலட்சம் பெறுமானமுள்ள நவரத்தினக் கப்பளத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற என் தாபம் சாம்பராகியது! பணத்தின் அருமை தெரியாத யாரோ ஒருவன், ஆக்கவேலைக்குப் பயன்படும் அத்தனை பெரிய தொகையைக் கம்பளத்தில் முடக்கவிட்டிருக்கிறுனே! அதைப்போய் இத்தனை அவஸ்தைப்பட்டுப் பார்க்கவேண்டுமா? பேசாமல் என்னிடம் ஒடிவங்கு விடுங்கள் என்று அழைப்பதுபோலிருந்தது அவள் பார்த்த பார்வை!

கியுவில் இடம் தந்த ஆள் ஏதாவது நினைத்துவிடக்கூடாதே என்பதற் காகப் பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து—நுழைந்த அதேவேகத் தில் வெளியேறிவிட்டேன். என் அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்! இன்னும் அவள் அந்த இடத்திலேயே நின்றுசொண்டிருந்தாள். என் வருகையால் மலர்ந்த அவள் வதன் ததைக்கண்டு தெழுப்புகொண்ட நான், வருவது வரட்டும் என்று துணிந்து அவள் அருகில் சென்றேன். அப்பொழுதும் அவள் பார்த்த பார்வை, தயவுசெய்து ஏதாவது என்னேடு பேசி வையுங்கள் என்று கெஞ்சவதுபோலிருந்தது.

அக்கம் பக்கம்பார்த்துத் துணிவை வரவழைத்துக்கொண்டு, "நீங்கள் இரத்தினக் கம்பளத்தைப் பார்க்கவில்லையா?" என்று தட்டுத்தடுமாறிக் கேட்டு வைத்தேன். துணிவை வரவழைத்ததென்பதெல்லாம் சுத்தப்பொய்!

"நீங்கள் பார்த்தீர்களா?"—வேயங்குழல் கானம் பொழிந்தது.

"உள்ளே பார்க்கவில்லை; வெளியில் பார்த்தேன்!"—முன்னாச் இருந்த நடுக்கம் இப்போது குறைந்திருந்தது.

"வெளியிலேயா?"—வேயங்குழல் மீண்டும் பொழிந்தது.

"ஆமாம் உள்ளே இருக்கும் ரத்தினக்கம்பளம் கேவலம் ஜங்கு இலட்சம் தான் பெறும்; வெளியில் நான் பார்த்த ரத்தினக்கம்பளம் ஜங்குகோடி பெறும்!"— நடுக்கம் முற்றுக விடைபெற்றிருந்தது.

"ஆக ஜங்குகோடிதானு? ஜம்பதுகோடி பெருதா?"—வேயங்குழல்.

என் தவருன மதிப்பீட்டைச் சுட்டிக்காட்டிப் பழிதீர்த்துக்கொண்டாள் அந்தப் பெண்—இல்லை ‘வேய்ங்குமல்’; இல்லை ரத்தினக்கம்பளம்.

‘ஜங்குகோடி, ஜம்பதுகோடி என்பதெல்லாமே தவருன மதிப்பீடுதான், இந்த ரத்தினக்கம்பளம் விலை கடந்தது; மதிப்புக்கடந்தது; விலையதிப்பற்றது!’ என்றேன் நான்.

என் பதிலைக்கேட்டு ‘கருக்’ என்று சிரித்துவிட்டாள் அவள்,

“உங்கள் பெயர் என்ன...?” நான்தான் கேட்டேன்.

“ரத்தினக் கம்பளம்” —அவள்தான் சொன்னாள்.

“அம்மணி! தோல்வியை ஒப்புக்கொள்கிறேன், இப்போ அவசரமாக உங்கள் பெயர் உங்கள் இருப்பிடம் முதலிய விபரங்கள் எனக்குத்தேவை” என்றேன்.

“தருகிறேன் புறப்படுங்கள்” என்றாள்.

“எங்கே” என்றேன்.

“வீட்டுக்கு” என்றாள்,

அவள் ‘வீட்டுக்கு’ என்றது எனக்குச் ‘சொர்க்கத்துக்கு’ என்றதுபோல் இருந்தது.

‘எக்ஸிபிஷன்’ எல்லை தாண்டினேம். ‘டாக்ஸி’ சிறுத்தப்பட்டது. ‘மீட்டர்’ முறிக்கப்பட்டது: பறந்தது.

அவள் காட்டிய வழிகளில் கார் எங்கெங்கெல்லாமோ சென்று கடைசியில் ஒரு பெரிய வீட்டின் முன்னால் வந்து விண்றது,

“இதுதான் என் வீடு” என்று சூறிக்கொண்டு உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள் அவள்.

“சொர்க்கம்” என்று என் காதில் விழுந்தது எத்தனை உண்மை என்பது அந்த வீட்டைப் பார்த்ததும் புரிந்துவிட்டது.

உள்ளே நுழைந்ததும் என்னை ஓர் ஆசனத்தில் அமர்த்திவிட்டு, என் பதிலுக்கே காத்திராது அந்த வீட்டின் வேரேர் அறைக்குள் நுழைந்து மின்னாலென மறைந்துவிட்டாள் அவள்.

நுழைந்தவள் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் கை யில் பலகாரத்தட்டுடன் வெளியே வந்தாள்.

என் எதிரிலிருந்த ஆசனமொன்றில் அமர்ந்துகொண்டு, தன் கையாலேயே அவற்றை விழியோகிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்,

இந்த உலக எண்ணமே எனக்கு விட்டுப்போனது, இவ்வரிய வாய்ப்பை நல்கிய கொழும்புப் பொருட்காட்சியை மனதார வாழ்த்திக்கொண்டு, அவள் நீட்டிய 'ஜில்' என்ற குளிர் பானத்தை வாங்கி அருந்தினேன். ஒவ்வொரு மிடறையும் விழுங்கும்போது அவளையே விழுங்குவது போன்ற பிரமை!

'சிரம்பவும் களைப்போடு இருக்கிறீர்கள். நேடியோவைப் போட்டுவிட கிரேன். கேட்டுக்கொண்டே சற்று ஓய்வெடுங்கள். அப்புறம் சிறைய சிறையப் பேசுவோம்" என்று 'பலவந்த' ஓய்வு தந்துவிட்டு எழுந்துவிட்டாள்.

'என்ன ஓய்வு வேண்டியிருக்கிறது இப்போது?' என்று கூற வாய் எடுத்தவன், 'இங்கிதக் குறைவாய் எண்ணமாட்டார்களா?' என்று பேசாது இருந்துவிட்டேன்.

நேடியோ பாட்டை உமிழ்ந்தது.

மின் விசிறி காற்றை உமிழ்ந்தது.

நான் அமர்ந்திருந்த ஆசனம், மெத்தென்ற சொகுசை உமிழ்ந்தது.

கேட்கவேண்டுமா?

என் நயனங்கள் துயிலை உமிழ்ந்தன!

கண் விழித்துப் பார்த்தபோது என் தலைக்குக்கு நேரே, 'மெர்குரிஸ்ட்' ஓளியை உமிழ்ந்துகொண்டிருந்தது,

என் கண்கள் அவளைத் துழாவின, காணவில்லை!

ஆனால் அவளுக்குப் பதில் ஓர் அவன் இருந்தான்! நல்ல ஆஜானுபாகு.

இருந்தவன் சம்மா இருக்கவேண்டுமே! தன் நெருப்புக் கண்களால் உருட்டி உருட்டி என்னை எரித்துக்கொண்டிருந்தான்! 'என்ன நடந்தது?' என்று சிந்திக்கக்கூட அவகாசம் தரவில்லை அந்த முரடன். உறுமத்தொடங்கி விட்டான்:

"டாய், பயலே! உயிர்மீது ஆசையிருந்தால் உடனே ஓடிவிடுஇங்கிருந்து!"

திகைப்படைந்த நான் உடல் பதற எழுந்து நின்றேன். ஏதோ ஒன்று என்னை உறுத்தியது, பரபரப்போடு பைக்குள் கையைவிட்டுப் 'பர்ஸல்'த்தட வினேன்,—

'பகி' ரென்றது!

பார்க்கர் பேனுவைப் பார்த்தேன்—

'பகி' ரென்றது!

காலையில்தான் கொழும்பு 'பிச்சைத்தம்பி' லில் வாங்கிய கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன்.—

'பகி' ரென்றது!

கண்யாழியைப் பார்த்தேன்—

‘பகி’ ரென்றது!

‘இத்தனையும் கனவாயிருக்குமோ?’ என்று கையில் ‘கிள்ளி’ப்பார்த்தேன், ‘சுரி’ ரென்றது!

அதற்குள் அந்த முரடன் ‘பலி’ ரென்று என் பிடரியில் ‘ஓன்று’ கொடுத்து வெளியில் என்னைத் தள்ளிவிட்டான்.

‘பம்’ ரென்று கதவு அறைந்து மூடப்படும் சத்தம் கேட்டது!

*

*

“என்ன? நான் கூப்பிடுகிறேன், நீங்கள் பாட்டுக்குப் பிரமை பிடித்தவர் மாதிரி அசையாது நீற்கிறீர்களே! உங்களுக்கு வீடு வேண்டாமா? நீங்கள் இப்போ என்னுடன் வரப்போவதில்லையா?” என்றால் என் எழிரில் நின்ற அந்தப் பெண்—பொன்மான்!

அதுவரை ‘மன அடுப்பில்’ ‘குளிர்காய்ந்துகொண்டிருந்த நான், சுயநிலை பெற்று நிதானமடைந்தேன். தெளிவாக அவனுக்குப் பதிலிருத்தேன்:

“அம்மணீ! நான் நண்பன் தங்கவேலிடம் வாடகைவீடு பார்க்கக் கொன்னது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால், இப்பொழுது எனக்கு வீடு வேண்டியதில்லை. நீங்கள் வேறு யாருக்காவது கொடுங்கள்!”

“பின்னால் வருத்தப்படமாட்டார்களே?”

“இல்லை; இல்லை; இல்லை!”

அவள் போய்விட்டாள்,

*

*

“உனக்கு வீடு பார்ப்பதற்குள் என் புத்தம்புது ‘பாட்டா பம்’ ஸேதஞ்சு போச்சுத்தா” என்று இரைந்துகொண்டு வந்தான் தங்கவேல்.

“வீடு கிடைத்துவிட்டதா? ஏங்கே? வாடகை எவ்வளவு?” என்று சரமாரியாகக் கேள்விக்கணையைத்தொடுத்த என்னைசிறுத்தித் தங்கம் கேட்டான்.

“என்னடா என்னையே நீதிருப்பிக் கேட்கிறோய்? உன் பாடசாலைக்குப் பக்கத்திலேயே ஒரு வீட்டை ஒழுங்குபடுத்தி, அதுபற்றி உன்னேநுட பேசி முடிவாகக் அந்த வீட்டுக்காரப் பெண்ணையே இங்கு அனுப்பினேனே! கட்டாயம் வந்திருப்பாளே! ஏன் அவள் வரவில்லையா?”

“.....!”

★ பவானி

பிரார்த்தனை.

நடராஜ விக்கிரகத்தின்முன் குத்துவிளக்குச் சுடர்விட்டது. சுமதி தரையிலே மண்டியிட்டுக் கைகூப்பிக் கண்முடி, ஒசையெழுப்பாது. உதடு ஓயாது பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்தாள்! உலகை மறந்து பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்! இதில் பிரமாதம் என்ன என்று கேட்கிறீர்களா? இதில் அதிசயம் என்னவென்றால் சுமதி கடைசியாகக் கடவுளை விணைந்தே பத்து வருஷம் இருக்குமே! அப்படியானால் கடவுள் என்ற கற்பணையில் அவளுக்குக் கிடையாது நம்பிக்கை மீண்டும் பொங்கியெழுக் காரணம்?.....

அந்தச் சிறிய அறையில் சுமதிக்குச் சிறிதுதூரத்தில், படுக்கையில் ஒரு கிழம் கட்டைபோல் கிடந்தது. உற்று நோக்கினால் நாலிமை அளவு எழுந்து எழுந்து படியும் மார்புக்கூடு உடலில் இன்னும் உயிர் ஒட்டியிருப்பதை அறி வித்தது. சதை வடிந்து கோதான உடல், கிடங்குக் கண்கள், குழிக் கண்ணங்கள், ஆவெனத் திறந்த பொக்கை வாய் — சவக்களை தட்டிவிட்டதே! இந்தப் பரிதாப ஜீவனுக்காகவா சுமதி நெஞ்சுருக வேண்டுகிறான்? தந்தையென்ற பாசத்தவிப்பா, அவள் என்றே நம்பிக்கையிழந்துவிட்ட கடவுளைக்கூட நாடச் செய்கிறது? தந்தையா? சேச்சே! இது அவள் கணவனால்லவா! ஆமாம். வாடாத இளமை உருவமான பருவப் பாவையான சுமதியின் கணவனேதான்! இந்த அழுகி, உளுத்த உருவமேதான் அவள் கணவன்!...

பத்து வருஷங்களுக்கு முன்—சுமதிக்குப் பதினெட்டு வயது. கறையான் புற்றுப்போன்ற ‘வீட்டில்’ சசல் போலப் பொலபொலத்த ராமசாமியின் எடுக்குமுந்தைகளுள் ‘புரோடக்ஷன் நெம்பர் 1’ தான் சுமதி! ராமசாமியின் மூன்று பிள்ளைகளை ஓரளவாவது படிக்க வைக்க வேண்டுமென்றதனால் சுமதி யும் தங்கைகளும் பள்ளிக்கூடவாசல் மிதிக்கவில்லை. சுமதி வளர்ந்தாள். வயிறு காய்ந்தாலும் சுமதியின் உடல் ஏனோ காயவில்லை. வாழ்வு செழிக்கவில்லை யென்றாலும் அவள் உடல் செழித்தது. சுமதியின் முகத்தில் காவியக் கண்ணியரின் அழகில்லை. ஆனால் அதில் பெண்மையீன் தனியழகும், இதழவிழும் மலரின் இனிமையும் மிளிர்ந்தன. வார்த்தெடுத்தாற்போன்ற சிரண்ட, மிருதுவான அங்கங்கள், இயற்கையாகவே மதர்த்தெழுந்த இளமார்புகள், பருவத்தால் செழித்த உடல் — ஆடவளின் இதயத்தைச் சண்டியிழுக்கும் தரம் வாய்ந்தன. சுமதிக்கு உடையின் எளிமை உடலின் வனப்பை மேலும் சோபி தமாய் எடுத்துக்காட்டியது. பக்கத்து வீட்டில் சேகரும் அவள் தாயாரும் வசித்து வந்தார்கள். சேகருக்கு யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் வேலை. ஏழு. எட்டு மைல் தான். தினமும் சொந்தக் காரில் போய் வருவான். அவர்கள் வீட்டுக் கிணற்றில்தான் நெடுகச் சுமதி வீட்டாகும் புழங்கி வந்தார்கள். கொல்லை வேலியில் ‘பொட்டு’வைத்து அது வழியேதான் போய் வருவார்கள். பொழுது

புரச் சுமதி குடமும் கையுமாகக் கிணற்றை அடையச் சேகரும் ‘பிரஸ்’ ஷாம் கையுமாக வரச் சரியாயிருக்கும். ஒரே கிணற்றமடியில் புழங்கியும் அவர்கள் பேசிக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்களை விரல் விட்டு எண்ணலாம். சேகர் கண்களில் ஒருவித வேகத்தோடு சுமதியின் ஓவ்வொரு அசைவையும், உடலின் ஒய்யார வனப்பையும் பார்த்தபடியே பல் துலக்கி ஸிற்பான். அந்தப் பார்வையின் தன்மையை உணர்ந்த சுமதி இயன்றளவு கிணற்றமடியில் தாமதிப்பாள். சில சமயம் அவர்கள் பார்வை சந்திப்பதுண்டு.—சேகரின்பார்வை .....அப்பப்பா! ... சுமதியின் உடல் புல்லரிக்கும். தினம் தவருது சமயம் வாய்த்தபோதெல் லாம் நடக்கும் நாடகம் தானிது. எதனால் இப்படி? இருவருக்குமிடையில் காதலா? இல்லை! காதலென்றில்லை. பருவத்தின் கவர்ச்சிதான். சேகரைத் தன் கணவனுக்குச் சுமதி கருதியதில்லை. ஆனால் அவன் ஆண்மை அவள் பெண்மையை நெருடியது. இந்தப் பருவ விழிப்பு, உணர்ச்சியநுபவம் சுமதியின் மனதில் கணவுகளை எழுப்பிவிட்டது. சுமதி மணவாழ்வைப் பற்றி. வரப்போகும் மனு எனைப்பற்றி, இனிய நினைவுகளில் தினைத்தான். பேரழகனை, அந்தல்துள்ள வளை, ‘அரசகுமார்’னை மணக்க வேண்டுமென்று அவள் பேராசைப்படவில்லை. அரை வயிற்றுச் சாப்பாட்டில் வாழ்வன் அவ்வளவு தூரம் உலகானுபவம் அற்றவளாகிவிடவில்லை. சேகரைப் போன்றவர்கள் சுமதியின் உலகத்தவர்கள் எல்லவே! குழந்தை சுமதி என்றே மங்கையாகிவிட்டாள். அவள் உணர்ச்சிகள் முதிர்ந்துவிட்டன. உடலும் உள்ளமும் துணை தேடின— இயற்கையின் சியதி அது. சுமதி மணக்க விரும்பினார். ...வாட்ட சாட்டமானவனும் .. ஒரு வாலிபனை.....

சுமதி மணக்கவேண்டும் — சமுகத்தின் சியதி அது! இப்படித்தான் அவனைப் பெற்றவரும் நினைத்தார். ஆனால் நினைத்தவுடன் செயற்படும் காரியமா இது? நாறு ரூபாய் சம்பளம் வாங்குபவனும் இன்று ஆயிரம் என்று தீநம் கேட்கிறோனே! சுமதிக்கு வயது பதினெட்டுத்தானே, அவசரம் எதற்கு என்று நினைத்தால் அவள் உடலின் வளர்ச்சி அவரை விரட்டி விரட்டி அடித்தது. வயது வந்த பெண்ணை வீட்டோடு வைத்திருந்தால் ஊர் அபவாதத்திற்குப் பயப்படவேண்டும். ராமசாமி வழியறியாது தினநிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான் அந்த நற்செய்தி அவர் காதிலும் விழுந்தது. சபாபதி தமக்குப் பெண் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாராம்! சபாபதி ஏற்கெனவே இருதாரங்களைச் சுடலைக்கு அனுப்பி வைத்த புண்ணியவான். வயது சிச்சயம் அறுபதுக்குக் குறையாது. மேலும் தாமதிக்காது ராமசாமி போய் சபாபதியைக்கண்டார். அன்று வீடு திரும்பியபோது ராமசாமி ஏதோ பெருஞ்சுமையை இறக்கிவிட்டதென்போடு வந்தார்.

“சுமதிக்குக் கல்யாணம் சிச்சயம் செய்துவிட்டேன்!” அவர் மனைவி படப்படத்தாள்.

“சிச்சயம் செய்துவிட்டார்களா? பையன் யார்? தீநம்?” திட்டரென்ற ராமசாமிக்குத் தயக்கம் ஏற்பட்டது,.....மென்று விழுங்கினார்....

“சீதனமே ஜெடாமாம்! நாம் ஸினைத்துப்பார்க்க முடியாத இடம்...சுமதி அதிர்ஷ்டசாலிதான்! இங்கிருந்ததைவிட நன்றாகவாழுவான், மாப்பிள்ளையின் வயதுதான்கொஞ்சம் அதிகம்...ஒன்றும்பிரமாதமல்ல! ஐம்பதுக்குமேலிருக்காது.....” அவர் குரல் குழப்பத்துடன் தேயந்து, ஒடுங்கி ஒருவித விபரி தஅமைதி ஸிலவியது.....சுமதி? சுமதி சிரிக்கத் தொடங்கினான். தீட ரென் று அடக்கமுடியாது, கட்டற்றுக் கலகலவென்று சிரித்தான்.

‘அப்பா, நல்லவேடிக்கை! ஐம்பது வயதுப் பாட்டனுக்கும் பதினெட்டு வயதுப் பேத்திக்கும் கல்யாணமாம்! நல்ல லட்சணமான வரன் பார்த்தீர்கள், போங்கள்!’

‘பின்னே, உன்னை இருபது வயது இலைஞன் கட்டிக்கொள்வான் என்ற நப்பாசையா? உன்னைச் சுமங்குகொண்டு ஊர் அபவாதத்தையும் என்னால் சுமக்கமுடியாது! உனக்குப்பின் நாலு பெண்கள் இருக்கின்றனன்கள்!’ குத்தலாகப் பேசினார் ராமசாமி. “சுமக்க முடியாதவர் ஏன் குழந்தைகளைப் பெற வேண்டுமோ!” மனுமுனுத்தான் சுமதி. “என்ன சொன்னாய்?!” கர்ஜித் துக்கொண்டு பாய்ந்தார் ராமசாமி. “ஒன்றுமில்லை அப்பா!” மழுப்பினான் பீதி யுடன். பளார்! பளார்! சுமதியின் இரண்டு கண்ணங்களும் தெறித்தன! ...எழுந்த வேகத்துடன் ராமசாமியின் சினம் வடிந்தது. சிச்சி! துப்புக், கெட்டவர்! அவள் சொன்னதில் பிழையென்ன பாவம் சுமதி. பதினெட்டு வயது மங்கை! அவளுக்கு இருக்காதா ஆசைகள்? அவளைப் பலியாடாக்கித் தமது கையாலாகாத்தனத்திற்கும் அவளைப் பழிவாங்குவதா?.....

அன்றுமுதல் சுமதிக்கு வாழ்க்கை முடிவில்லாத தூர்ச்சொப்பனமாக மாறி விட்டது. முதற் திகைப்பு மாறியதும் சுமதி துடித்தான்! கண்ணீர் வடித் தான்! கதறினான்! ஆனால் விரைவில் அவள் கண்ணீர் வற்றிவிட்டது. சபா பதியின் ஸினாவு, அவர் கிழட்டுமுகம் அவளை வினாடி வினாடியாக வதைத்தது. எண்ணி எண்ணி ஓய்ந்துவிட்ட சுமதிக்கு ஒரேயோரு வழிதான் புலப்பட்டது. கசந்து, வெறுத்துவிட்ட அவள் மனதிற்கு மரணம் ஒன்றுதான் மருந்தாகத் தோன்றியது. இரவில் தூங்கலாம், ஒரு சிலமணிநேரம் தன்னை, உலகத்தை மறக்கலாம் என்று நினைத்தால், அப்பொழுதுதான், உலகமே உறங்கிவிட்ட தனிமையில்தான், அவளை எதிர்பார்த்துங்கிற வாழ்வின் பயங்கரம் விஸ்வரூபம் எடுக்கும்! மன உளைச்சல் அவளை விரட்டும். எத்தனையோ தடவை எல்லாரும் உறங்கியதும் எழுந்து கிணற்றிக்கூப் போயிருக்கிறான். ஆனால் வாழவேண்டும் என்ற துடிப்பு எளிதில் சாகாது. கிணற்றுக்கட்டில் ஸின்று கீழே கீழே அடியற்ற ஆழத்தை. அதல் பாதாளத்தைப் பார்த்தவுடன் சாக வேண்டும் என்ற வேகம் வடிந்துவிடும். அவசரமாகப் பின்வாங்குவாள். சாவுக்கு பின்வருவதை அறியாத தன்மைதான் வாழ்வைப் பிடிவிடாததற்குக் காரணமோ? அசாத்திய நெருக்கடியிலும் மனித உள்ளத்தில் ஒட்டி ஊச வாடும் நம்பிக்கைதான் காரணமோ? எப்படியாவது இந்தக்கல்யாணம் நடக்காடும் நம்பிக்கைதான் காரணமோ?

காமல் ஸின்றுவிடக்கூடுமென்ற நப்பாகசேயோ?..... சிலைமை மீறினால் கிணறு இருக்கத்தான் செய்கிறதே!..

ஆனால் சுமதி சாகவில்லை: கல்யாணமும் என்னவோ நடக்கத்தான் செய்தது. அப்படியானால் அதற்குப் பின்னும் சுமதி வாழுவேண்டிய காரணம்? என்றால் எப்படியாவது அந்தப்பயங்கர வாழ்விலிருந்து விடுதலை கிடைக்கக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையா? ஆமாம் அந்த நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. பத்துவருஷங்களாகக் காணுத விடுதலை, கனவாகிவிட்ட விடுதலை, இதோ பத்துவருஷங்களின்றது. சபாபதி மரண வாசலில் சிற்கிறூர். அவர் பிழைப் பது தூர்லபம். இதற்காகத்தானே சுமதி காத்திருந்தான்! நாட்களை, சிமிடங் களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தான்! சந்தோஷப்படவேண்டிய சுமதி மன மொன்றி இறைவனை இறைஞ்சுகிறானே, ஏன்? தன்னை விடுவிக்கப்போகும் விதியைத் தடுக்கவா? மரணத்தை வெல்லவா? அவள் மனதிலே இந்தத்திருப்பம் ஏற்படக் காரணம்? அவள் கழுத்தில் யின்னும் மாங்கல்யத்தின் மகிமையா? இதனைத்தான் கற்பு என்பார்களோ? தோல் சுருங்கித் தசை தொய்ந்த கூடு என்றாலும் அவள் கணவன் என்றநன்றா?.....

சேச்சே! இருக்கமுடியாது! பத்து நீண்ட வருடங்களின் நரகா னுபவத்தை சுமதி மறந்துவிட்டாளா? உடலின் தேவையொடு உணர்ச்சி யின் தாகத்தொடு போராடியதை மறந்துவிட்டாளா? இந்த மனிதப்பேய் இன்னமும் வாழுவேண்டும் என விரும்புகிறாளா? அந்த நாட்களில்தான் சேகர் அவள் மனதில் சதா தோன்றிக்கொண்டிருந்தான். சுமதி சேகர்மேல் காதல்கொண்டாளென்றால் அப்பொழுதுதான் என்று சொல்லலாம். காதலா அல்லது சேகர் குறித்து நின்ற இன்பத்திற்கும் வாழ்விற்கும் கொண்ட தாபமா? எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சேகரை எண்ணினாலோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு சபாபதியிடத்து வெறுப்பும், அருவருப்பும் வளர்ந்தன. இந்த வழுக்கல் நிலத்தில் நடமாடிய சுமதி எத்தனை சுலபமாகத் தன்னை மறந்து நெறி தவறி விடலாம்!.....

எத்தனை கொடிய இரவுகள்! ...சபாபதி அவளைத்தீண்டிவிட்டால் சுமதி யின் சதை கூசம்! முதலில் தன் விதியை ஏற்றுக்கொள்ள முயன்றான். மனதை ஒடுக்கித் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்வில் ஒழுகத்தான் முயன்றான். ஆனால் சபாபதி பசிப் பார்வையோடு அவளை அனுகும்போது, கரங்களால் அவளை அணைக்கும்போது சுமதிக்குக் கூச்சவிடவேண்டும் போவிருக்கும்! எப்படித்தான் பொறுத்துக்கொள்வாளோ? ..அன்று..... அந்த முதவிரவின் சினைவு! அதுகூடவா சுமதிக்கு மங்கி மறைந்து விட்டது? அன்றுதான் சுமதி யின் மனதில் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்த நம்பிக்கையின் சிழலும் செத்துவிட்டது. அன்று சபாபதி அவளை நெருங்கி இரு கைகளாலும் அணைத்து அவள் உதடுகளில் தமது சொற் சொற்றத் தடுகளை.. ...சுமதிக்கு எங்கிருந்து அந்தப்பலம் வந்ததோ தெரியாது! அவர் பிடியிலிருந்து திமிறிக்கொண்டு எப்படி யோ அடுக்களைக்குள் புகுந்து கதவைப் பூட்டிக்கொண்டாள். அதன்பின் சபா

பதியின் தொந்தரவு சகிக்கமுடியாத இரவுகளை இப்படித்தான் அடுக்களையில் கழித்தாள். இதுதான் பத்து வருஷங்களாகச் சமதி நடத்திவரும் வாழ்க்கை. இன்று சபாதி கண்ணை முடிவிட்டால் சமதிக்கு விமோசனமாகாதா? ஏன், எத்தனை நாள், ஆத்திரத்தில், வெறுப்பில் எண்ணியிருக்கிறார்கள், ‘இந்தக் கிழம் செத்துத் தொலைக்காதா!’ என்று! இன்று அப்படியே நடந்துவிடும்போல் தோன்றுகையில் மட்டும் ஏன் வேண்டாத தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டுகிறார்கள்? உலகத்துக்குப் பயந்தா? விதவை என்று சமூகம் புறக்கணித்துவிடுமே யென்றதனாலா? .....

அல்லது ..... நேற்று நடந்த சம்பவத்தாலா? .. சமதி அவருக்குப் பாலாற் றிக்கொண்டிருந்தாள். உதட்டை நாவால் கடித்தபடி, ‘ஹெஹ்ஹே...ஷாமதி ... இப்படி வந்து உக்காரேன்...’ என்று படுக்கையைத் தட்டினார் சபாபதி: சமதி கேளாதுதுபோல் பாலை முக்காலிமேல் வைத்துவிட்டுத் திரும்ப அவள் கையைப் பற்றினார். அவள் கையை உதறிக்கொண்டாள்!... சபாபதியின் கையில் அவள் சேலைத் தலைப்பு சிக்குண்டது... சமதி தலைப்பை இழுத்துக்கொண்டு பின் வாங்கினாள். அவரும் விடுவதாயில்லை. இளித்துக்கொண்டு நெருங்கலானார். திமரென்று!.. எப்படி நடந்ததோ தெரியாது—சபாபதி தடுமாறி அலங்கோலமாய் விழுந்தார். கதிரை ஒன் றில் தலை சரியாக அடிபட்டுவிட்டது. அப்பொழுது தப்பிய நினைவு இன்னமும் திரும்பவில்லை. வைத்தியர் ஏதோ ஊசி ஏற்றிவிட்டுத் தம்மாலியன்றதைச் செய்வதாகக் கூறிச் சென்றார்—அதாவது கையை விரித்துவிட்டார் என்று அர்த்தம். சமதிக்கு ஏன் அது சந்தோஷமளிக்கவில்லை? சபாபதியின் சாவுதானே அவளுக்கு வாழ்வாகப்போகிறது? இதை அறிந்தும் எதற்காக மாங்கல்யப் பிச்சை கேட்கிறார்கள்? ஒருவேளை தன்னால்தான் அவர் உயிருக்கு ஆபத்து நேர்ந்ததென்ற குறுகுறுப்போ? அவளால்தானே அவர் விழவேண்டி நேர்ந்தது? அவர் இறந்துவிட்டால் அவர் சாவுக்குக்காரணம் தானே என்ற குற்ற உணர்வின்எதிரொலியா இந்த வேண்டுதல்?...

சமதி மெல்லக் கண்களைத் திறந்து சபாபதியை உற்று நோக்கினாள். அப்படியே, போட்டபடியே கிடந்தார். உடலில் உயிர் ஒட்டியிருப்பதற்கு மார்புக்கூட்டின் மெல்லிய அசைவு சாட்சி கூறுகிறது. சமதியின் கண்களில் தோழும் உணர்ச்சி—ஏமாற்றமா? குத்துவிளக்கைத் தொண்டிவிட்ட சமதி நெடுமூச்சோடு கண்களை மூடுகிறார்கள். உதடுகள் குவிந்து முன்னுமனுக்கின்றன. என்ன இறைவேணை வேண்டுகிறார்கள்! உள்ளத்தின் அடியிலிருந்து, உணர்ச்சி ஒன் றிய இறைவேணை வேண்டுகிறார்கள்! “கடவுளே அவர் வேகத்தோடு, புதிய நம்பிக்கையோடு வேண்டுகிறார்கள்—, “கடவுளே அவர் சாகட்டும்... கடவுளே அவர் சாகட்டும்...”

★ ஆ. பொன்னுத்துரை

உண்மைக்கு ஒருத்தி

மாலதிக்குக் கல்யாணம். ஆமாம், எல்லாக்கன்னிப் பெண்களின் வாழ்க்கையிலும் என்றே ஒரு நசன் வந்து சேரவேண்டிய அந்த மங்கள சிகிஞ்சிமாலதியின் வாழ்க்கையிலும் வந்துவிட்டது. எல்லாக் கன் னிப் பெண்களும் எதிர்பார்த்திருக்கும் அந்தப் பொன்னனை புதுநாள் மாலதிக்கும் வந்துவிட்டது. பேச்சு வார்த்தைகள் எல்லாம் முடிவடைந்துவிட்டன, ஆனால் ஊர் முறைக்காக அன்று பெண் பார்க்க வரப்போகிறார்கள் மாப்பிளைட்டார். இன்னும் ஒரு மாதத்தின் பின்னர் அவள் செல்வி. மாலதியாய் இருக்கமாட்டாள்; திருமதி. நாகராசனும் இருப்பாள்.

கல்யாணமென்றால் மகிழ்ச்சியடையாதார் யார்தான் உளர்? அதி லும் பெண்களைப் பொறுத்தமட்டில், வெளி யில் நாணம் திரையிட்டபோதிலும் உள்ளாம் பொங்குபுனல்தான். அவர்களின் உள்ளாம் பூரித்து, உடல் ஒரு சுற்றுப் பருத்துவிடும் என்றெல்லாம் சொல்வார்களே; அதில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. புது வாழ்வு காணப்போவதில் — அதிலும் தாய்மையின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டும் மழலைச் செல்வத்தை அள்ளி அணைக்கலாம் என்பதில்—பெண்களுக்கு ஒரு அலாதி ஆசை.

ஆனால் மாலதி?.....

கல்யாணம் என்று அறிந்ததும் எல்லாப் பெண்களும் மகிழ்ச்சிப்படுவதைப் போல் மாலதியால் மகிழ்ச்சிப்படமுடியவில்லை. எல்லாப் பெண்களையும்போல் உள்ளாம் பூரிக்க அவளால் முடியவில்லை. எல்லாப் பெண்களையும்போல் குதூகவிக்க அவளால் முடியவில்லை.

மகிழ்ச்சி, பூரிப்பு, குதூகலம் என்ற இவைகளுக்குப் பதிலாகச் சோகம், துயரம், துன்பம் என்ற இவைகளே பரவிக்கிடந்தன அவளிடம்.

ஆமாம், கல்யாணம்தானே! ..அதற்காக அவள் ஏன் துயரப்படவேன் கூம்? அவளால் ஏன் மகிழ்ச்சியடையமுடியவில்லை?

கல்யாணமென்றால் ஒரு கன்னியினால்தான் மகிழ்ச்சியடையமுடியும்! அப்படியானால் மாலதி? இது அவளுக்கும் அவள் குடும்பத்துக்கும் மட்டும் தெரிந்த உண்மை.

ஊரே கைகொட்டி நகைத்த எத்தனையோ ஊழல்களைத்தம்முள்ளே அடக்கிக்கொண்டவர்கள்கூடத் கண்ணகி வேடம்போட்டுக் கல்யாணம் என்றதும் களிப்படையும் காலம் இது, அப்படி மாலதியும் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கலாம். அதிலும் தான் கன்னியில்லை என்பது தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் மட்டும்

தெரிந்த உண்மையாயிருக்கும்போது கல்யாணத்தைப்பற்றி நன்கு மசிழ்ச்சிய டைஞ்சிருக்கலாம் அவள். ஆனால் மாலதி நல்லவள்! அவளால் வேடம் போடமுடியாது! அதனால்தான் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

*

*

*

உத்தியோக மாற்றத்தால் மாலதியின் தங்கை குடும்பத்துடன் கொழும் புக்கு வந்தபோது மாலதி பத்து வயதுச் சிறுமி. கொழும்பு வாழ்க்கையும் கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்ப்பதுவும் நன்றாகப் பிடித்துவிட்ட காரணத்தால் தனது உத்தியோக காலம் முழுவதும் கொழும்பிலேயே இருந்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தார் மாலதியின் தங்கை. ஆனால் மனிதன் சினைப்பதுபோல் எதுதான் நடந்துவிடுகிறது?... தான் சினைப்பதுபோல் எல்லாமே நடந்துவிட்டால் மனிதன் ஆபத்து நேரத்தில்கூட ஆண்டவனை எண்ணினப்பார்க்கமாட்டான் என்பதைப் பூரணமாக உணர்ந்துதான், ‘மனிதன் சினைக்கும் எல்லாமே சிறைவேறவிடக்கூடாது’ என்று அந்த ஆண்டவனே கட்டளையிட்டுவிட்டான்போலும்!

குடியிருக்கும் வீட்டுப்பிரச்சினையின் உச்சத்தில் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் கொழும்பு நகரத்தில் ஆயிரமோ, இரண்டாயிரமோ ‘சந்தோஷம்’ கொடுத்து, ஐம்பதோ, அறுபதோ வாடகையில், ஆறுமாத, ஒருவருட முற்பணத்துடன் ஒரு வீட்டை ஏற்பாடு செய்துகொள்ளும் நடுத்தர வகுப்புக்குடும்பம், வீட்டின் மூன் அறையை இருபதுக்கோ, முப்பதுக்கோ யாருக்காவது வாடகைக்கு வீடாமல் சீவிப்பது என்பது முடியாத காரியம்தான். ஆனால் காலத்தின் ஒட்டத்தில் குடும்பக் கஷ்டத்துக்காக வீட்டின் மூன்னறையை வாடகைக்கு விடுவது என்று இல்லாமல், அப்படி வாடகைக்கு விடுவது எல்லா வீட்டாருக்கும் பணம் சம்பாதிக்கும் ஒரு வழியாகவும், ஒரு ‘பஸ்னு’கவும் அமைந்து விட்டது. இருந்தாலும் அப்படி வாடகைக்கு ஏற்றுக்கொள்வதற்கென்பது போலவே தினம் தினம் கொழும்பு நகரில் பலர் இறக்கும் து செய்யப்படும் போது வீட்டுக்காரர்களின் செய்கை ஒரு சேவையாகவும் அமைந்துவிடுகிறது. போது வீட்டுக்காரர்களின் செய்கை ஒரு சேவையாகவும் அமைந்துவிடுகிறது.

மாலதியின் தங்கையும் பிரமப் பிரயத்தனப்பட்டு எடுத்த தனது வாடகை வீட்டின் மூன் அறையை, குடும்பக்கஷ்டம், பணம் சம்பாதிக்கும்வழி, ‘பஸ்ன்’, சேவையுணர்ச்சி என்ற நான்கில் ஏதோ ஒன்றுக்காக வாடகைக்கு வீட்டிருந்தார், ஆறு வருடங்கள் வரை அந்த அறையில் எத்தனையோ பேர் இருந்து, எழுந்து போனார்கள். ஏழாம் வருடம்தான் அந்த அறைக்கு வந்தான் சோமங்தரம்.

சோமசுந்தரம் கொழும்புக்கு எதற்காக வந்தானே தெரியாது. ஆனால் அவன் நடை, உடை, பாவனைகள் எல்லாம் சேர்ந்து, “நான் உத்தியோகம் பார்க்கிறேன்” என்று அவன் சொன்ன வாற்றதைகளை மாலதிவீட்டாரை நம்பச் செய்தன.

பிறவென்ன? சோமசுந்தரத்தின் இரண்டுகண்களும் மாலதியை சுற்றியே வட்டமிட்டன. பார்த்த எந்தப் பெண்ணும் மனதைப் பறிகொடுக்கக்கூடிய ஏதோ ஒரு சக்தியை மட்டும் சோமசுந்தரம் வைத்திருந்தான் என்பதும் மட்டும் உண்மைதான். அவனுடைய மயக்கும் பார்வையால் நாளடைவில் மாலதி யின் கண்களும் அவள்மேல் நிலைத்தன. பார்வைகள் புன்னகைகளாகின; புன்னகைகள் பேச்கக்களாகின.

தனிமையில் மாலதியிடம் என்னவோவெல்லாம் கூறினான் சோமசுந்தரம், காதலுக்கு அர்த்தம் தெரிந்தவனைப்போல. ஆமாம், அவன் காதலுக்கு ‘அர்த்தம்’ தெரிந்தவன்தான். இன்றையக்காதல் இதுதான் என அறிந்தவன் அவன். ஊரிலே கல்யாணத்தை முடித்துவிட்டு, உத்தியோகம் பார்க்கக் கொழும்புக்கு வந்ததும் ‘கல்யாணமே ஆகாதவன்’ என்று கூறிக்கொண்டு கண்ணுக்குப்பிடித்த ஒருத்தியுடன் கைகோத்துக்கொண்டு கடற்கரை, சினிமா, பூங்கா என்று திரிவதும் தெரிந்த நண்பன் யாராவது கேட்டுவிட்டால், ‘இது இடைசுகம் மச்சான்’ என்று இரகசியமாகக் கூறிக்கொள்வதுமாக இன்று பலர் இல்லையா? .. அதுவும் ஒருவகைக் ‘காதல்’தானே! அப்படிச் சோமசுந்தரமும் ஏதாவது ஒரு அர்த்தத்தை அச்சடித்து வைத்திருப்பான் அந்தக் காதலுக்கு.

ஆனால் மாலதி? ... உண்மையிலேயே அவள் உலகை அறியாத வெள்ளையுள்ளம் படைத்தவன். ‘காதல் என்றால் என்ன?’ என்று அறிவதற்கு அவள் முன்னே பின்னே ஒருபோதும் காதலித்ததே கிடையாதே! சோமசுந்தரத்தின் மோகன உருவமும் இடைவிடாமயக்கும் பார்வையும் அவளை அவன்பால் உண்மையான அன்புகொள்ளச் செய்தன. அவளை முழுக்க முழுக்க நம்பினான். அவன் தனக்கே உரியவன் என்று எண்ணினான். கைவிடுதல், ஏமாற்றுதல் என்பதைகளைக் கணவில்கூட அறியாதவன் அவன். தன் உயிருக்குயிராக நேசித்தாள் சோமசுந்தரத்தை.

சோமசுந்தரம் அங்கு குடிவங்கு ஏழைட்டு மாதங்கள் இருக்கலாம். ‘நீ எனக்காக, நான் உனக்காக’ என்ற இனிப்பு வார்த்தைகளில் மயங்கிய மாலதி ஒருநாள் சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் இருந்தபோது தன் உள்ளத்தைச் சேர்த்து உடலையும் அவனிடம் ஓப்படைத்தாள்.

இரண்டு மாதங்களின் பின் தன் நிலையைக்கூறி, ‘விரைவில் திருமணத்துக்கு ஏற்பாடுசெய்யுங்கள்’ என்றான் மாலதி சோமசுந்தரத்திடம்,

அதற்கு ஒரு கிழமை கழித்து, தனக்குக் கண்டிக்கு உத்தியோக மாற்றம் வந்துவிட்டதாகவும், அங்கு போய் உத்தியோகத்தை ஓப்புக்கொண்டுவிட்டு அடுத்த வாரமே திரும்பி வந்து திருமண ஒழுங்குகளைச் செய்வதாகவும் மாலதி யிடம் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான் சோமசுந்தரம். அதைக்கூட நம்பினான் அந்த வெள்ளையுள்ளத்தாள்.

ஒரு வாரம் கழித்து ஒரு மாதமும் ஆகியது. சோமசுந்தரம் வரவில்லை. ஒரு அஞ்சல்கூட எழுதவில்லை. அவன் ஏன் எழுதப்போகிறான்? காதலுக்கு அவன் கொண்டிருந்த 'அர்த்தம்' முடிந்துவிட்டது.

மாலதி வேதனையால் துடித்தாள். அப்போதுகூட அவன் வருவான் என்றே எதிர்பார்த்தாள் அவன். ஆனால் அதற்குள் அவள் நிலை வீட்டில் வெளிச்ச மாயிற்று. உண்மையை அப்படியே கூறினால் தாயிடம். தலையிலிடித்துக்கதறி னாய். நல்ல குடும்பத்துக்கு இப்படி ஒரு அவமானம் வந்துவிட்டதே யென்று அலறித் துடித்தார் தந்தை.

காரியம் மிஞ்சியபிறகு என்ன செய்யமுடியும்? வீட்டினுள்ளே அடைக் கப்பட்டாள் மாலதி. தாயும் தந்தையும் தலைகுனிந்தபடியே காரியமாற்றினர். காலையில் தெருவிலிறங்கிக் கந்தோருக்குப்போய் மாலையில் வீடு திடும்பும் வரை தன்னை யார் யாரோவெல்லாம் பார்த்துக் கைகொட்டி நகைப்பதுபோலவே இருந்தது தந்தைக்கு.

மாலதியோ மனம் புழுங்கினான். தான் அறியாமல் ஆலோசிக்காமல் செய்துவிட்ட காரியத்துக்காகத் தன்னையே நொந்துகொண்டாள். 'இதுதானு காதல்?' என்று எண்ணிப்பார்த்துக்கொண்டபோது அவன் இதயமே வெடித் துவிடும்போலிருந்தது. ஆம்! சோமசுந்தரத்தின் காதலை இப்போதுதான் அவளால் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. தன்னால் தன் குடும்பத்துக்கு இத்தனை பெரிய அவமானம் நேர்ந்துவிட்டதே என்று எண்ணையபோது உயிரையே மாய்த்துக்கொள்ளலாம் என்றுகூட விரும்பினான். ஆனால் அவளின் அறியாத தனத்தால் அவன் இப்படி ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டதையும், அதன்பின் அவளின் சோக நிலையையும் உணர்ந்த தாய் அவளுக்குத் தேறுதல் கூறினான், 'நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனி ஏசித்திட்டி என்ன பிரயோசனம்?' என்ற எண்ணமே மகஞாக்குத் தேறுதல் கூறவைத்தது தாயை. தாயின் தேறுதல் வார்த்தைகள் தான் மாலதியைத் தற்கொலையினின்றும் தடுத்து வைத்தன,

இத்தனைக்கும் இடையில், 'சோமசுந்தரம் ஒருவேளை என்னை என்னை ஒடிவந்துவிடமாட்டாரா?' என்ற நப்பாசையும் இடையிடையே மாலதியின் உள்ளத்தில் தோன்றுமல் இல்லை.

குறித்த காலத்தில் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியில் குழந்தை பிறந்தது. அந்த அதிர்ஷ்டக் கட்டையான குழந்தை பிறந்த சில மணி நேரத்திலேயே இறந்து விட்டது. அத்தோடு சோமசுந்தரத்தைப்பற்றி மாலதியின் உள்ளத்திலிருந்து நப்பாசையும் இறந்துவிட்டது.

அதன்பின்னரும் மாலதியின் தந்தையால் அந்த அவமானத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு, தெரிந்தவர்களின் முன்னால் கொழும்பிலிருக்கழுதியவில்லை. விஶயம் தெரிந்த இடத்தை விட்டு ஒடிவிடவே அவர் மனம் விரும்பியது. எனவே யார் காலையோ கையையோ பிடித்து மீண்டும் உத்தியோகத்தைச் சொந்த

ஊருக்கு மாற்றிக்கொண்டுவிட்டார், அங்கு வந்தபிறகுதான் அவர்மனம் சற்று நிம்மதியடைந்தது.

ஊருக்குத் திரும்பி வந்தும் ஒரு வருடமாயிற்று. அவர்கள் குடும்பத் தில் ஏற்பட்ட அந்தக்களங்கம் அந்தக் குடும்பத்தோடு பதுங்கி அழிந்து விட்டது. ஆனால் மாலதியைப் பொறுத்தவரையில் தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட அந்தத் துரதிர்ஷ்ட சம்பவத்தை அவளால் முற்றுக மறந்துவிடமுடியவில்லை. அடிக்கடி எரிமலையால் கக்கப்படும் அக்கினிப்பிளம்பைப்போல அவள் வாழ்வி வேற்பட்ட அந்தக் கறை அடிக்கடி அவள் உள்ளத்தில் தோன்றி அவளைத் தவிக்கச்செய்தது. நேற்று சிகழ்ந்த களங்கத்தைக்கூட இன்று மறந்துவிடும் பெண்கள் சிறைந்த இன்றையச் சமூகத்தில் மாலதி ஒரு தனி ரகம்தான்.

இந்த சிலையில்தான் மாலதிக்குக் கல்யாணம் ஒழுங்காயிற்று. ஆரம்பத்தில் அவள் கல்யாணத்தையே வெறுத்தான். ‘நான் தவறிவிட்டவள்! கறைப்படுத் தப்பட்டவள்!’ என்ற அவளின் எண்ணம், “எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்! நான் கல்யாணம் செய்யாமலேயே வாழப்போகிறேன்!” என்று கூறச் செய்தது. ஆனால் பெற்றேரின் தேற்றுதலால் கல்யாணத்தை விரும்பினான். இருந்தாலும் தன் வாழ்வில் சிகழ்ந்துவிட்ட அந்த சிகழ்ச்சியை, தன்னை மனம் முடிக்கவருபவரிடம் முன்னரே சொல்லிவிடவேண்டும் என்றே விரும்பினான். ஆனால்பெற்றேர் அதற்கு விட்டால்தானே! எந்தப் பெற்றேர்தான் அப்படிச் சொல்லி இன்னும் அவமானத்தைத் தேடிக்கொள்ள விரும்புவார்கள்? அதையும் விட அதைச் சொல்வதால் கல்யாணமே ஒருவேளை நின்றுவிட்டால்? ....

மாலதிக்கு அது பிடிக்கவில்லை. ‘எந்த இரகசியத்தையும் எத்தனைநாட்களுக்கு மூடிக்காக்க முடியும்?... என்றே ஒரு நாள் வெளிப்பட்டுவிட்டால்?... அதையும் விட அதை மனதுள் வைத்துக்கொண்டே என்னால் எப்படி அவருடன் வாழ்க்கை நடத்தமுடியும்?...’ என்று எண்ணிப் பார்த்தான். அதுமட்டுமல்லாமல் அதை மறைத்துவைத்து மனம் முடிக்க அவள் மனச்சாட்சி மறத்தது. அவளின் வெளியுள்ளாம் வேதனைப்பட்டது. ‘எப்படியாவது திருமணத்துக்குமுன் அதை அவர்டம்சொல்லவேவேண்டும் கல்யாணம் நின்றுலும்பரவாயில்லை. அதைத் தெரிந்துகொண்டபின்னர் விரும்பினால் அவர் என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளட்டும்!’ என்றே முடிவுக்கு வந்திருந்தாள். ஆனால் அதைச் சொல்ல வழிதெரியாமல்தான் தவித்தான்.

* * *

‘மாலதி! என்னம்மா இது, இன்னமும்! அப்படியே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறுய்?... இன்னமும் அந்த அழிந்துபோன சம்பவத்தை எண்ணினி எண்ணி ஏன் வீனாக மனதைப் போட்டுக் குழப்பிக்கொள்கிறுய்? ... அது யாருக்கும் தெரியவராது. யோசனையை விட்டு விட்டு எழுந்துபோய் உடுத்திக்கொள். அவர்கள் வந்துவிடப்போகிறார்கள்’ என்று சந்தம் போட்டாள் தாய்.

அரை மனத்துடன் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்த மாலதியின் உள்ளம், ‘கடவுளே! திருமணத்துக்கு முன்னர் அவரைத் தனி மையில் சந்திக்க எனக் கொரு வாய்ப்பைக்கொடு’ என்றே வேண்டிக்கொண்டது.

அவள் உடுத்திமுடியும்போதே மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்துவிட்டார்கள்.

வந்தவர்களுக்கு உபசாரங்களைல்லாம் நடந்தன. இறுதியில் தேநீர்த் தட்டத்தை மாலதியே கொண்டுவந்து எல்லோருக்கும் நீட்டினால். அந்தநேரத் தில் நாகராசனைச் சற்று கூடுதலாகப் பார்க்கவும் அவள் தவறவில்லை. அப் போதுகூட அவள் மனம், ‘அவரைத் தனிமையில் ஒரு தடவை சந்திக்கச் சங்கர்ப்பம் கிடைக்கமாட்டாதா?’ என்றே என்னியது,

மாலதியின் எண்ணம் வீண்போகவில்லை. மாலதியைத் தனக்குப் பிடித்து விட்டதாகவும், ஆனால் மாலதிக்குத் தனினப்பிடித்திருக்கிறதா என்பதைத் தான் நேரே கேட்கவேண்டும் என்றும், எனவே சற்று நேரம் தான் மாலதியுடன் தனிமையில் பேசவேண்டும் என்றும் தன் பெற்றேரிடம் கூறினால் நாகராசன்.

சில நிமிடங்களில் நாகராசனும் மாலதியும் தனி அறையில் இருந்தனர், தான் வேண்டிக்கொண்டபடி சங்கர் ப்பம் கிடைத்ததில் மகிழ்ச்சியடைந்த மாலதிக்கு, விஷயத்தை எப்படிச்சொல்வது என்பதுதான் சிரமமாயிருந்தது. அத்தோடு உள்ளத்தில் ஒரு இனம் தெரியாத பயமும் ஏற்பட்டு அதனால் உடல் சிறிது நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. குனிந்த தலை நிமிராமல் நாகராசனுக்குப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“உட்காரேன் மாலதி!” என்றுன் நாகராசன் அன்போடு.

அந்த வார்த்தைகளிலிருந்த கனிவு மாலதியின் சிறு நடுக்கத்தைப் போக்கடிக்க, அவன் அருகில் கட்டிலில் உட்கார்ந்தான். ஆனால் எதுவும் பேசவில்லை. சற்று நேரம் அங்கு அமைதி விலவியது.

“என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள உனக்கு விருப்பம் தானே மாலதி?” கனிவோடு கேட்டான் நாகராசன்.

மாலதி பதில் பேசவில்லை. ஆனால் திடீரென வீம்மத்தொடங்கினான். நாகராசனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. “ஏன் மாலதி?... ஏன் அழுகிறோ?... இந்த நல்ல நேரத்தில் ஏன் அழவேண்டுமோ?... என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள உனக்கு விருப்பம் இல்லையா?” ஆச்சரியத்துடனும் பதட்டத்துடனும் கேட்டான்.

“அப்படியெல்லாம் இல்லை. உங்களை மணம் செய்துகொள்ள நான் கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டும். ஆனால்...ஆனால்...” அவன் தொன்றை அடைத்தது.

“ஆனால் என்ன மாலதி?...” அவன் வினாவில் ஆவலும் ஆச்சரியமும் கலந்திருந்தன.

“நான்...நான்... வாழ்க்கையில்... தவறவிட்டவன்...” திக்கித் தினாறி வெளிவந்த அந்த வார்த்தைகள் வேதனையின் வடிவங்களாயிருந்தன.

“ஆ!...” என்ற நாகராசன் அதிர்ச்சி மிகுதியால் அப்படியே கற்சிலையானால் சுற்று நேரத்தில் சுயங்கிலைக்கு வந்தவன் மனதைச் சரி செய்துகொண்டு,

“நீ என்ன மாலதி சொல்கிறோய்? ... எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே?...” என்றுள் ஆச்சரியத்துடன்.

அதற்குப்பின் மாலதி தயங்கவில்லை. தன் சோகக் கதையைக் கண்ணிருக்கிடையே கூறிமுடித்தவள், “இதை என் உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு உங்களை மணங்துகொள்ள நான் விரும்பவில்லை. என் உள்ள ம் அதற்கு இடம்கொடுக்கவில்லை. எப்படியாவது திருமணத்துக்குமுன்னர் இதை உங்களிடம் சொல்லிவிடவேண்டுமென்றும், அதைச்சொன்னபிறகு விரும்பி வூல் நீங்கள் மணங்துகொள்ளட்டும் என்றும் என் உள்ளம் துடியாய்த் துடித் தது. உங்களிடம் சொல்ல ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதா என்ற ஏங்கிக் கொண்டேயிருந்தேன். சந்தர்ப்பமும் கிடைத்தது. சொல்லிவிட்டேன். இந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் விட்டிருந்தால் கடிதமூலமாகவாவது உங்களுக்குக் கட்டாயம் அறிவித்திருப்பேன். என்னை ஏற்றுக்கொள்வதோ, ஒதுக்கித்தள்ளுவதோ உங்கள் பொறுப்பு!” என்றார். கண்ணீர் தாரை தாரையாகவே வடிந்துகொண்டிருந்தது.

நாகராசனுக்குச் சற்று நேரம் என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. அவன் மூலை ஆழந்த யோசனையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தது. ‘உண்மையில் அவள் கதை பரிதாபமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அது உண்மையாயிருக்கு மோ?...’ என்று எண்ணிப்பார்த்தான். தொடர்ந்து. ‘ஆம். அது உண்மையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அவள் வேண்டுமென்றே தவறு செய்தவளாயிருந்தால், வேறு யாருக்கும்கூடத் தெரியாமல் இருக்கும் இவ்விஷயத்தை இப்படி என்னிடம் கூறியிருந்திருக்கமாட்டாள். கல்யாணம் நடக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை என்று எண்ணீர்க் கூறியிருக்கிறுக்கமாட்டாள். இதிலிருந்தே அவள் வெள்ளையுள்ளம் உன்கு தெரிகிறது. உண்மையில் யாரோ கயவானால் அவள் ஏமாற்றப்பட்டே இருக்கிறார்! நயவஞ்சகமாக வஞ்சிக்கப்பட்டே இருக்கிறார்! பாவம்!...’ என்று எண்ணினால்.

அதை கணம் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்து அவளைத் தூக்கி நிறுத்திய நாகராசன், “அழாதே மாலதி. நடந்தது ஏதோ நடந்துவிட்டது. அது உன் குற்றமில்லை. என்பதை உன் பேச்சிவிருந்து நான் முற்றாக உணர்ந்து கொண்டேன். நீ வெள்ளையுள்ளம்படைத்தவள் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டேன். நீ உண்மையைக்கூறியது உன் பெண்குலத்துக்கே பெருமையளிக்கக் கூடிய விஷயம். நான் உன்னை மணங்துகொள்கிறேன் மாலதி, கட்டாயம் மணங்துகொள்கிறேன்! அழாதே கண்ணே!” என்றார் உறுதியுடனும் கணிவட்டும்.

“அத்தான்...” என்றபடி அவன் மார்பில் சாய்ந்துகொண்ட மாலதியின் அடி உள்ளாம், ‘சோமசுந்தரத்தைப் போன்ற பிருகங்கள் வாழும் இந்த நாட்டில்தான் நாகராசனைப்போன்ற மனிதர்களும் வாழ்கிறார்கள்’ என்று எண்ணீர்க்கொண்டது.

★ முருகையன்

உலாவி வா.

கவிதைக்குள் உயிர் ஒன்றி வாழ்;

உயர்

களிமிக்க புதுமைக்குள் முழுகிக்கொள், ஆழ்!

எவருக்கும் உணர்வைத் தந் தார்,

யார்?

இனையற்ற கவிபெற்ற பெருமக்கள் பார்.

சுவைமிக்க இனிமைச்செஞ் சொல்

பல

தொலைவுக்கும் ஒளிக்க்கும் வைரத்தின் கல்.

உவமைக்குள் உயிர் என்ப தால்

அது

உலகோடு மனவாழ்வை இனைவிக்கும் நால்

இமயத்தில் கொடிவைத்தல் போல்,

மன

எழுகைப்பொன் சிகரத்தில் முடிவைத்த லால்

தமிழுக்கு விறல்ளன்று பேர்;

உயிர்ச்

சலனத்து மலர்கொண்ட தொடையற்கு நார்.

அமரச்செங் தமிழ்பெற்ற தால்,

எம்

அனைவர்தம் பெருமைக்கும் அதுஉற்ற கால்.

கமழ் பொற்பின் இனிமைக்குள் ஓள்

நல்ல

கவிதைச்செம் பொழிலுக்குள் நடையிட்ட வா!

★ அ. ந. கந்தசாமி

நான்செய் நித்திலம்.

வானிலோர் முத்தினை வைத்திழைத் ததுபோல்
வளர்மதி தவழ்ந்தது; மாடியின் மீதுயான்
இப்பி ஒன்றில் முத்தொன் றிட்டனன்;
இப்பி முடிந்று; ஈரைந்து மாதம்
கழிந்தது; கழிந்தபின் என்மனை விளங்கக்
கண்ணன் போலொரு கனிவாய்க் குழந்தை
வந்தது; வந்தபின் வாணிலா முகத்தென்
மனையாள், அதைளன் மடியிடைக் கிடத்தி
�ரைந்து திங்களின் முன்னால் ஒருநாள்
நீங்கள் செய்த நித்திலம் இதுவே.

என்று கூறி மகிழ்ந்தனள்; அவள்கண்
ஒரம் கண்டேன்; ஒளிமுத் தொன்று
அங்கு துடித்ததும் கண்டனன்; அவள்விழி
தொட்டேன்; முத்துத் தீய்ந்தது; மகிழ்ச்சியில்
உள்ளத் திப்பியில் உதித்துக் கணவழி
வந்தஅம் முத்தில் வையகத் தின்பம்
யாவும் கண்டனன்; அம்முத் தெனது
மடியிடைக் கிடந்த மணிமிசை விழுந்திட
மணியை எடுத்துநான் மலர்க்கரம் தடவி
உச்சி மோங்கே உளம்மகிழ்ந் திட்டேன்.
நான்செய் நித்திலம் தேன்செய் ததுவே!

★ “கதிரேசன்”

காட்டு வழி.

ஓற்றை யடிப்பாதை — அதில்
ஊரிலுள் னோர்பலர் போயறி யார்; அதன்
சற்றுப் புறங்களிலே — வளர்
தூறுகள் செல்வதற் கூறு விளைத்தன;
முற்றி முதிர்செடிகள் — கொடு
முட்களை நீட்டினன் பக்கம் முறைத்தன;
பற்றிப் படர்கொடிகள் — பெரும்
பாம்புகள் போற்பயம் மேம்படச் செய்தன.

வண்ணச் சிறுமலர்கள் — வெயில்
வாட்டம் தவிர்ந்துநின் ரூட்டம் பயின்றன;
எண்ணில் இலைக்கூட்டம் — எணை
எட்டியும், கிட்டியும், தொட்டும் களித்தன;
விண்ணிற் சிறிதுயர்ந்தே — வளர்
வீரை மரங்களும் காரை இனங்களும்
கண்ணில் உறுத்துகின்ற — அந்திக்
கற்றை ஒளியினைச் சற்று மறைத்தன.

பட்டின் மெதுமைதரும் — சிறு
பன்னிறப் பூச்சிகள் மின்னிப் பறந்தன;
கொட்டும் குளவியினம் — பெருங்
கூட்டினில் மொய்த்திசைப் பாட்டு மொழிந்தன;
முட்டை சுமந்தனவாய் — வலை
முடிக் கிடந்தன கோடி சிலங்திகள்;
அட்ட திசைகளிலும் — நிறை
அம்புகள் போற்பல தும்பி பறந்தன.

பச்சைக் கிளியினங்கள் — இரை
பற்றிப் படர்ந்தன பற்றைகள் மீதினில்;
இச்சைப் படிஅமர்ந்தே — செவிக்
தின்ப மழலை அளித்தன பூவைகள்;

அச்சம் நிறைந்தனபோல் — என
தண்டையி லேகவு தாரிகள் ஓடின;
குச்ச நிறைபுதரிற் — சிறு
கூடுக விற்பல காடைகள் தங்கின.

நாவி இனப்பூனை — கொடும்
நஞ்சமிழ் பார்வையில் அஞ்ச விழித்தது;
தாவி விரைந்தமுயல் — அயல்
சார்ந்திடு பற்றையுட் சேர்ந்து மறைந்தது;
மேவும் எலிக்கூட்டம் — வளை
வீழ்ந்து கரந்தது தாழ்ந்திடு கொம்பரில்;
வாவும் அணிற்குலங்கள் — எளை
வாவென் றழைத்தன; வாழ்த்தி ஒலித்தன.

மேலும் நடக்கலுற்றேன் — புவி
மேவும் உயிர்க்குலம் யாவும் இயற்கையின்
கோல எழில்படைத்தே — இனம்
கூடிக் குதாகலித் தாடிப் பயின்றன;
நீலத் திரைஇழுத்தான் — இருள்;
நின்று திரிந்தன சென்றே உறங்கின;
காலை திரும்புகிறேன் — அன்ளை
காடே, நீ என்னையும் பாடவைத் தாயடி!

* “அமுது”

காலன் கதை

வாய்மூடிக் கைகட்டிக் காலன்பின் சென்றேன்;
வழிநீளம் அவன் விரித்த மரணவலை கண்டேன்;
ஈபோல அதில் விழுந்த மனிதசூலம் காட்டி
“இல்வுக வாழ்க்கைதனின் இயல்பினைப்பார்” என்றான்.

ஆடுவதிற் பாடுவதில் அருங்கலையில் வல்லாள்,
ஆடவர்கள் கண்களுக்கோர் அதிமதுர விருந்து;
சோடிகட்டி ஒருவாரம் சுகமாக வாழ்ந்தாள்;
சோகமொடு பிடிபட்டாள் அவனுடைய வலையில்!

சோற்றுக்கோ பஞ்சமில்லை; காசுபணம் உண்டு;
சுகமாக வாழ்ந்திடவோ மாடமனை உண்டு;
கூற்றுவனை வெல்லுதற்கு வைத்தியனு முண்டு;
குறையொன்று மில்லையென்ற கோமாளி வீழ்ந்தார்!

உண்ணுமற் தேடியவர், பசித்திருக்க உண்டோர்,
ஓப்பற்ற அறுசுவையிற் தசைசுமந்த செல்வர்,
கண்ணும்பு கொடுத்தறியார், புகழுக்கே ஈந்தோர்,
சோபனஞ்சேர் பட்டங்கள் ஆவலுடன் பெற்றேர்,

ஆற்றேர மரம்போலப் பொலுபொலென வீழ்ந்தார்;
அருமந்த பாலர்களும் அகதிகளாய் மாய்ந்தார்;
காற்றடித்தால் மரங்களிலே கனிவகையும் உதிரும்;
காலமற்ற காய்ப்புவும் கனியோடு வீழும்!

நேற்றுவயல் உழுதவரும் இங்குவந்து சேர்ந்தார்;
நெல்லுவிதை தூவியவர் இன்றுவரு வார், பார்;
நாற்றுங்கும் கமக்காரன் நாளோக்கு வருவான்;
நானிலமோர் நாடகத்தின் மேடையா, தம்பி!

★ நவாலியூர்-சோ. நடராசன்

நவீன சூர்ப்பனகை வருகை

சிந்தையிடை வெந்துகனல் சீறிஎழு வேகச்
சந்ததி யலைந்துபி னெழுந்துவெளி யேகச்
சந்தர மலர்ச்சுளை இரண்டுசுழி யாகி
வந்ததென அந்தர மளங்தவகை கண்கள்.

இத்திசையும் அத்திசையும் எத்திசையும் நோக்கும்;
சித்தமதுன் மத்தமென மத்தனெ அலைக்கும்;
கைத்தல மசைத்திடுபை சித்தம திசைக்கும்;
எத்தியடி வைத்தகதி இத்தலம் அசைக்கும்.

பங்கயம் இரண்டுவீரி யாதுபகை கொண்டே
மங்கல மணிக்கொடி அலைத்துமயல் செய்யும்;
பொங்கிவரு மூச்சொடு புறம்பெயர்தல் செய்யா
தங்கவை முடைந்தவகை எங்கனும் விளங்கும்.

குந்தள மலர்க்குழல் குறைத்தகுறை கண்டால்,
இந்தமகள் முந்திழரு வெந்தசுரம் உற்றே
ஜிஞ்சுதரம் ஜிஞ்சுபகல் ஆருயிர் பிழைத்து
வந்தனள் எனச்சொலும் வகைத்தவள் குஞ்சி.

காதிடை விளங்குவன கைவளைகள் போலும்;
கையிடை விளங்குவன காலணிகள் போலும்;
ஒதிடை விளங்குவன ஓண்படிகம் போலும்;
பேதுடைய திவ்வுடை, பெயர்புடவை, பீடை!

செந்தமூல் எரிந்தெனச் சிவந்தஅத ரங்கள்;
சிந்துரம் அழுந்துநகம் செங்கைவிரல் பொங்க,
இந்துவில் வரும்புருவம் அஞ்சனம் விளங்க,
சந்தையில் மருண்டதொரு நந்தியென வந்தாள்.

மல்லிகை மலர்ப்படு சுகந்தமென லாமோ;
மெல்லிய மருந்தளிரின் மென்மைனன லாமோ!
வல்லியவள் வந்தவகை சொல்லிவிட லாமோ!
தொல்லையிரு வல்வினை தொடர்ந்ததென வந்தாள்!

உள்ளியை உரித்ததெனப் பல்வடிசை சொல்லும்;
கல்லினை உரித்தகனி மென்முறைவஸ் சொல்லும்;
சொல்லுவதென், இல்லைன மெல்லிடமெய் சொல்லும்;
புல்லினை அசைத்தொழுகு வெள்ளமென வந்தாள்.

பாலில்வரும் ஆவிபேறு கோலஞ்சூரு வாமோ,
பாலைவரு கானல்ஞூரு பைந்தொடிய தாமோ,
நாலில்வரு கற்பனை நுகர்ந்தங்கினை வாமோ,
வாலையவள் வந்தவகை மாலைஞரி யாமோ?

ஏதுகடை, ஏதுபெயர், எங்கிவள் அனங்க
கேதுவிரி கோலவகை கொள்ளொவிலை கொண்டாள்?
தீதில்வரு வாய்வயிறு செல்வதிலை; இந்தக்
கோதில்அணி கொள்ளஞ்சூரு கோடிபணம் வேண்டும்!

Digitized by Noolaham Foundation

★ “திமிலை த்துமிலன்”

நாளை பிறப்பது நம்முலகு.

ஆழிப் புதையலை மேழிக் கரத்தினல்
அள்ளிக் குவிக்க அனற்குளிக்கும்
ஏழை உழவளைத் தேடிக் கலயத்தை
ஏந்தி நடக்கிறான் செங்கமலம்—அவள்
தோழமை கொண்டநற் காதற் தொழுநளைன்
தோளிலே தங்கக் குவையிதக்கும்—பெரு
நாளை நினைந்தவள் கீதம் இசைக்கிறான்—
நாளை பிறப்பது நம்முலகு!

கட்டி இரும்பைக் கனவிற் கொளுத்தியே
காய்ச்சி அடித்துக் கனியவைத்து
வெட்டிட மண்வெட்டி, கத்தி, கோழுவிவை
வேர்வையை ஊற்றி மிகப்படைத்தும்,—குடல்
ஒட்டிய பள்ளம் நிமிரவில்லை; கூரை
ஒட்டை மழையும் ஒழியவில்லை—அவன்
நட்பில் உருகிடும் நாகிசொல் வாள் இது—
நாளை பிறப்பது நம்முலகு!

செத்த மரத்தினைத் தேடி இழுத்துச்
செதுக்கி, அறுத்துப், பொருத்தி, இதோ
புத்தம் புதுக்கட்டில் சோபா எனப்பல
பூட்ட உதிரம் பொழிந்துழைத்தும்—அவன்
சத்தியம் செய்தது போலத்தங் கத்துக்குத்
தங்கத்தில் தாலி சமைக்கவில்லை!—வெறும்
நத்தைப் பிறப்பென நாணி நவில்கிறான்—
நாளை பிறப்பது நம்முலகு!

தோட்டத்தில் தேயிலைக் காட்டுக்குள் கூடையைத்
தூக்க எழும்வளிப் பூட்டுக்குள்ளே
ஒட்டத்தி லேதளிர் கிள்ளி நிறைத்தங்கே
இடாய் உழைக்கிறான் மாரியம்மா—அவள்

தேட்டச் சிறுமி மலர்ந்துவிட டாள்: வாக்குச் செய்து கொடுத்தாச்ச மாப்பிளைக்கும்—அதை நாட்டப் புரஞ்சமா நாலுதுட்டு? சொல்லில் நாளை பிறப்பது நம்முலகு!

வீட்டுப் படிகளில் ரேட்டுக்கு ரேட்டாக வீணைய் அலைகிற லட்சமிக்குச் சாட்டுக் கொருகந்தல் மார்பை மறைக்குது, சாவுக்குக் கெஞ்சது கண்குழிகள்!—நெஞ்சக் கூட்டுக்குள் ஓலையிர மூச்சத் துடிக்குது; சூம்பி கொதிக்குது வெம்பசியால்—இந்த நாட்டுப் பிரசை அவனும் நினைப்பது— நாளை பிறப்பது நம்முலகு!

★ செ. வேலாயுதபிள்ளை

விதி ஒறுத்த மாந்தர்.

நீலக் கடனின் உதரத்தில்
நீங்கா இருள்சேர் குகைமறைவிற்
கோல மணிகள் குவை குவையாய்க்
கொட்டிக் கிடக்கும்; யாரறிவார்?
ஞாலத் தழகார் நறுமலர்கள்
நயக்கும் கண்ணுக் கெட்டாது
பாலைக் காற்றில் மணம்போக்கிப்
பயனற் றழியும்; அறிவார் யார்?

கல்லா மக்கள்; கலைநூலைக்
கண்ணுற் தானுங் கண்டறியார்;
வல்லார் ஏத்தும் அறிவென்னும்
வனிதை அருளின் சுவை அறியார்;
பொல்லா வறுமைய் பினிஎண்ணம்
பொங்கா வண்ணம் நசித்துஷ்டிக்,
கல்லாய், மரமாய் உணர்வொடுங்கிக்
காலம் கழிப்பார் புவிமீதே!

பேரும் புகழும் இல்லாதார்;
பெருமை பேசம் வாயில்லார்;
யாரும் நாடாச் சிற்றூரார்
எனினும், இவருள் ஒருவேளை
காரும் வென்கக் கவிபொழியும்
கம்பன் ஒருவன் வாழானே?
வீரம் பயிலார் இவர்தம்முன்
வீமன் ஒருவன் வாழானே?

கூட்டங் கூடி இவர்பெருமை
கூறும் மக்கட் குழாயில்லை;
ஆட்டம் பாட்டோ டெதிரேற்பர்
ஆரும் இல்லை! இவர் பேச்கைக்
கேட்டுக் களிக்கச் சபையில்லை;
குணம்பா ராட்டக் கவியில்லை;
வீட்டுக் கப்பாற் புகழ்போக்கார்,
விதியால் வீழ்ந்தார் இவரம்மா!

அடுத்த வாழ்வால் மலராதிங்
கரும்பில் அழியும் ஆற்றலினூர்;
எடுத்த நடையும் பீடுமிலார்;
என்றும் படுத்த உளம் உடையார்;
குடத்துள் வைத்த விளக்கேபோற்
குணங்கள் வெளிப்பா டெய்தாமல்
நடத்தும் வாழ்க்கை தனைக்கண்டு
நகைப்பார், ஞானம் இல்லாரே!

சிறப்பும் சீரும் செல்வாக்கும்
தேடித் திரியார்; தினங்தோறும்
உறக்கம் இல்லா திரவு பகல்
•ஓடார் பணத்தின் பின்னுலே;
புறத்தும் அகத்தும் பொருந்தாத
பொய்மை வேட ம் பலபூனைர்;
அறத்தைக் கொல்லார்; பழியஞ்சி
அகந்தை கழிய வாழ்வாரே.

மனத்தைக் கல்லாய் மாற்றூர்; தம்
மானம் விற்றுப் புகழ்வாங்கார்;
நினைத்த எண்ணம் நிறைவேற
நியாயம் தன்னைக் கொலைசெய்யார்;
கனத்தைப் பணயப் பொருளாக்கிக்
காமக் களவுச் சூதாடார்;
இனத்தை அழிக்கும் பழினண்ணைர்;
இறைவன் உண்மை மறவாரே.

ஆசைக் குதிரை தனைப்பூட்டி,
அதிகா ரத்தேர் ஓட்டுமநீர்
“காசைப் பொருளைக் காணுதார்;
கல்வீட் டிருக்கை அறியாதார்;
தேசைத் தேடும் முயல்வில்லார்;
செயவில், நுகர்வில் உயர்வில்லார்;
நீசப் பிறவி மாக்கள்!” என
கிந்தித் திவரை நகையீரே!

(ஆங்கிலக் கவிதை ஒன்றின் கருத்து.)

★ ம. பார்பதிநாதசிவம்

அறம் கூறும் வாழ்வு.

சிறப்பெலாம் ஒத்த தலைவனும் மற்றும்
தலைவியும் சேர்ந்து ‘நாம் காணும்
பிறப்பெலாம் சற்றும் பிரிந்திடோம்!’ என்னும்
பெருமைகாள் முடிவுசெய் தனராய்,
அறத்தையே தங்கள் உயிரெனக் கொண்டும்,
அரியபே ருழைப்பினால் வந்த
வெறுக்கையே உடலைப் பேணுமென் ரேர்ந்தும்
மேவும்ஹர் வாழ்க்கையே வாழ்வு.

எழிலினால் தோன்றும் ஞாயிறே போன்றும்,
எவர்க்கும்நல் லின்பமே செய்யும்
மழலையால் நல்ல கன்னலே போன்றும்,
வாழ்வினை நிறைவுறச் செய்யும்
குழவியை ஈன்றே அவள்க்கை பூப்பக்,
கோதிலா அன்பினாற் பெற்றேன்
அழகுறச் சேயோ டவளையும் தழுவும்
அருமையே அறம்சொலும் வாழ்வு.

மருவு கேள்மையினால் வருவதும் மற்றைப்
புதியதாய் வருவதும் ஆய
இருவகை விருந்தும் பேணுமோர் இனிய
இல்லறத் தலைக்கடன் புரிந்தும்,
பொருவிலாப் பண்பால், இன்சொலால், அன்பால்
புனியொடும் தொடர்புபூண் டனராய்
திருவெலாம் சேர மதிழுமோர் வாழ்வே
தீதிலா அறம்சொலும் வாழ்வு.

உள்மெனும் வயலில் பொறையும், ஒப் புரவும்,
உயர்புகழ் நடுநிலை இவையும்,
வளருறும் ஈகை, அடக்கமும் சேர்ந்தே
வளர்ந்திடும் பயிரதாய் விளங்க,
இனிசெயும் சினமும், பொருமையும், இவற்றின்
இனத்தவாம் களையெலாம் களைங்கேதே
இனிசெயும் அமைதி எனும்கதிர் பெறகே
உழைத்திடல் அறம்சொலும் வாழ்வு.

★ யி. எஸ். யோசப்

அமரனுவாய்.

உள்ளமே உருகி நின்றெவ்
வுயிர்கட்கும் இரங்கல் வேண்டும்;
கள்ளமே இன்றி அன்பாய்க்
காசினி வாழ்தல் வேண்டும்;
வெள்ளம்போற் கண்ணீர் வார
விமலன்தாள் பணிய வேண்டும்;
தெள்ளிய ஞானம் பெற்றால்
செகத்தினிற் துன்பம் இல்லை.

தேகமே ஆன்மா என்று
திரிவதோ மயக்கம் கொண்டு?
போகமே மோட்சம் என்று
புவியினில் உழல்வ தோ? இத்
தேகத்தை நன்று போற்றிச்
செருக்கொடு மினுக்கிக் காமத
தாகமே தீர்ப்ப தாலோ
தகவுறு மோனம் கிட்டும்?

தூய்மையாம் வாழ்வு கொண்டு,
சுகத்தினை நித்தம் காத்து,
தாய்தந்தை தம்மைப் போற்றின்
தரணியில் வாழ்வு தேறும்;
சாயும்ணர் நிலையிற் தானும்
சத்தியம் காத்து வாழ்க;
காயமோ வெங்கு ணங்கு
கனவுபோல் அழிவு தொன்று!

ஏழைகள் கவலை நீக்கி,
இரப்பவர்க் கியன்ற ஈந்து,
குழ்மிட அகற்றி வைத்து,
சுற்றம்தான் பேணி நின்றிவ்
ஆழிகுழ் அவனி தன்னில்
அமலைன அண்டி வாழ்ந்தால்
வாழ்நெறி கண்ட தாகும்!
வையத்தில் அமர னவாய்!

★ சோமலிங்கம்

வாய்க்காரி.

“வள்ளி,” என்றேன்; அதுவதோ கொடிதான் என்றார்கள்.
 “வஞ்சி” என்றேன்; அது எனக்கு முடியா தென்றார்கள்.
 “பள்ளியிலே நீபடித்த துண்டோ?” என்றேன்;
 “பள்ளியறை பார்ப்பதெனில், இனித்தான்!” என்றார்கள்.
 “அள்ளிடுனைக் கொன்னுதற்கு வாராய்” என்றேன்;
 “அப்படிநான் விலைபோகும் பொருளோ?” என்றார்கள்.
 “கள்ளி” என்றேன்; “வேவிதனிற் காணும்” என்றார்கள்;
 “கனி” என்றேன்; “கன்னி” என்று திருத்து கின்றார்கள்!

“பிறைநுதலே, நிறைமதியே, வாநி,” என்றால்,
 “பிறைவளர்ந்து தேய்கின்ற ஒன்” தென்கின்றார்கள்;
 “நிறைகுடம்போற் பெரியதனம் உடைய மாதே,
 நில்லாதே, என்னருகில் நிவா!” என்றால்,
 “நிறைகுடத்துள் இருப்பதுவும் நீரோ?” என்றார்கள்;
 நேராக என்முன்னே நின்றார்கள்; மெல்ல
 “நறைகுழலே, வா” என்று கையைப் பற்ற,
 “நரைத்ததில்லைத் தேன்பட்டென் கூந்தல்!” என்றார்கள்.

“காற்றினிலே அசைகின்ற நாற்றே” என்றேன்;
 “கழனியிலே அதைச்சென்று காணும்” என்றார்கள்;
 “ஏற்றமுள்ள பெண்மயிலே, ஏனே வாதம்?
 இணங்கிவிடு” எனக்கெங்கு நான்னெ ருங்க,
 “ஏற்றமுள்ள பெண்மயிலுக் கெங்கே தோகை?”
 எனச்சொல்லி அவள்சற்றுப் பின்னே போக,
 சீற்றமுற்ற நாகத்தைப் போலப் பாய்ந்தேன்;
 சிரித்துவிட்டாள்; சீற்றம்தான் என்ன செய்யும்?

★ அ. சண்முகதாஸ்

நினைவு போதும்.

“காணினிலம் ஈட்டினிலே போய்விடவும் கூடும்;
கரைந்துவிடும் செல்வங்கள் கண்களுக்கு முன்னே;
ஆணிப்பொன் னகைகளைவாம் அடக்குக்கும் போகும்;
ஆசைப்புன் னகைக்கூட எஞ்சிடுமோ, அத்தான்?”
“பேணிவளர்த் தெங்காதல் பெரியவின்பம் நல்கப்
பிரியமுடன் இருந்தாலும், உன்துயரம் தன்னைக்
காணில் அதிற் பங்குகொள்ளக் காத்திருக்கும் என்றன்
துளமான செஞ்சமிது காண்பாய் என் அன்பே!”—

இப்படியெல் லாம்பேசி இருந்தோமே; “வாழ்வில்
இடர்க்காலம் வந்தாலும் ஏற்போம்”என் ரேமே!
எப்படிஒன் மனவறைக்குப் பூட்டுகள் இட்டாயோ?
இமையிடுக்கில் சொல்லமுதம் பொழிவதும்விட்டாயோ?
தப்புகள்என் மீதிலென்றால் திருத்திவிட லாமே?
தவறென்ன என்பதை ஏன் சொன்னைய் இல்லை?
செப்பாலே செய்தவளே, கேள்கி, என் உள்ளம்
செத்துவிட்டால், உன்னினைவும் செத்திடுமா? இல்லை!

உன்னினைந் தேதுடிக்கும் என்னிதயம் ஓர்நாள்
ஒய்ந்துவிடக் கூடுமுன்னால்; நீ அறியக் கூடும்.
என்வாழ்வு நீடிக்க ஏற்பாடு செய்ய
எப்படி நீ மறந்தாலும், உனைமறக்க மாட்டேன்!
கன்றிமனம் கல்லாகிக், கட்டிஇரும் பாகி,
காடாகிக், காடுமற்ற பாழாகிப் போக!
என்றைக்கு மாய்ந்தாலும் மாய்க்குயிர! உன்றன்
இனியானை வோடிறந்தால், அவ்வளவும் போதும்!

★ கா. சி. ஆனந்தன்

பிறை நிலவு.

வெட்டி எறிந்த விரல் ககம்போய் வானத்தில்
ஒட்டி இருந்ததோ? உள்ளத்தைத்
தொட்டாளின்
பட்டிதழை, அந்தப் பழச்சளையை, விண்ணெண்ற
தட்டத்தில் வைத்ததோ தான்?

பஞ்சமுகில் வானப் படுக்கைச் சகங்காண
மஞ்சள் அழகு மறையுங்கால்,
கொஞ்சம்போல்
நாணத்தால் மேனி நலிந்து குறைந்ததோ?
ஏனிந்தச் சின்ன மதி?

ஆழியில் ஊர்ந்த அழகுவெண் சங்கோன்று
மேலெழுங் தோடி மிரிர்ந்ததோ?
நீலக்
கருவான் வயலிற் கதிர்வெள்ளி வெட்டும்
அரிவானோ, என்ன அது?

ஓங்கு தமிழகத்தோர் ஓவியனின் கைநீண் ரூ
வீங்குநீள் வான வெளித்திரையில்
தூங்கும்
உலகின் எழிலைப் பிறைனன்று தீட்டிக்
கலையென் றளித்ததோ காண்?

“மண்ணுக்கு மட்டும் மரபல்ல; பொற்காச
விண்ணிலும் தேயும்!” எனவின்று
பொன்னல்
கிறுக்கு மிகுந்தாடும் கீழோர்க்குப் பாடும்
உரைக்கவோ இந்த உரு?

★ பத்மலோசனி முத்துக்குமாரு

இலக்கிய நிதி.

நாடித் திரவியம் தேடித் தவித்தெங்கும்
ஓடிக் கடலையும் தாண்டிடுவார்;
குடிக் களிக்குள் வீட்டில் நவமணி
மூடிக் கிடப்பதை யாழறிவார்?

• ஏரடி யாலுல கேழிலும் தன்புகழ்
கட்டிய வள்ளுவன் தான்நவின்ற
சீராடி யோடுண ரார்; குறள் முத்தைத்
திரும்பினோக் காது திரிந்திடுவார்.

நற்றிணை யாகிய நல்லமு தைஅள்ளி
நாத்தெவிட்டாது பருகுதற்குச்
சற்றும் விரும்பாச் சவிப்புடன் கப்பற்
சரக்குக ளைச்சுற்றி மொய்த்திடுவார்.

சீத்தலைச் சாத்தனின் மேகலைப் பாட்டைச்
சிறப்புறக் கற்று மகிழ்ந்திடவே,
நூற்றி லொருவரும் இல்லையிங்கே; அவர்
நொந்துல கைவலம் வந்திடுவார்.

எண்டுநன் னூலெனும் முத்துக் குவையினை
ஈனர்கள் எற்றி எறிந்துவிட்டே
வேண்டும் திரவியம், வேண்டும் பெருநிதி
வேண்டுமென் ரெண்ணி உழல்வதென்னே!

★ “நீலாவணன்”

இன்றுனக்கும் சம்பளமா?

ஏன்கடலே இரைகின்றுய? இன்றுனக்கும்
சம்பளமா? ஏழை வீட்டில்
தான்நீயும் பிறந்தனையா? தமிழா நீ
கற்றதுவும்? தகாத வார்த்தை!
தேன்கடலாய் ஒடுமெங்கள் திருநாட்டில்
பிறந்தபயன் தெரிகின் ரூயோ?
வான்தந்த வளமிலையோ! வயல்தந்த
நிதி இலையோ? வாடா தேநீ.

காற்செருப்புக் கழன்றதுவா? கட்டுதற்கும்
இடமிலையா? கால்நூற் ரூண்டாய்த்
தோற்பொருத்தித் தோற்பொருத்தித் துணையாக
உழைத்த அவை தொழிலில் ஒய்ந்தால்
போற்றுதற்கோர் பொதுக்கூட்டம் போட்டதிலே
பொன்னுடை போர்த்து, மேலும்
பாற்சோறும் பட்சணமும் படைப்பதற்கு
நின்னிடத்தே பணமா இல்லை?

“இப்போசா” பஸ்களிலே ஏறுகையில்
வியர்வையினால், ஏழை தோழர்
யப்பானார் இறக்குகிற புருமார்க்கு
மல்வேட்டி, அட்டா, ‘டப்டப்
சப்’பென்று முச்சவிட்டு சல்லடையாய்
மாறிற்றோ? சனத்துக் குள்ளே
இப்படியும் அவமானம் ஏதேனும்
நேர்ந்ததுவா, இரைகின் ரூயே?

சட்டம்பி ஆனதுமே சந்தையிலே
வாங்கிவந்து, சலியா தின்று
பொட்டுதிப் போனலும், புழுதிமிகப்
படிந்தாலும், போன மாதம்

கட்டறுந்த குடையினைம் கந்தோருக்
கெடுத்துப்போய், கவன மின்றிப்
பட்டணத்துக் கடைத்திலும் பறிகொடுத்து
விட்டனயோ, பதறுகின்றுய்?

கல்லூரி மாணவிங்கள் மகள் கமலா
ஏதேனும் காசா கேட்டாள்?
அல்லாஹ்போல், அனுதினமும் சில்லறைக்குக்
கடன்தந்த அவியார் நானு
போல்லாத வார்த்தைத்தும் புகன்றுரோ,
போருமுகிருய்? போன ஆண்டு
நின்வைக்கு வரிசையிலே நின்படலை
மட்டும் அங்கார் நிற்கின் றுரோ?

அந்திபட்டும் இருசாமம் ஆச்சத்தினிக்
கடன்காரர் ஆரும் அங்கே
இந்தவரை நில்லார்கள்; என்மனையாளர்
மட்டுமங்கே இருப்பாள் ஏங்கி;
நொந்தென்ன கண்டோம்யாம்? இல்லாமை
யாம்கொடிய நோயைப் போக்க
விந்தைமருங் தறியாமல் விதியென்று
பேசுகிறோம்! வீடு செல்வோம்.

★ தனலக்ஷ்மி சுப்பிரமணியம்

கி ஸிப் பாட்டு.

பச்சைப் பசங்கினியே—இதழிற்
பவளம் உடையவளே,
அச்சம் எதற்காக? —சற்றே
அருகினில் வா கினியே .

பாலும் பழமும் இதோ—கினியே
பாலர்கள் தந்திடுவோம்.
கோலக் கதைபயிலக்—கினியே
கொஞ்சம் வருவாயே.

கொல்லைப் பழம்தரவா?—உனக்குக்
கொய்யாப் பழம்தரவா?
கவ்விக் கடித்துண்ண—என்ன
கனிகள் தரவேண்டும?

கூட்டுக்குள் வந்திடுவாய்—எம்முடன்
கூடிக் குலவிடுவாய்;
காட்டுக்குள் செல்லாதே!—வேடர்
கண்டாற் பிடித்திடுவார!

பள்ளிக்குச் சென்றிடலாம்—அங்கே
பாடம் படித்திடலாம்;
பிள்ளைக் கோடிருந்து—தமிழிற்
பேசலாம், வாராயோ?

★ “இராஜபாரதி”

முட்டை விடுதாது.

கட்டில் இடுக்கிற் கதவோர மூலைக்குள்
ஒட்டி மறைந்தாரும் வட்டஉடற்
பெட்டகமே

நெட்டுயிர்த்தே நள்ளிருட்டில் நீளக் குறட்டைவிடும்
பெட்டையவன் காதிற்போய்ப் பேச.

என்னைக் கடித்தே எடுத்த இரத்தத்தைப்
வொன்னைப் பழித்தாள்தன் பூவுடவில்
சின்னக்
கொடுக்காலே குற்றிக் கொடுத்தயரத் தூங்கல்
அடுக்கா துனக்கென் றறை.

மின்னுடவில் என்உதிரம் மேவியதும் கண்ணைன்
தன்னுடைய எண்ணம் தலைக்கேறும்;
வண்ணமகள்
நெஞ்சிற் கடித்தே நினைப்பூட்டி அன்னைக்
கொஞ்சப்போ என்றிடத்துக் கூறு.

கிள்ளாமற் கிள்ளு; கிளுகிளுப்பைப் பட்டாடை
உள்ளாலே ஊட்டின் உறங்காள்அக்
கள்ளி; கடை
வாயில் திறங்கே வருவாள் எனைத்தேடி!
போஅப்பா, ஊராமற் போ!

கொட்டும் பனியிலென விட்டுத் துயில்வாளை
மட்டும் கடி; மாமா மாமியரைத்
தொட்டாயேல்
கெட்டுவிடும் எம்குத்து! கேட்டுக்கொண்டாயன்டே?
எட்டி நட தாதுக் கியைந்து!

★ “புரட்சிக்கமால்”

நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்.

நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்;
ஞாலத் திசைகள் கோலமிட
நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்!

உள்ளத் தெளிவின் நிலவினிலே
ஒளிரும் நினைவாம் சுடரினிலே...
வெள்ளப் புனவின் கலப்பினிலே
விடியற் பரிதி உருவினிலே
நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்.

காலச் சமூவின் சுழிகளிலே
கலந்து சமலும் மேதையரின்
கோலக் கனவின் கருக்குழியில்
கோடி காலம் குடியிருந்தான்...
நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்.

மாநி லத்துக் கழனியினை
மாற்றி யுழக்கி வரப்பிட்டு
ஏணி பெற்ற வாழ்க்கையினை
எரிவிட்ட டாக்கும் நல்லூழுவன்...
நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்.

சாதி ஒன்றுய் நிறமொன்றுய்
சமயம் ஒன்றுய் மொழியொன்றுய்
நீதி ஒன்றுய் நிலையொன்றுய்
நிறைகண் டாஞும் விஞ்ஞானி...
நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்.

வானக் கூரைப் பந்தவின்கீழ்
வையகத்துப் பெருமையில்
மானி டத்தின் பிளைகளை
மருவி மகவாய் விருந்தோம்ப...
நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்.

★ “பரம ஹம் ஸதாசன்”

விண்ணமுதம் தருவாள்!

புத்தின ஞாயிறு
 சித்திர வான்மிசைப்
 பூத்துக் குலுங்கையிலே,—இருள்
 வேர்த்துக் கலங்கையிலே,—அன்புப்
 பித்துப் பிடித்தவென்
 சித்தக் கடவிடைப்
 பேரின்பப் பெண்வருவாள்;—அருட்
 சீர்கவிக் கண்தருவாள்!

மாலைப் பொழுதினில்
 நீலக் கடல், அடி
 வானைத் தழுவையிலே,— அலை
 வீணை ஒலிக்கையிலே,— இன்பக்
 கோலக் குமரிநற்
 காலெடுத் தென்மனக்
 கோயிலி லேபுகுவாள்;—கவித்
 தூய்மலர் வாய்நகுவாள்!

தங்கச் சுடர்மதி
 பொங்கிக் கடல்மிசைத்
 தாவி வருகையிலே,—எழிற்
 காவும் மலர்கையிலே,— என
 தங்கம் சிவிர்த்திட
 மங்கலப் பெண்ணெனும்
 ஆரமு தம்வருவாள்,—கவிப்
 பேரமு தம்தருவாள்!

விண்மிசைத் தாரகைக்
 கண்ணியர் கண்வலை
 வீசி நடக்கையிலே,—கதை
 பேசிச் சிரிக்கையிலே,—உடன்

என்மனச் சோலையில்
பொன்மயி லொன்றுவஂ
தின்ப நடம்புரிவாள்;—அவள்
அன்புக் கனிதருவாள்!

தீந்தமிழ்ச் சோலையிற்
போங்தொரு வேளையிற்
சிந்தை தினைக்கையிலே,—மலர்க்
கந்தம் சுவைக்கையிலே,—எழிற்
காந்த முறுவலை
ஏந்திச் சுடர்க்கவிக்
கண்ணியென் முன்வருவாள்;—தூய
விண்ணமு தம்தருவாள்!

★ “ அண்ணல் ”

சிற்றிடையை என் கரத்துட் சேர்ப்பாள்.

செவ்வாழைப் பூவெனவோர் சிவப்பி—அவள்
செவ்வாயில் வெற்றிலையைக் குதப்பி
சவ்வாதுப் பொட்டு மொன்று நிரப்பி—அதோ
செல்லுகிறுள் என்னுள்ளத்தை வெதுப்பி.

கைவளைகள் பாட்டிசைக்கப்போகும்;—அந்தக்
காரிகையின் சிற்றிடையோ நோகும்.
மீவார்த்த கண்ணில்லயிர் வேகும்—உளம்
மாதுளையின் செங்கனிகட் கேகும்.

ஆடுமயில் போலநடை காட்டி—கன்னத்
தாடுஇரு தோடுகளும் பூட்டி
பாடுகுயிற் செம்மொழியை ஊட்டி—என்னைப்
பைத்தியமாய் ஆக்கியவள் தோட்டி!

நெற்றிநிலாத் துண்டால்ஒளி வீசி—இரு
நீள்விழியும் நஞ்சைஅள்ளிப் பூசி
பற்றிஎழும் தாழ்வுயர்வு தூசி—படப்
பார்வைஒன்றுல் நீறுவிழ வீசி,

சிற்றிடையை என்கரத்துட் சேர்ப்பாள்!—கொவ்வைச்
செவ்விதழைத் தந்துமுகம் வேர்ப்பாள்;
வெற்றிஎன்றே வையம்எல்லாம் ஆர்ப்பாள்—பழம்
வைதிகத்தைத் தூசினைப் பார்ப்பாள்!

★ “ஈழ வாணன்”

கல்லாகிப் போ.

நெஞ்சைக் கிழித்து நெருப்பிட்டே, வேறுபுது
பஞ்சணையைத் தேர்ந்துவிட்ட பாதகியே!—

அஞ்சி அஞ்சி

வீட்டுக் கதவில் விழிந்ரன் கொட்டினின்றும்
பூட்டு கதவிமுத்து, போ!

கொல்லாதே இன்னும்; குடையாதே நெஞ்-

சில்லாதே என்னெதிரில்; நீ சமைக—

கல்லாக!

வாட்டாதே வேற்றவனின் வாசலிலே நின்று, மயற்
போட்டுக் கொளுத்தாதே, போ!

அல்லும் பகலும் அணைத்துக் கிடந்துளைன்

சொல்லில் வடித்ததுவும் சொப்பனமோ?—

உள்ளத்தில்

நட்ட பெருங்காதல் நாற்றே பிடுங்கிவிட?

ஒட்டைப் பிரித்தவனே, ஒடு!

வட்ட விழிவீசி வந்துன் சடைக்கயிற்றுல்

கட்டி இழுத்தழித்த காரிகையே —

கிட்டிருந்தே

தன்று மொழிந்ததெலாம் ஆபாசம் ஆக்கிவிட்டாய்;
ஒன்றைப் பின்தவேளோ, ஒடு!

இன்னும் சிலாளில் இட்டசிதை காட்டினிலே

என்னூடு முடி எரியுங்கால் —

உன்னினைவு

வேகாதோ? வெந்துபிடி வெண்சாம்பல் நீருகிப்
போகாதோ? அப்பாலே போ!

★ “ ம ஹாகவி ”

கண்களும் கால்களும்.

பேசிக் கொண்டிருந்தோம்; அந்தப் பெண்ணுமே
பின் னடைந்த வயதினள் அல்ல! என்
ஆசைக் கெந்தத்தொகை நிகர் நிற்கும் என்
ரூய்கிறுள், தலை சாய்த்து; நடுவிரல்
பூசித்தந்த சுண்ணாம்பொடு வெற்றிலை
போட்டனள்; வெறும்வாய் சிவப் புற்றது.

வீசிச் சென்றது காற்று வெளியிலே;
வீட்டுள்ளே எ அதன் ஆட்டங்கள் கேட்டன.

கூப்பிட டாள்; ஒரு பேடு நுழைந்தனள்;
கொண்டு வந்த விசிறியைத் தந்திவள்
காப்புச் செய்த கலகலப் பால், என்றன்
காதி னாடும் கவனத்தை ஈர்க்கிறுள்;
தீப்பட்டே எரிகின்றது போற்சிறு
திண்ணை மீதினிற் பாதி இருந்தனள்;

சீப்புக் கொண்டு சடையைத் திருத்தினள்;
சிந்தை தன்னிழல் பாலோ செலுத்தினள்?

அன்ன வாயில் உதிரம் வழிந்தது;
சிரித்த போதங்கு பாலே பொழிந்தது;
கன்னத்தே மென் குழிகள் குழிந்தன.
கடவுளே, அவள் பெண்! என தாவைஸ
என்ன பாடு படுத்த முனைகிறுள்!
ஏதுக் காக உணர்வுள் மனைகிறுள்?

திண்ண வந்த புலியையும் கூடவா
திட்ட மிட்டிவள் தூண்டத் துணிகிறுள்?

ஒசை தீண்டிமெய் ஓடிச் சிலிர்த்திட
 ஒற்றை முச்செறிந்தாள் அவள்; முத்தவள்
 பேசிப், பேசித் தொலைத்த பொழுதொடு
 பேரம் நின்று, பிரியம் முன்னேற்றிற்று;
 காசைக் கண்டந்தக் காந்தள் விரியுமோ?
 கற்பெனச் சொல்லும் வெற்பும் சரியுமோ?

பாசி முடிக் கிடக்கும் குளத்திலும்
 பச்சைத் தண்ணீர் பருகக் கிடைக்குமோ?

அன்பு காட்டிட ஆணை பிறந்ததோ,
 அழகுகால் தொடரச் சென் றிளையவள்
 இன்பத் திற்கோர் கதவு திறக்கிறுள்;
 என்வழிக் கோர் கைகாட்டி மடக்கினள்;
 இன்றிதோ கட்டிடந்து பிடுங்கிய
 இளமைமுன் மறி ஒன்று நடந்தது!

பின் புறத்தில்லில் வையம் புதைந்தது;
 பிரளையம் சுவர்க் குள்ளோ சுழல்வது?

நறுமணம் கமழ் கின்றது; மூலையில்
 நட்ட சந்தனக் குச்சி மலர்ந்ததோ?
 திரு விளக்கொற்றை நாக்கை வளைக்குது;
 தின்று தின்றது கொன்றிட நின்றதால்,
 இருள் இடுக்கில் ஒளிந்து கிடப்பதை
 இங்கு காட்டிக் கிடப்பது யார்.....எது?

பெரு நெருப்பு கரியாய்ச் சமைந்தது;
 பெண்மை யோன்முன் பியந்து விழுந்தது!

நெஞ்சிற் பற்கள் நொடியிற் கழன்றிட
 நேர்ந்த கோலத்தை அள்ளி நிமிர்த்தினான்
 கொஞ்சவாய் எனில், ஒப்பினள்; ஆயினும்,
 கோறை போன்ற விழிகளிற் சற்றுமே
 அஞ்சல், மோதல், அழைத்தல் கிடைத்ததா?
 அன்பைக் காலிடைத் தேடவும் கூடுமா?

கஞ்சன் முன்பு கொடுத்ததுண்டே, அது
 காசு பாரும்! குளத்தில் இறங்கினேன்.

நேரம் “கைகொட்டித் தாளங்கள் போட்டதா,
 நீண்டு நீண்டு நிமிடம் வளர்ந்தன;
 சோரம் போனதுண்டோ என தாண்மையும்?
 சோம்பிப் போவதுண்டோ இந்தச் சோலியும்?
 பாரம்தான் சுமங்தாள் கற்புப் பாறைமுன்
 பாதியோ டெழுங்கேன்; அது பாவையே!

இரக் கண்ணிலும் சேதி கண்டேனில்லை—
 ஓமப் பா, உயிர்க் காதலுண் டேன் இல்லை!

★ ரி. பாக்கியநாயகம்

பார்த்தல் பஸ்விதம்.

அதிகாலையில் சித்திரைவிட்டெழுந்ததும் நாமெல்லாம் பார்க்கும் முதலாவது பொருள் என்னவென்பதைப் பலர் அவதானிப்பதில்லை. நமது முகத்தைக் கண்ணடியிலே பார்த்துச் சரிசெய்வதில் நமக்கு ஒரு ஸிம்மதினர்ப்படுகிறதல்லவா? ஆனால் முகம் பார்க்கும் கண்ணடி முன்னிலையில் மணிக்கணக்காக ஸின்ற தங்களது இயற்கை அழிக்கு செயற்கை அழகுச் சாதனங்கள் என்ற பெயரில் மெருகூட்டும் ஒரு சில நாகரிக மணிகளைக் கண்டால் எனக்கு ஏனோ பிடிப்பதில்லை. முகக் கண்ணடிக்கு முன்னர் தினமும் கழிக்கும் மூன்று மணித்தியால்களை வீட்டுப்பணி செய்வதில் செலவிட்டால் அவர்கள் பெரிதும் பயனடைவார்களென்பதை நீங்களும் ஒப்புக்கொள்வீர்கள்!

வீட்டுப் பணி என்றதும் எனது மனைவி கறிகளுக்கு உப்புப் பார்ப்பதையும் சற்றுக் கூறவேண்டும். உப்பு அதிகமாகவிட்டால் சற்றுப் புளியை அவள் போடுவாள். புளி கறிக்குக்கூடிவிட்டால் உப்பை அதிகம் விட்டுச் சமப்பதெத்துவாள். இறுதியில் கறியைச் சோற்றுடன் ருசி பார்க்கும் எனக்கு சோற்றுக் கடைகளையே அடிக்கடி பார்க்கும் நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படுவதுண்டு!

கல்யாண வீடுகளில் இந்தப் ‘பார்த்தல்’ என்ற சொல் பல தடவை பாவிக் கப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். ஆரம்பத்தில், இருவரது ஜாதகங்களையும் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. பின்னர் மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் பார்ப்பதற்காக பெண்வீடு சென்று அங்குள்ள பலகாரங்களை ஒரு கை பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்புகின்றனர். பெண்ணைப் பிடித்திருந்தால் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து விவாகம் நடைபெறுகிறது. கல்யாணத்தின்போது அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்ப்பதும் கழிமுரது வழக்கம். சில தடவைகளில் பெண் பார்க்கப் போனவர்கள் பலரது முதுகுகள் பதம் பார்க்கப்பட்ட சம்பவங்களும் நடைபெற்றுள்ளன!

வீவாகத்திற்குப் பின்னரும் ‘பார்த்தல்’ முக்கியஸ்தானம் வகிக்கிறது. ‘கண்ணெடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனுமில்’ என்ற வள்ளுவர் வாக்கு மெய்யாவதை புதுமனத் தம்பதிகள் வாழ்க்கையிலே நாம் பார்க்கிறோம்!

சினிமா பார்ப்பதற்காகச் செல்லும் நாம் அங்கு படத்தில் நடிப்பவர்களைப் பார்க்குமிடத்து, நடிப்பது என்னமோ மிகவும் இலகுவானவோர் கலையென்றே அபிப்பிராயம் கொண்டுவிடுகிறோம். ஆனால் அந்த மூன்று மணித்தியாலப் படம் வெற்றியடைவதற்காக சிலவேளை மூன்று ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அதைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒத்திகைபார்க்கவேண்டி ஓரிடுமென்பதை நாம் ஏனோ உணருவதில்லை.

சகுனம் பார்ப்பதில் நம்பிக்கை கொண்டவரான எனது சக்ஞமியருரோ
ருவர் ஒருதினம் அலுவலகத்திற்கு நேரங்கழித்து வந்து சேர்ந்தார். காரணத்
தைக்கேட்டபோது, தான் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படுகையில் ஒரு கறுத்தப்
பூணை வீதியின் குறுக்கே ஒடியதைப் பார்த்ததாகவும். உடனடியாக வீட்டுமற்
ஞள் சென்று சுற்றுநேரம் உட்கார்ந்துவிட்டே மறுபடியும் புறப்பட்டதாக
வும் அவர் தெரிவித்தார். ஆனால் மறுதடவை புறப்படுகையில் அவர் என்ன
சகுனத்தைப் பார்த்தாரோ தெரியவில்லை; அன்று மாலை கொழும்பிலிருந்த அவ
ரது தந்தை இறங்குவிட்டதாக வந்த தந்தியையும் அவர் பார்க்க வேண்டி
நேரிட்டது!

எனது கைரேகையைப் பார்த்த ஒருவர் தற்போது எனக்கு மிகவும் நல்ல
திசை நடைபெறுவதாகவும், இது இன்னும் பத்து ஆண்டுகளுக்கு நீடிக்கு
மென்றும் தெரிவித்தார்; எனது ஜாதகத்தையும் பார்த்த அந்தச் சோதிட;
எனது பிறப்பு ரசியை தற்போது வியாழன் பார்ப்பதாகவும், அந்த ஸ்தா
னத்தில் குதிக்க வெள்ளி ராசி முயன்று வருவதாகவும் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தார். ஆனால் அந்த சோதிடருக்குப் பணம் கொடுப்பதற்காக எனது மனை
பர்வை துளாவிப் பார்த்த எனது கைக்கு சில சில்லறைகளே அகப்பட்டன
வென்னும் உண்மையை அந்த சோதிடராற் பார்க்கமுடியவில்லை போலும்!
சனி பார்வையே எனது லக்கினத்திற்கு தற்போது ஏற்பட்டுள்ளதென்பது
அவருக்கு என்ன தெரியும்!

கிராமப்புறங்களிலே சில பாமர மக்கள் கண்ணாறு பார்த்தல், பேய்க்குப்
பார்த்தல் என்றெல்லாம் சொல்லி இந்த இருபதாம் நாற்றுண்டில் பணம்
செலவழிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். வருத்தத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களை
உடனடியாகத் தகுந்த வைத்தியரிடம் கொண்டுசெல்வதே உத்தமமாகும்;
வைத்தியர் முதலாவது நோயாளியின் கைநாடியைப் பிடித்துப்பார்த்து சே
யின் அறிகுறியை அவதாளிப்பார். சிலர் நோயாளியின் நாக்கைப் பார்த்தே
மருந்து கொடுப்பதும் வழக்கம்.

உலகம் அனுக்குண்டைக் கண்டுபிடித்த நாளிலிருந்து இன்றுவரை பல்
வேறு பகுதிகளில் அனுக்குண்டுப் பரிசோதனைகள் செய்து பார்க்கப்படுகின்றன.
இந்த விஷப்பாரிட்சைகளினால் உலகசமாதானத்திற்கே பங்கம் ஏற்பட்டு
மாதிரியான சில ஞன்டுகளை ஒரு தேசத்திலிருந்தவாறே வேண்டுகிறதே
குறிபார்த்து இயக்கவிட்டால், பின்னர் அந்தத்தேசத்திலே உயிருள்ள ஜன்
றையேனும் பார்க்கமுடியாதன்னும் செய்தியைப்பார்த்து மது இதயத்
துடிப்பேசின்றுவிடப்பார்க்கிறதல்லவா! வல்லரசுகளின் கழுகுப் பார்வையி
லிருத்து சிறிய நாடுகள் எப்போதுதான் விடுதலையாகுமோ பொறுத்திருந்து
பார்ப்போம்.

★ பத்மாசனி ஏரம்பு

கைகூடியது.

யட்டகளப்பு வாவியின் எதிர்ப்புறத்தே அமைந்திருந்த பொது மரா மத்து இலாகாவில் கடமையாற்றும் சகஞ்சியர்கள் எல்லோரும் வீடுதிரும்ப விட்டார்கள். சில நாட்கள் வீவில் இருந்தபடியினால் வேவலை தலைக்குமேல் குவிந்திருந்தது. “சேர்.....” என்ற குரல் கேட்டு சிமிர்ந்தேன். பியன் கந்தசாமி தலையைத் தடவிய வண்ணம் சேரமாகிவிட்டதை யறிவித்தான். “நான் சாவியைத் துரையிடம் ஒப்படைக்கின்றேன். கீபோகலாம்.....ம..... கந்தசாமி நீபோகும்போது விளக்கைப் போட்டுவிட்டுப்போ” என்று உத்தரவிட்டு விட்டு வேலையில் மூழ்கினேன்.

ஆறுமணியடித்ததும் விளக்கை அணைத்து விட்டு வெளியேறினேன். வாவியையும் கந்தோரையும் பிரிக்கும் பாதையில் ஆள் கடமாட்டமே தென் படவில்லை. அருகிலிருந்த இஞ்சினியர் பங்களாவின் எதிரில் கிளை வீரித்துப் பரந்து நின்றது பென்னம் பெரிய புளியமரம். “சரக்.....சரக்..” எனச் சப்பாத்தினடியில் புளியம்பழக் கோதுகள் நொருங்க பங்களாவை கோக்கி நடங்கேன். பங்களாவின் மேல் மாடியில் மட்டும் விளக்குகள் எரிந்தன. அழைப்பு மணியை அழுத்தியதும் வேலைக்காரி ஒடோடிவங்காள் “ஐயா இருக்கின்றா?” என்றேன் “இல்லை வெளியே போய்விட்டார். அம்மா இருக்கிறு.....” என்றவன் முடிக்குமுன் “வள்ளி.....யார் அது?” ..... என்ற குரலைத் தொடர்ந்து மாடிப் படிகளில் யாரோ இறங்கி வரும் ஒசை கேட்டு சிமிர்ந்தேன். எதிரே... தேவகி சின்றுள். விறைத்துப்போன நிலையினின்றும் சுயங்கிலையடைய சில கணங்களாயின. ஒருவாறு சமாளித்து ‘இந்தச் சாவியை ஜியாவிடம் கொடுத்துவிடவும்,’ என்று சாவியைக் கொடுத்துவிட்டு நகர்ந்தேன். தேவகி..... இங்கெப்படி வங்காள். ஒருவேளொ.....என்ற சினைவெழுந்ததும் உள்ளம் பதைப்பதைத்தது. அப்படியானால் பிறர் மனைவியாகிய அவள் படத்தால் நான் அடையும் லாபம்.....?

வீட்டையடைந்ததும் மேசையிலிருந்த படம் ட்டோனி பிரன்ட் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞர் பாடிய “எனது சிறிய அறையில்” என்ற பாடலை சினைஆட்டியது. காதலியைப்பிரிந்த சிலையிலே மேசைமீதிருக்கும் அவள் படத்தைப்பார்த்த வண்ணம்...தன் சின்னஞ்சிறுஅறையில் தன்னந்தனியனும்த் துயரில்மூழ்கியிருப்பதாகக் காதலன் பாடும் இப்பாடல் எனக்காகவே பாடப்பட்டதாக யான் கற்பனை செய்வதுண்டு. ஆனால் என்றாலும் தேவகி.....எனக்குக் கிடைப்பாள் என்ற நம்பிக்கைத் துளிர்...இன்று...தீயந்து கருகிவிட்டது.

துரு துரு என்ற விழிகளுடன் அழுகுப்பதுமையான அவளின் பிரதிபிம்பம் ஊட்டிய ஆத்திரத்தால் தீக்குச்சியின் கடரில் படத்தைப் பொசுக்கினேன். கருகிய படம் காற்றில் பறந்ததுபோல் என் சிந்தனையும் பின்னேஞ்கிப் பறந்தது.

இரு வருடங்களுக்குமுன் ..... அன்று ... சித்திரா பெளர்னாமி தினம். வழக்கம்போல் ஆனைப்பந்திச் சித்தி விக்னேஸ்வரர் தீர்த்தோற்சவத்திற்காக மாமாங்கக் கடற்கரைக் கெழுந்தருஞ்வதற்கான ஆயத்தங்கள் முடிந்ததும், சுவாமியைச் சுமங்குதுகொண்டு உள் வாயிலைக்கடந்து வெளி வீதியில் கால்வைத் ததும்.....இடையில் வேஷ்டிக்குமேல் கட்டியிருந்த உத்தரீயம் அவி ழாந் து வீழ்ந்தது. சுவாமியைத் தாங்கும் கரங்களை அப்புறப்படுத்தவோ தாமதித்து சிற்கவோ முடியாத இக்கட்டான நிலை. மின்வெட்டும் நேரத்தில் கால்களுக்கிடையில் சிக்கி நிலைதடுமாறச் செய்யவிருந்த உத்தரீயத்தை அப்புறப்படுத்தி யது ஒர் வளையற்கரம். நிமிர்ந்ததும் எழிலோவியம்போல் நின்றவளைக் கண்டு திகைத்தேன். தேவகியை முதல் முதல் சந்தித்த சூழ்நிலையும், அவள் என்தங்கை சினேகிதி என்ற செய்தியும், உரமுட்ட என் காதல் செடியை வளர்த்தேன். ஆனால் ..... தேவகி ... என்னை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அடையமுடியாப் பொருளின்மீது ஆசை குன்றுவதில்லையே? கிட்டாதாயினும் வெட்டென அவளை மறக்கமுடியவில்லை. நீறுபூத்த நெருப்புப்போன்ற செஞ்சத்தே கணன்ற தேவகியின் நினைவு அவள் படத்தைப் பொசுக்கியவுடன் தீயாகித்தகித்தது. நினைவின் சுமையினால் தலைவலித்தது, மீண்டும் ஒரு நாள் வீவெட்டுத்துவிட்டு வீட்டில் தங்கிவிட்டேன், “காலாகாலத்தில் ஒரு கால் கட்டைத் தேடாமல் இப்படி அவசியுறுகின்றாயே” என்ற பக்கத்துவீட்டு மாமியின் அலட்டலுக்கு “தேவகியை யன்றி வேறு ஒருவரும் என் வாழ்வில் பங்குகொள்ள முடியாது” என்று கூற முடியுமா?

மாலை மணி ஐந்திருக்கும். அன்று முழுவதும் ஓன்றுமே புசிக்காததினால் அசதியற்று நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்தேன். இலேசாகக் கதவுதட்டப்படும் ஆசை கேட்டு “உள்ளே வரலாம்” என்றவன் நிலைப்படியருகே தோன்றிய உருவத்தைக் கண்டதும் “ஆ! நியா!!?” என்றும் அலரூமல் அலரி விட்டேன். “ஆமாம் தேவகிதான்” என்றும் அமைதியாகப் புகன்றவன்னாம் சுற்று முற் போக்குவிட்டு “எங்கே ஒருவரையும் காணவில்லையே!?” என்றார். “யாரைக் காணவிரும்புகின்றாய்?” எனச் சீற்றத்துடன் வினவியதும் திடுக்குற்றவன், “வந்து.....உங்கள்.....உங்கள்.....தங்கை உஷாவை” எனத் தட்டுத் தடுமாறிக் கூறி முடித்தான்.

வெந்த புண்ணில் வேல் இடுவதுபோன்றிருந்தது அவள் கேள்வி. வந்த வளை இரு என்று கூறுமல் உஷாவின் நினைவில் லயித்துவிட்டது உள்ளம். சிறுவயதிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்ததினால் அவருக்குத் தாயும் தந்தையும் சோதரனுமாய் பாசத்தைக் கொட்டி வளர்த்தேன். அவளன்றி யான் வாழ முடியாது என எண்ணினேன். ஆனால் எள்ளுங் தண்ணீரும் இரண்டாவது முடியாது என எண்ணினேன். ஆனால் எள்ளுங் தண்ணீரும் இரண்டாவது முடியாது இறைத்துவிட்டு உயிர் வாழும் பாவியாகவிட்டேன். “மன்னிக்தடவையாக இறைத்துவிட்டு உயிர் வாழும் பாவியாகவிட்டேன்.” “தேவகி ... கவும்” என்ற வார்த்தை தேவகியின் சமுகத்தை நினைவுடியது: “தேவகி ... கவும்” என்ற வார்த்தை தேவகியின் சமுகத்தை நினைவுடியது: “தேவகி ... அவருக்கு இந்தப்பாழுங் கரங்களால் கொள்ளிவைத்து இரண்டு வருடங்களாகின்றன” என்று விட்டு அயர்வினால் சாய்ந்துவிட்டேன். “என்ன?” ...

என்று பிரண்டாள். “உங்கள் உடம்பிற்கென்ன?” எனப் பதறியவளிடம் “லேசான தலைவலி” என்றேன்.

குளிர்மையான கரம் என் நெற்றியில் பட்டதும் விழிப்புற்றேன். எதிரே தேவகி கண் கலங்க நின்றாள். கரத்தை அகற்றுமலே “காப்பி குடாக இருக்கிறது குடியுங்கள்,” எனப் பரிவான் டம்னரை உதடில் பொருத்தினான். மறுக்காமல் குடித்தேன். மிக அருகிலிருந்த தேவகியின் வெண் கழுத் தில் பார்வையைச் செலுத்தினேன். “மாங்கல்யம்.....?!” உள்ளம் துள்ளியது. “தேவகி உனக்கின்னும்?”, என்று முடிக்குமுன் “இன்னும் ..... திருமண மாகவில்லை. நெஞ்சத்தை கிரைத்த உங்கள் நினைவிலேயே வாழ்ந்துவிட்டேன்” என்றவள் முடித்ததும்,

“தேவகி.....!!!” என ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது துள்ளியெழுங்க தேன். “தேவகி!.... உண்மையாகவா ...தேவகி..... அப்படியானால் அன்ற என் மறுத்தாய்?” என்றவள் நீண்ட விழிகளை நோக்கினேன். கண்களில் நீர் தனும்ப “பாஸ்கர.....நடேசனின் தங்கையை நீங்கள் மணங்தால்தான் உங்க விரும்பும் நடேசனை அடையலாம். உங்க நடேசன் மீது உயிரையே வைத்திருங் தான் என்பதை யான் அறிவேன். ஆகவே...” என்று விசம்பினான். “போதும் ...போதும்” ... என்றவள் முகத்தை சிமர்த்தினேன். கண்ணீரினால் கழுவப் பட்ட விழிகள் தக தக என் ஓளிவிட்டு அங்குமிங்கும் தாவின. “தேவகி..... உண்மையைச் சொல். நீ வந்ததும் யாரைத் தேடினாய்?” என்றேன். கடைக்கண் னால் நோக்கியவன் முறுவதுடன் தலைகுனிந்த வண்ணம் “உங்கள் மனைவியையும் குழந்தைகளையும்” என்றான். ஒ .. கோ, கட்டைப் பிரம்மசாரியின் மனை விக்கும் குழந்தைகளுக்குமா இந்த மிட்டாம்களும் சோளிகளும்” என்று நகைத்தேன். “ஆமாம் உங்களுக்குத் திருமணமாகவில்லை என்று சாத்திரம் பார்க்க எனக்குத் தெரியுமா?” என்றாள் போலிக் கோபத்துடன். “தேவகி யான் உன்னை இஞ்சினியருடைய மனைவி என்றல்லவா தப்புக்கணக்குப் போட்டுவிட்டேன்” என்ற வண்ணம் ஓர் மிட்டாயை எடுத்து “தேவகி..... எங்கே.. ஆ ..” என்றேன். “ஊறும் மட்டக்களப்பார் பொல்லாத மாந்திரி கர்” என்று பயப்படுவதுபோல் நடித்தாள். “ஆமாம்.....இல்லாவிட்டால் உன் சொக்குப் பொட்டியில் மயங்கியல்லவா வீழ்ந்திருப்பேன்” என்றேன். “போங்கள்.....அத்தான்.....” என்று சினுங்கினான் அவள்.

★ “தங்கன்”

ஆசையினாலே மனம்.

சித்திரை வகுடத்துக்கு இன்னும் ஒரு நாள் இருக்கிறது.

நான் இவ்வளவு தூரம் வேதனைப்படுவதற்கு என் ஆசை வெறிதான் காரணம்—என்னை மட்டும் தரியாகக் குற்றம் சாட்டுவதும் தப்பு: அந்தக் கிழவிகூட ஒரு காரணம். ஏன் அந்தப் பாழும் தபாற்காரன்கூடத்தான்...!

‘திடும்’—என நாளைக்கு அவர் வந்து சின்றுவிட்டால் என்ன பதில் சொல்வது? பாழும்போன நெஞ்சம் மட்டும் அவரைப் பார்க்கத் துடிதுடிக்கிறது அவர் வரப்போகிறார் என்பதை சினைத்தால், உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலே, ஒருவித ‘கிளுகிளுப்பு’. உடலெல்லாம் இனம் தெரியாத புல்லரிப்பு.

அதே சமயம் — என் செய நலத்துக்காக, ஆசைவெறிக்காக, எவ்வளவு பேரிய பாவத்தைச் செய்யப்போகிறேன். இதன் பிரதிபலிப்பு எவ்வளவு பெரிதாக இருக்குமோ...கடவுளே! இவர் வராமல் இருந்துவிட்டாலும் நல்லது தான். அதெப்படி முடியும்! அவர் தான் அழுத்தமாகத் தன் வரவைத் தெரிவித்திருக்கிறாரே...!

என் சிந்தனை விரிந்தது.

*

*

*

இப்போதும் எனக்கு ஞாபகமாக இருக்கிறது. அப்போது நான் நாவாவது வகுப்போ என்னவோ படித்துக்கொண்டிருந்தேன்—சிறுமி. அரசடிச்சைவப் பள்ளிக்குப் போகும்போது அந்தக் கிழவியிடம் சிறையக் கடலை வாங்கிச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன்.

அந்த வம்மி மரத்தின்கீழ் ஒரு அழுக்குச் சாக்கை விரித்திருப்பான். அதன்மேல் இரண்டு சதத்துக்கு ஒன்றுக்குப் பல பங்குகளைப்பிரித்து வைத்திருப்பான். வெது கையிலே ஒரு குச்சியை வைத்து ஆட்டிக்கொண்டே இருப்பது அவனுக்கெல்லை கையிலே ஒரு சேர் கடலையிலே கிடைக்கக்கூடிய சொற்பாடுதாயத்துக்குப் பழகிவிட்டது. ஒரு சேர் கடலையிலே கிடைக்கக்கூடிய சொற்பாடுதாயத்துக்காக அவள் எவ்வளவு கேரத்தையும் சக்தியையும் விரயம் செய்கிறான்?

ஆனால், அத்தெருவில் செல்லும் எந்தக் குழந்தையும், கையில் காசிருக்குத் தோல் சுருங்கவிட்டிருந்தாலும், அந்தக்கிழவியின் முகத்திலே ஒரு வீது அமைதியைக் காணமுடியும். அவள் கடுகடுப்பற்ற முகத்தைப் பார்த்தால் எந்தக் குழந்தைதான் அவளிடத்தில் கடலை வாங்காமல் விடும்?

அதோ, அந்தக் கிழட்டு மாமரத்துக்குக் கிழக்குப்புறமாக இருப்பதுதான் அவள் குடிசை. அதற்கு அழகூட்டுவதுபோல வாயிலிலே, ஒரு செங்கெவளித் தென்னங்கள்று எப்போதும் அழகிய குலைகளைத் தள்ளிக்கொண்டே ஸ்ரித்தும். அந்த வளவு முழுவதுமே தென்னை மரங்கள் அடர்ந்து, ஒரு பசஞ்சோலைபோ வவே இப்போதும் காட்சியளிக்கிறது.

அதிகாலையிலே எழுந்து வளவு முழுவதும் பால் பறக்கக்கூட்டிச் சுத்தம் செய்துவிடுவாள். பின்பு எதையாவது குடித்துவிட்டு, அமைதியாக இருந்து, ‘வொக்கு வொக்கு’ என அவள் வெற்றிலை பாக்குத் துவைக்கும் ஒலியே ஒரு தனி இன்பமாக இருக்கும், பின் தன் உத்தியோகத்தைச் சுறு சுறுப்புடன் ஆரம்பிப்பாள்.

அவனுக்குச் சொந்தக்காரரென்று ஒரு மகள் எங்கோ ஒரு ஊரில் இருப்ப தாக அப்போது கேள்விப்பட்டிருந்தேன். இவற்றைவிட அவளைப்பற்றி அப்போது எனக்கு அதிகமாகத் தெரியாது.

அவ்வருட இறுதியில் என் தகப்பனாருக்கு புசல்லாவையிலுள்ள பாடசாலை ஒன்றுக்கு மாறுதல் கிடைத்தது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அப்பா அந்தத் தோட்டப் பாடசாலையிலே மாரடித்தார். மீண்டும், நம்பியார் என்ற யாரோ புள்ளியைப் பிடித்துக் கல்லாற்றுக்கே மாறுதல் எடுத்துக்கொண்டார்.

அப்பப்பா...இந்த இடைக்காலத்திலேதான் கல்லாற்றில் எவ்வளவு மாறுதல்கள்.

அப்போது அக்கிழவியைப்பற்றி அக்கறை எடுக்க எனக்குப் போதிய காரணம் இருக்கவில்லை. ஆனால் அந்தப் பஞ்சப்பெட்டித் தலையும், அள்ளிக் கட்டிய பதினாறுமுகக் கைத்தறிப் புடவையும் அவ்வப்போது என்கண்களில் தட்டுப்படத் தவறவில்லை.

நான் இப்போது பாடசாலைக்குச் செல்வதை சிறுத்தியிருந்தேன். என்னைப்பற்றி வீட்டிலே அடிக்கடி பேச்செழுகிறது. அப்போதெல்லாம் என்னை அறியாமலே என் இதழ்க்கோணங்களிலே நெளிவு...கன்னங்களிலே குழி விழுகிறது. கண்ணடிமுன் ஒடிச்சென்று என் பட்டுக்கண்ணத்தைத் தடவிப் பார்த்துக்கொள்கிறேன். துடிப்போடு திமிறி ஸ்ரிதும் மார்பகங்களின்மீது பின்னர்சடைகளை ஒயிலாக எடுத்துவிட்டுக்கொள்கிறேன். தலை சுளுக்கிக் கொள்ளும்வரை ஐம்பத்தெட்டுக் கோணங்களிலே தலையை வளைத்து வுப்பார்க்கிறேன்.

திலைரென ஒரு மின்னல் வெட்டு—எல்லாம் ஒருநாளைக்கு அந்தக்கிழவியைப்போல ஆகிவிடவேண்டியதுதானே!

வாயிலிலே இருந்து, “புள்ளி” என்று யாரோ கூப்பிட்டுக் கேட்டது. அம்மா வாயிலுக்குப் போனாள். அவளைத் தொடர்ந்து நானும் போனேன். அந்தக் கிழவிதான் நின்றுகொண்டிருத்தான்:

"என்ன ஆச்சி...?" என்றேன் அம்மாவை முந்திக்கொண்டு.

"இதைப் பாருபுள்ள..." என்றபடி, தன் பச்சைவடச்சேலை முந்தாணைக் குள்ளிருந்து ஒரு இன்குரி செய்த கடித்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள். அதைக் கொடுக்கும்போது ஏனோ அவள் கரம் நடுங்கியது. கண்கள் கலங்கி விட்டிருந்தன. குரல்லே ஒருவித தடுமாற்றம். முகத்திலே பீதியின் கிறல்கள். "அந்தப் பியோன் பொய்யன் தந்தான். எனக்கு இப்பிடிக் கடதாசி ஒருநாளும் வாறதில்ல...வேணுமென்டு சொன்னன் ... அவன் விடயில்ல. உன்பேர்தான் போட்டிருக்கென்டு சொல்லித் தந்துபோட்டான் .....," என்றார். அந்தக் கிராமத்து வாழ்க்கையிலே ஜாரிப்போன கிழட்டு உள்ளத்தின் பிரதிப வீப்பு அவள் பேச்சிலே தென்பட்டது.

"உங்க பேரு என்ன...?" என்றேன்.

"மாரி என்றுதான் ஊரில் கூப்பிடுவாங்க.....ஆன, முழுப்பேரு மாரி முத்து..."

"சின்னத்தம்பி மாரிமுத்து நீங்கதானே..."

"ஓ...ஓ..."

"அப்போ இது உங்களுக்குத்தான்..."

"கடவுளே! எத்தனையோபேர் எனக்குரியசிலத்தையும் அபகரிச்சிற்றுங்க, அதுக்குக்கூட நான் மானத்துக்குப் பயந்து சண்டை சள்ளுக்குப் போகாமல் ... கோட்டுக்குப் போகாமால் இருக்கன்...அப்பிடி இருக்க இந்தப் பாழாய்ப் போன கடதாசி என்னத்துக்கு வந்திருக்கோ!"

கடித்தைப் பிரித்தேன். "உங்க பேரனுட்ட இருந்து வந்திருக்கிறது..."

"பேரனு .....!" அவள் முகத்திலே ஒளி படர்ந்தது, முன்பிருந்த கலக்கம் காற்றுகப் பறந்தது. அனுபவத்தின் ரேகைகள் பதிந்த அவள் முகத்திலே, மகிழ்ச்சியின் ரேகைகள் பின்னவிட்டன.

கடித்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்:

"இராணுவமுகாம்,
கொழும்பு, 2-1-47.

அன்புள்ள பாட்டிக்கு.

இந்தக் கடித்தைக் கண்டதும் திகைத்துவிடாதே. நான்தான் உன் பேரன் செல்லையா எழுதுகிறேன். உன்னை விட்டு ஓடிவந்து, பல இடங்களை சுற்றியிடித்துக் கடைசியில் பட்டாளத்தில் சேர்ந்திருக்கிறேன். தீவும் சுற்றியிடித்துக் கடைசியில் பட்டாளத்தில் சேர்ந்திருக்கிறேன். தீவு ரென்று உன் ஞாபகம் வந்தது.

இத்துடன் ஐம்பது ரூபாய் பணம் அனுப்புகிறேன் பெற்றுக்கொண்டு பதில் போடவும்.

நான் சுகம். சுகம் தெரிவிக்கவும்:

அன்புள்ள பேரன்,
செல்லையா"

படித்துவிட்டு சிமிர்ந்தேன். அவள் விழிகளிரண்டும் அருவியாகி விட்டிருந்தன. அவள் தடித்த அதரங்களிலே இளநகை குடிகொண்டிருந்தது. அவளால் சரியாகப் பேசமுடியவில்லை. மகிழ்ச்சி அவள் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டிருக்குமோ என்னவோ...!

நீண்ட நேரத்தின்பின் நான் கேட்கவேண்டுமென்றிருந்ததை அவளே சொன்னான். சுமார் இரண்டு வருடங்களுக்குமுன், அவள் மகள் இறந்ததும், மாப்பிள்ளை, பேரனை அவளிடம் விட்டுவிட்டு எங்கோ போய்விட்டாராம். இருபது வயதுத் தடிப்பயலான பேரனை அவளால் என்ன செய்யமுடியும்? ஒரு நாள் திடீரென எங்கோ மறைந்துவிட்டானும். கிழவி தேடிவிட்டு நன்றாக அழுது தீர்த்திருக்கிறான்.

“புள்ளி, இந்தக் கடதாசிக்கு ஒரு மறுமொழி அனுப்பவேணும்...” என்றுள்.

“சரி...” என்ற பாவணையில் தலையை ஆட்டினேன். அவள் சொல்லச் சொல்ல எழுதுவது முடியாத காரியமாக இருந்தது. கொச்சையாகவே வார்த்தைகளைச் சொன்னான். சொன்னவைகளைத் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னான். வார்த்தைக்கு வார்த்தை இழுத்திமுத்துச் சொன்னான். நான் நல்லபடி திருத்தமாக அதை எழுதி முடித்தேன்.

அடிக்கடி கிழவிக்கும் கடிதம் வந்தது. அநேகமாக எல்லாக்கடிதங்களிலும் கூகம் கேட்டு வருவதால், தான் சொல்லாமலே பொதுவாகப் பதிலை எழுதி விடும்படி சொல்லிவிட்டாள். மாதம் மாதம் பணம் வருவதற்கு மட்டும் தவறு வதில்லை.

தபாற்காரன், தனக்கு இலகுவாக இருப்பதற்காகக் கிழவியின் கடிதங்களையும் எங்கள் வீட்டிலேயே கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

இப்போது பணம் வரும் சமையங்களைத் தவிரக் கடிதம் வருவது போவது அவனுக்குத் தெரியாது. நானே உடனுக்குடன் பதிலை எழுதிவிட ஆரம்பித்து விட்டேன். அதிலே ஏனோ எனக்கொரு சுகம்—இன்பம்—மனங்களை தென் பட ஆரம்பித்தது. இளமைக் கனவுகளிடையே ஏற்படும் பாலுணர்ச்சிகளுக்கு அது ஒரு சுரப்பிபோலப்பட்டது. என்னை அறியாமலே அக் கடிதங்களைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்துக்கொண்டேன். தபாற்காரனை எதிர்பார்க்கும் ஜீவன்களுள் நானும் ஒருத்தியாகியது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவரை நேரிலே பார்த்துவிடவேண்டுமென்ற ஆசை நானுக்குநாள் அதிகரித்துக்கொண்டு வந்தது.

ஒரு கடிதத்தில், “அன்புள்ள பேரன், உன்னைப் பார்க்க ஆசையா இருக்கிறது புறப்பட்டு வா...” என எழுதிவிட்டேன்.

“சித்திரை வருடத்துக்குக் கண்டிப்பாக வருகிறேன்” எனப் பதில் வந்தது.

எனக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை. என் உள்ளம் ஏன் இப்படிக் குதித்துக் கும்மாளமிடவேண்டும்? என்னை யாரென்றே அறியாதவரை சினித்ததும் இப்படிப் புளகாங்கிதம் அடைகிறதே? இவர் கொழும்பிலே—நான் இந்தக் கல்லாத்துக் கிராமத்திலே!

ஒரு நாள் கிழவி திடீரென எங்கோ பயணம் கிளம்கிவிட்டாள். விசாரித்தலில் தன் சொந்தக்காரர் யாரோ அம்மாந்துறையில் இருப்பதாகவும், அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு வரக் கிளம்பிவிட்டதாகவும் கூறி னன். உறவினர்க்குக் கொண்டுசெல்லச் செய்த பலகாரங்களில் எனக்கும் பங்கு கிடைத்தது.

கடைசியாகப் போகும்போது செவ்விளனீர் இரண்டு எனக்குத் தந்தாள்.

இப்பொழுது கடிதங்களையிகவும் பத்திரமாகத் தபாற்காரனிடமிருந்து வாங்க ஆரம்பித்தேன். நான் விட்டிலேயே இருப்பதால் என் பார்வையை விருந்து கடிதங்கள் தவறிவிட நியாயமில்லை. அம்மா அடுப்பங்கரையோடு கிடப்பவன். அப்பா பாடசாலைக்குப் போய்விடுவார்.

*

*

*

விடிந்தால் சித்திரை வருடம். இப்போதே வெடிச்சத்தங்கள் கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டன. வாண வேடிக்கைகள் வேறு.

படுக்கைக்குப் போகுமுன்பு அக்கிழவியைப்பற்றி ஏனே என்மனம் சினித்துக்கொண்டது. விழிகளிலே நீர் பனித்தது. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன், அக்கிழவி வகுப்புக் கலவரத்தில், சம்மாந்துறையில் வைத்துத் தாக்குப்பட்டு இறந்த செய்தியை சினித்துப் பார்த்தேன். என் நெஞ்சம் நடுங்கியது. அந்தக் கிழவி எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன், “திரும்பி வருவேன் ...” எனச் சொல்லி விட்டுப் போனான்!

கண்களை மூடினேன்—தூக்கம் வரவில்லை: இ மைக ஸீப் பலவந்தமாக இழுத்து மூடிக்கொள்வது என்னவோ போலிருந்தது. ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

எவ்வளவு நேரம் படித்தேனே தெரியாது. தூங்கிவிட்டிருந்தேன். “என் பேரனுக்கு என் மரணச் செய்தியை மறைத்துக் கள்ளத்தனமாகவா கடிதம் எழுதினுய் ...?” என அந்தக் கிழவி கேட்டாள். கைகளிரண்டையும் என் கழுத்துக்கு நேரே கொண்டுவந்தாள். ...

திடித்துப் பதைத்து விழித்தெழுங்கேன். என் உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது. நான் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது எரிந் து கொண்டிருந்த கொட்டியது. நான் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது ஏரிந் து கொண்டிருந்த கொட்டியது. அணைந்திருந்தது. அறையிலே கப்பியிருந்த இருள் ... பலகளை விளக்கு வேறு அணைந்திருந்தது. அறையிலே கப்பியிருந்த இருள் ... பலகளை விளைவின் மங்கலான ஒளியிலே, அறையினுள் ஆடி கணிவழியே பாய்ந்து வந்து நிலவின் மங்கலான ஒளியிலே, அறையினுள் ஆடி அசைந்த கிளைகளின் நிழல் ... அப்பப்பா...!

திக்குசிலையத் தட்டி விளக்கை ஏற்றுவதற்குக் கரங்கள் நடுங்கினான் : ஒரு படியாக விளக்கை ஏற்றினேன், நடுங்கும் கரங்களால் பலகணியை அடித்துப் பூட்டினேன்.

எற்கனவே உடம்பெல்லாம் சொட்டுச் சொட்டாக வியர்வை : அத்தோடு சித்திரை மாதத்தும் புழுக்கம் வேறு...! அத்தனை வியர்வைக் கடலுக்கு மத்தியிலும் கம்பளத்தை இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு படுக்க முயற்சித்தேன்.

விளக்கு எரிகிறதா என அடிக்கடி இமைகளைச் சுருக்கிப்பார்த்துக் கொண்டேன்டு அறையிலேதான் காற்றேட்டமே இல்லையோ—!

அப்படி இப்படிப் புரண்டு படுக்கக்கூடப் பயமாக இருந்தது. மீண்டும் கண்ணயர்வு...!

அந்தக் கிழவி காதுக்குள்ளே எதையே முன்னுடைய நாளை அவன் வங்தால் என்ன பதில் சொல்லப்போகிறோய்? என்றால்—அதைத் தொடர்ந்து ஜூன்னால், கதவுகளில் பலமான அடி, 'தடதட'வென. மீண்டும் நடுக்கம், குலுக்கம். விழித்தபோது சுவரிலே மாட்டியிருந்த கடிகாரம், “டாண்.....டாண்” என பணிரெண்டு மனியை முழுக்கிக்கொண்டிருந்தது. அது ஒயுமட்டும் விழித்துக்கொண்டிருந்தேன்!

அமைதி—பயங்கர அமைதி!

தலையிலே என்னவோ செய்தது. குடிப்பதற்காகக் ‘கிளாசில்’ வைத்திருந்த தண்ணீரில் எடுத்து நெற்றியில் விட்டுக்கொண்டேன். மீண்டும் இமைகளை இழுத்து...

யாரோ நடந்துவரும் காலடியோசை. அதைத் தொடர்ந்து, தண்ணீர் இருந்த கண்ணூடிக் ‘கிளாஸ்’ விழுந்து உடைந்தது. இமைகளைத் திறக்கப் பயமாக இருந்தது. ஒருபடியாக, ஓரக்கண்களைத் திறந்தேன். எங்கள் வீட்டு வெள்ளைப் பூனை எலியொன்றைத் துரத்திக்கொண்டு சென்றது;

ஒரு நீண்ட மூச்சு...! இந்தப் பூனையாவது துணைக்கு வந்ததே... தொங்கல் அறையிலே படுத்திருக்கும் அம்மா அப்பாவிடம், “எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது, என்றால் சிரிக்கப்போகிறார்கள். ஆனால் நான் பயக்கு செத்துக்கொண்டிருப்பது அவர்களுக்கெங்கே தெரியப்போகிறது? இருபது வயதுக் குமர்ப் பிள்ளை என அவர்கள் எள்ளிநகையாடுவதில் மட்டும் குறைச்சவில்லை;”

அப்படித்தான் நேற்று இரவு கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வந்தபோது, வம்பி மரத்தில் ஏதோ ‘சலசல்’ப்புக்கேட்கிறதென அம்மாவை நெருங்கிய போது, என்னை ஏனாம் செய்து சிரித்துவிட்டாள். அடுத்த விட்டுக்கர்ரர்களும் வந்த அந்த வேளையில் எனக்கு எவ்வளவு வெட்கமாகப் போய்விட்டது!

“டாண்...டாண்...!” —இரண்டு மனிகள் இந்தக் கடிகாரம் வேறு இப்படி அடிக்கடி அடித்துத்தொலைக்கிறது! மெதுவாக எழுந்து ‘பெண்டியுலத்’ தைப்

பிடித்துக் கடிகாரத்தை நிறுத்திவிட்டேன்; ஒழிந்தது சனியன் — சற்று ஸிம் மதி....

தொலைவிலே எங்கோ நாய்கள் ஊனை — மகா பயங்கரம்! தொடர்ந்து சித்திரை வருடக் கீதம் எங்கோ மிகத்தொலைவில் மிகச்சன்னமாகக்கேட்டது. வருடம் பிறந்துவிட்டது போலும்...

அக்கீதத்தின் ராகத்திலே கண்ணயர்வு...

என்னைக் கொன்று தீர்ப்பதற்காக யாரோ என்மேல் பாய்ந்து வயிற்றைப் பிளங்தார்கள்...

காலைக் கையை அடித்து விழித்தேன், அந்த வெள்ளைப் பூனை வயிற்றிலே யிருந்து பாய்ந்தோடுவது மங்கலாகத் தெரிந்தது. அதற்குள் என்கை தட்டுப் பட்டு, விளக்கிலிருந்த எண்ணை எல்லாம் ஆடையிலும் பாயிலும் ... இமைக்கும் நேரத்திலே நான் அக்கினிக் கடலில்...

கத்துவதற்கு முயல்கிறேன் முடியவில்லை. மயக்கமாக வருகிறது. எல்லாம் மங்கலாகத் தெரிகின்றன. தகைகள் அவிந்து பதமாகின்றன. தாங்கமுடியவின்லை...

அப்புறம் ... நான் ... நான் ...

★ வி. சிங்கார வேலன்

நேர்மை

கீரிமலையிலிருந்து காலையிற் புறப்பட்ட பஸ், இளவாலையையும், விளாஜையும், பண்டத்திப்பையும் கடஞ்சு மாதகல் சந்தியில் வந்து நின்றது. யாழ்ப்பாணம் போக ஆயத்தமாக நின்ற அதனுள் சிவராசாவும் நானும் வழிலுள்ள சித்தங்கேணிக்குச் சீட்டு வாங்கிக்கொண்டு ஏறி அமர்ந்தோம்.

“சிவா...” அவனுக்கு மட்டும் கேட்கக்கூடியதாக அழைத்தேன். அவன் ‘என்ன?’ என்பதுபோல் என்னைப் பார்த்தான்.

“நேற்று என்னிடம் ஒரு ரூபாய்த்தான் வாங்கிக்கொண்டு என்பத்தைக்கு சதம் மிகுதி தராமல் போனான் ஒரு கண்டக்டர் என்று சொன்னேனே...இவன் தான் அவன்.”

“ஆளைப் பார்த்தால் கல்லவன் போல் இருக்கிறதே...”

“பார்த்த உடனே ஒரு மனிதனை எப்படிப்பட்டவன் என்று கணித்து விடுவாய் நீ!”

“அதுக்கில்லையப்பா, தூய்மையான முகமாக இருக்கே என்றுதான் ...”

“ஆர் முகம் தான் தூய்மையாயில்லை ..... கள்ளன்கூடத்தான் தூய்மையானவனுக நடிக்கிறுன்...”

சிவராசாவின் முகம் கறுத்துவிட்டது. அவன் யாரையும் விரைவில் கூடாதவர் என்று சொல்ல விரும்பாதவன்.

“அது உன்னிலைதான் பிழை. நீ அவனிடம் மிச்சத்தைக் கேளாமல் விட்டு விட்டு எப்படி அவனில் பிழை சொல்லலாம். அவன் எனத்தனை பேரைக் கவனிக்க வேணும்...”

“நான் புத்தகம் வாசித்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டு மறந்துபோய் மிச்சம் கேளாமலே இறங்கிவிட்டேன்; உண்மைதான் ..... என்றாலும் ‘கண்டக்ரர்’ நினத்துத் தந்திருக்கலாம்...”

“நீ மறக்கலாம்; அவன் மட்டும் மறக்கக்கூடாதாக்கும்,” சிவராசா ‘கண்டக்ரரு’க்காகப் பரிசு பேசுவது எனக்குத் துளிகூட ஏற்கவில்லை,

“பரவாயில்லையப்பா ... என்பத்தைந்து சதந்தானே... கொண்டுபோய்ப் பினாச்சுப் போகட்டும்.” என்று கூறி அந்தக் கதைக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்தேன்.

“காசை எடுங்கோ” என்று கேட்டவாறு ‘கண்டக்ரர்’ வந்தான்.

மறுமுறையும் ஏமாற விரும்பாததான், ஏற்கனவே மாற்றிச் சிலவறையாக வைத்திருந்த காசை அளவாக எடுத்துக்கொடுத்தேன். காசை வாங்கிக் கொண்டு என்னைக் காணுதவன்போல் அப்பால் நகர்ந்தான் ‘கண்டக்டர்.’

“ஆச்சி காசை எட்டைண்,” ‘கண்டக்டர்’ எங்களுக்குப் பின்னாலிருந்த ஒரு கிழவியைப் பார்த்துக் கேட்டான். கிழவி ‘கண்டக்டரை’ முறைத்துப் பார்த்தான்.

“என்னடா மேஜை... அப்போதை தந்ததென்ன?”

“எப்ப எணை ஆச்சி தந்த நீ?”

“இதென்ன கதை... இரண்டு பத்துச்சதக் குத்தியும், ஒரு ஐந்து சதக் குத்தியுமா இருவத்தைஞ்சு சதம் தந்துவிட்டன்...”

“நீ இளவாலையிலை தானே ஆச்சி எறினா நீ?”

“ஓம்... சித்தங்கேணிக்குப் போறன்...”

“நீ தரயில்லை ஆச்சி”

“நாலு ரூவா எழுவத்தைஞ்சு சதத்தோட ஏறின்னான்... இருவத்தைஞ்சு சதம் கொட்டப் பெட்டிக்குள்ளாலை எடுத்துத் தந்துவிட்டன்...”

‘‘கொண்டந்த காசை நல்லாக எண்ணிப்பாரனை’’ ஆச்சி. ‘‘கண்டக்டர்’’ அப்பால் செல்ல, கிழவி எண்ணத் தொடங்கினான்.

“எப்படிச் சிவா...?” என்றேன் நான் “கிழவியிடம் இன்னுமொருக்கால் காசை வாங்கப் பார்க்கிறோன் ‘கண்டக்டர்.’ கிழவியிடமா பலிக்கும்?”

“பொறு... அவசரப்படாதை..... கிழவி எண்ணட்டும்,” என்றான் சிவா ராசா. கிழவி சில்லறைக்காசை தடவித் தடவி எண்ணினான்.

“சிவா... உனக்கு நேற்று நடந்த ஒரு சம்பவம் தெரியுமோ...?”

“என்ன நடந்தது?”

“நேற்று மாதகலுக்குப் போறதற்குச் சித்தங்கேணிச்சங்கியில் பஸ்ஸாக்காக்க காத்திருந்தேன். வேறு பலரும் பஸ்ஸாக்காக நின்றூர்கள். பஸ் வந்ததும் நாங்களைலோரும் வரிசையாக நின்று ஏற்றதொடங்கினாம். அப்பொழுது, ஐங்கு வயதுக்கு மேல் மதிக்கக்கூடிய ஒரு கிழவி ஒட்டமூம் நடையுமாக வந்தான். பது வயதுக்கு மேல் மதிக்கக்கூடிய ஒரு கிழவி ஒட்டமூம் நடையுமாக வந்தான். வந்தவன் ‘வினா நுக்குப் போகுதோ’ என்றான். ‘ஓம்’ என்று ‘கண்டக்டர்’ வந்தவன் ‘வினா நுக்குப் போகுதோ’ என்றான். அந்தக் ‘கண்டக்டர்’ என்ன சொன்னான், கிழவி பஸ்ஸில் ஏற்பப்போனான்; அந்தக் ‘கண்டக்டர்’ என்ன சொன்னான் தெரியுமோ?”

“என்ன செய்தான் ?”

“கிழவியின்றை கையைப் பிடித்து இறக்கின துமல்லாமல், ‘ஏ கிழவி..... எக்தப் பட்டிக்காட்டிலை இருங்கு வாரூய்? வரிசையிலை நின்று வரத் தெரியாதே..... ஏதோ வச்சது எடுக்கிறதுபோல வாரூய்’ என்று கிழவிமேல் சீறிப் பாய்ந்தான். கிழவி பயந்துபோய்விட்டது. எனக்குப் பின்னால் வந்து நின்று கொண்டான். ஒரு சிமிசங் கழித்து அவள்.....அந்தச் சிங்கப்பூர்ச் செல்லப்பாவின்றை மகன் ... கொழும்பிலை இருங்கு வந்தாளடா.....”

“சாந்தினியோ...”

“சாந்தினியோ, கீஞ்தினியோ.....அவள் வந்தாள். கி.பி. 2000 ஆண்டில் ஆங்கிலேயப் பெண்கள் அணியவேண்டிய உடைகளை எப்படியோ தெரிந்து கொண்டு, இப்பொழுதே அணிந்திருந்தாள். எல்லார் கண்களும் அவள்மேல் பாய, அவளின் கண்கள் எல்லோரையும் சுற்றி, கண்டக்டரில் வந்து நின்றன. ‘பஸ் மாதசலுக்குப் போகுதா?’ என்றார், தலையை ஒருபக்கம் சாய்த்தபடி. ‘கண்டக்டர்’ பல்லை இழித்தபடி ‘ஓம்’ என்றார். உடனே அவள் ஏறிவிட்டாள். ‘கண்டக்டர்’ என்றவன் ‘அதிலை இருங்கோ’ என்று வாயெல்லாம் பல்லாகி அவளுக்கு இடமும் காட்டினான். கிழவிகள்தான் கிழவில் வரவேண்டுமோ ...என்னவோ? அறிந்தும் ஏறிய சாந்தினியை விட்டவன், அறியாமல் ஏறிய கிழவி மேல் சீறிவிட்ட சீறல் ... சேச்சே”

“அப்படியெல்லாம் செய்தது இதே ஆளா?” சிவராசா வியப்புடன் கேட்டான்.

“இல்லை; அது வேறே ஆள்”

“எல்லாரும் ஒருமாதிரி இருக்கமாட்டார்களப்பா...” சிவராசா இன்னும் அவன் பக்கமாகவே பேசினான்.

காசு எண்ணிக்கொண்டிருந்த கிழவியின் குரல் கேட்டுத் திரும்பினேம்.

“என்ன சரியா ஆச்சி காசு” என்றபடி ‘கண்டக்டர்’ அங்கே வந்தான்.

“அது என்னிலை தான்ரா மேஜை பிழை. கொட்டப்பெட்டியாலை எடுத்து மடியிக்குள்ளை வைத்துவிட்டன். இந்தா காசு.” அவனிடம் எண்ணிக்கொடுத்தாள் கிழவி.

“என்ன கிழவி காச கொடுத்துவிட்டேன்று ஒற்றைக் காலிலே நின்றுயே...உங்களுக்கு வாக்கு மாறினு வீட்டிலை இருக்கிறதுக்கு, ஏன் வெளிக் கிடுற நீங்கள்...” இப்படி ஒரு சகபிரயாணி கண்ணியக்குரல் எழுப்பினார்.

“அது பாவம்...வயதுவகாலம் ... மறதி இருக்கும்தானே” என்று சமாதானம் கூறிவிட்டு முன்னே சென்றான் ‘கண்டக்டர்’.

சிவராசா என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனை நேருக்கு கேர் பார்க்க முடியாமல் தலையைத் தொங்கவிட்டேன்.

“உன் னுடைய காசைக் கேட்டுப் பார்”

“வேண்டாம் சிவா ..... என்பத்தைந்து சத்துக்காக அவனை வாயைத் திறக்க வைத்து, மானங்கெடவேணுமோ?”

சித்தங்கேணியில் பஸ் நின்றது. எல்லாருக்கும் கடைசியாக நான் இறங்கினேன்.

“தம்பி” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன். ‘கண்டக்டர்’ தான் அழைத்தான்.

“நீர் நேற்றும் இந்த பஸ்லிலேயா வந்தாரீ?”

“ஓம் இந்த பஸ்லிலைதான்”

“இரு ஸுபாய்த் தான் தந்துவிட்டு மிச்சக்காசு வேண்டாமல் .....?”

“இமோம்... அது நான்தான்...”

“நீரும் மறந்து போனீர் ... நான் காக்கொண்டு போய்க் கட்டினபோது கொஞ்சம் மிஞ்சியது ... அப்போதுதான் யோசித்தேன்,” என்று கூறியபடி சட்டையின் பையில் கையை விட்டு சில்லறையை எடுத்து என்கையில் என்பத்தைந்து சத்தை எண்ணி வைத்தான்.

பஸ் நகர் ஆரம்பித்தது. அது என் கண்ணினின்றும் மறையும் வரை வியிப்பிலாழ்ந்துபோய் ‘கண்டக்ர’ குக்கு நன்றி சால்லக்கூட மறந்து வின்றேன்.

“பார்த்தாயா...?” என்றுன் சிவராசா.

★ பா. பாலேஸ் வரி

தண்டனை.

பாடசாலையில் இரண்டாம் முறையாக மணியடித்ததும் அவசரமாக வகுப்புக்குள் நுழைந்த நான், என் வகுப்பு மாணவர்களை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்வையிட்டேன். அன்று வழக்கத்தை விட மாணவர் தோகை அதிகமாகவே இருந்தது.

அதற்குக்காரணமில்லாமலும் இல்லை. அன்று இரண்டாங் தவணைப் பரீட்சையின் ஆரம்பத்தினம் என்பது சொல்லாமலே விளங்கியது. மாணவரின் வரவைக் கணிப்பதற்காக எண்ணத் தொடங்கினேன். நாற்பதாவது மாணவானாலே எண்ணிக்கை முற்றுப்பெற்றுக் கொண்டிருந்த சமயம், காலதியோசை கேட்டுத் திரும்பினேன்.

மூன்று மாத காலம் வகுப்புக்கு வராமல் பிரத்தியேக 'லீவ'வாங்கியிருந்த மணிகூட புத்தகப்பை பேனு, காகிதம் கலர்ப்பெட்டி இவற்றுடன் ஆறுதலாக வகுப்புக்குள் அடியெடுத்து வைத்தான்.

அவனுக்கும் இது புதிய அனுபவமில்லை. எனக்கும் புதிதல்ல. ஆகவே இருவரும் மௌனமாகப் பார்வை பரிமாறிக்கொண்டோம், பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையவன்...!

"உத்தியோகம் பெறவேண்டும், பரீட்சை சித்தியடையவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. ஏதோ அறிவுக்குப் படித்தால் போதும்."

—அவனுடைய வரவில் ஒழுங்கினத்தை முறையிட்டபோது அவனுடைய அப்பாதான் இப்பாதிக்கூறினார். களியக் காசாக்கிப் பெற்ற பணத்தைக் கொண்டே உலகத்தை அடிமைப்படுத்தி விடலாம் என்று சினக்கும் பிரபல விறகுக் கொந்தராத்துக்காரர் அவர்.

தவணை முற்றுகப் பாடசாலைக்கு வராவிட்டாலும் பாதகமில்லை. பரீட்சையில் பெரிய சைபர் உருட்டி வைத்தாலும் பரவாயில்லை. வெற்றுத்தாளாகவே விடைத்தாளைக் கொடுத்தாலுங் கவலையில்லை. நானும் பரீட்சை எழுதி னேன் என்ற கெளரவும் மட்டும் இருந்தால் போதும் என்று சினைக்கும் மணியைப்போல் பல மாணவர்கள் இருக்கத்தான் செய்தார்கள்.

இருந்தும் மணியைக் கண்டதும் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. எவ்வளவோ சிரமத்துடன் அடக்கிக்கொண்டேன். வருடம் முற்றுக விழித்திருந்து படித்து விட்டுப் பரீட்சை எழுதிக் கோட்டடிக்கும் மாணவர் குழாத்தைவிட மணிஒன்றுங் குறைந்தவன்ல்ல என்பதுதான் என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

காகிதமும் பேனுவும் வைத்துக்கொண்டு வினாப்பத்திரத்திற்காக காத்திருந்த மாணவர்களை மீண்டும் ஒருமுறை நோட்டம் விட்டேன். எல்லாரிடமும் பேனு இருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்காக வகுப்பைச் சுற்றி நடந்தேன்.

என்னுடைய வகுப்பைப் பொறுத்தவரையில் ஒன்றிரண்டு பேரைத் தவிர ஏனையவர்கள் அத்தனை பேரும் பண்சயுள்ள பெற்றாக்குப் புதல்வராகப் பிறக்கும் பேறு பெற்றவர்கள்.

தரத்தின்படி பார்த்தால் மூன்றே மூன்று மாணவர்கள்தான் ஏழைகள். அவர்களிலும் இளங்கோ மிகவும் ஏழை. வழமையாகப் பென்ஸில் கொண்டு வருவதற்குக்கூடக் கஷ்டப்பட்டு நான் உதவிசெய்த சந்தர்ப்பங்கள் பல உண்டு. வகுப்பில் சுட்டியான மாணவன். எந்த விஷயத்தையும் சுலபமாகக் கிரகிக்கும் ஆற்றல் மிக்கவன்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் பேஞ்சு கொண்டு எழுதாதவர்கள் பார்ட்சைக்கு அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள் என்று பிறின்சிபல் இட்ட கட்டளையை உறுதிப்படுத்துவதற்காக நான் ஓவ்வொரு மாணவன் அருகிலும் நெருங்கிப் பார்வையிட்டேன்.

இளங்கோவை நெருங்கியதும் என்கணகள் வியப்பால் அகல விரிந்தன அவன் கையில் பிடித்திருந்த பதினைந்து ரூபாய் மதிப்பிடக்கூடிய சுவான் பேஞ்சதான் காரணம்.

அவனுடைய நேரமையை சீளம்பரப்படுத்த எனக்கு யாரும் அத்தாட்சிப்பத்திரம் தரத் தேவையில்லை. ஆனால் பெயருக்குப் பொருத்தமாகப் பிச்சை எடுத்துக் குடும்பம் நடத்தும் பிச்சையாண்டி தன் பிள்ளையைமட்டும் இளங்கோவாக்கி இப்படியொரு விலையுயர்ந்த பேஞ்சவையும் வாக்கிக் கொடுக்கக் கூடிய அளவுக்கு அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்கவில்லை என்பது மட்டும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

நான் அவனுடைய கையில் இருந்த பேஞ்சவை வாங்கி அதைத் திருப்பித்திருப்பிப் பார்வையிட்டேன்.

அப்போது அவன் என்னைப் பார்த்த பார்வை “ஏழைகள் உயர்ந்த பொருட்களைப் பாவிப்பதற்கு உரிமையில்லையா ... ?” என்று கேட்பது போலப் படவே, நான் மெளனமாகப் பேஞ்சவை அவன் கையில் கொடுத்துவிட்டுத் தொடர்ந்து என் பரிசோதனையை ஆரம்பித்தேன்.

எனக்கு அதிகம் சிரமம் வைக்கக்கூடாது என்ற நினைவில் மாணவர்கள் எல்லா ஆயத்தத்தோடும் வந்திருந்தார்கள். குறிக்கப்பட்ட நேரத்தில் பார்ட்சை வினாத்தாட்களை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு வகுப்புக்கு முன் னால் நாற்காலியை இழுத்து நடுவில் போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தேன்.

அங்கே மரணத்தின் அமைதி நிலவ மாணவர்கள் விடையெழுதுவதில் ஈடுபட்டிருந்த சமயம் “கிறீச் கிறீச்” என்ற சப்தத்தின் ஒளி என்னைக் கவர்ந்தது. வகுப்புக்குள் அவசரமாக நுழைந்திகொண்டிருந்த பிறின்ஸிபலீக் கண்டதும் நான் எழுந்து நின்றேன்.

என்னைத் தொடர்ந்து எழுந்து நின்ற மாணவர்களை இருக்கும்படி கையமர்த்திக் காட்டிய அவர் என் காதோடு காதாகக் கூறிய விடயம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது.

“இல்லை சேர், என்னால் இதை நம்பவே முடியாது. அவன் அப்படியான மாணவன் இல்லை” என்று வாய்மட்டும் வாதாட ... ஆரம்பத்தில் என் மனதில் என்னையறியாமல் துளிர்விட்ட சந்தேகம் இப்போது கிளைவிட்டுத் தனிக்க ஆரம்பித்தது.

எதற்கும் ஒருமுறை விசாரித்தால் என்ன...? என்று அபிப்பிராயம் கூறிய பிறின்ஸிபவின் சொல்லைத் தட்டமுடியாமல் அவனை அழைத்துக்கொண்டு காரியாலய அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

“உண்மையைக் கூற தமிழி! உனக்கு இது எப்படிக் கிடைத்தது?” என்று நான் முன்றுவது முறையாகக் கேட்ட கேள்விக்கு மூன்றுவது முறையாக “நான் திருடவில்லை! நான் திருடவில்லை!! நான் திருடவில்லை, சேர்!!” என்று ஒப்புவித்த அவனைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

அவனை நான் நம்பத்தான் செய்கிறேன். ஒரு மயிலிழைகூட அவன்மேல் எனக்குச் சந்தேகம் இல்லை.

ஆனால் ..... ஆமாம்! ஆனால் மற்றவர்கள் அவனைத் திருடனுக்கவும், என்னைப் பைத்தியமாக்கவுங் துணிந்து நிற்கும்போது நான் விசாசணை நடத்தாமல் எப்படி இருக்கமுடியும்?

“இளங்கோ சீ திருடவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். பிறின்ஸிப்பவிடம் கூட எடுத்துக்கூறினேன். ஆனால் அவருக்கு யாரோ உன்னைப்பற்றித் தவறாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, உனக்கு இந்தப் பேனை எப்படிக் கிடைத்தது என்பதை மட்டும் கூறிவிடு. மற்றதை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.”

நான் அவனை மீண்டும் பரிவோடு வினாவினேன். “என்னையார் நம்பாவிடாலும் உங்கள் ஒருவருக்கு நான் திருடவில்லை என்பது தெரிந்தால் போதும். ஏழைகள் எப்படியாவது திருடாமல் கெளரவமாக வாழுவேண்டும் என்று நினைத்தால் அந்த எண்ணைத்தில் மண்ணைத்தாவிவிடுகிறது இந்த உலகம், சேர்! நான் சத்தியமாக இந்தப் பேனைவைத் திருடவில்லை. ஆனால் இது எப்படி எனக்குக்கிடைத்தது என்பதை மட்டும் கூறமாட்டேன்! கூறவே மாட்டேன், சேர்! அதைக் கூறுவதை விட நான் திருடனேன் என்ற பெயரோடு வாழ்ந்துவிடுகிறேன். அதை உலகம் கெளரவிக்கிறது சேர்.”

* இவ்வளவு அழுத்தமாகப் பேசிய அந்தப் பதினாண்கு வயதுப் பையனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

அதற்குமேலும் அவனைத் துன்புறுத்த விரும்பாமல் பிறின்ஸிப்பவிடம் சென்று விடயத்தைக் கூறினேன்.

“இப்படியான ஏழைப் பையன்களுக்கெல்லாம் இவ்வளவு உயர்ந்த கல் ஓரியில் இடங்கொடுத்தால் இப்படித்தான் நடக்கும். ... சரி... இதை நானே

விசாரிக்கிறேன்” என்று பொறுப்பை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். நான் வெளி யே அடியெடுத்து வைக்கவில்லை—

“இல்லை... சேர்... நான் திருடவேயில்லை சேர்... என்ன தண்டனை வேண்டுமானாலும் அளியுங்கள். ஆனால் திருடன் என்று மட்டும் கூருதேயுங்கள் சேர்!”

—அடியைப் பொறுக்கமாட்டாமல் வீரிட்ட அந்தச் சிறுவனை சினைந்து மனம் ஈங்கியது.

பரிட்சை எழுதமுடியாத தண்டனையை அந்தப் புதுப்பேனு அவனுக்கு வாங்கித் தந்திருந்தது. முன் விரூந்தையில் அவன் ஒரு நாட்சிப் பொருளாக சிறுத்தப்பட்டிருந்தான். அவன் கண்களில் இருந்து நீர் ஆரை கப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

முதலாவது பாடம் எழுதி முடிய மணியடித்ததும் அதுவரை புற்றுக்குள் ஈசல் போல் இருந்த மாணவர் குழாம் புறப்பட்டு அவனை சுற்றி மொய்த்துக் கொண்டது.

அவர்களைச் சில ஆசிரியர்களின் உதவியோடு அப்புறப்படுத்திக்கொண்டிருந்த சமயம் எங்கள் அதட்டலுக்குச் சிறிதும் செவிசாய்க்காமல் எங்களை முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அருள்மொழி. அருள்மொழி டாக்டர் சுந்தரத்தின் அருமை மகன்.

“அருள்மொழிக்கு நாங்கள் கூறியது கேட்கவில்லையோ?” என்றே நன் அரை குறையாக.

பணக்காரப் பிள்ளையாயிருந்தாலும் தன் பண்பு, அங்பு, அறிவு இவற்றால் ஒரு தனிச் செல்வாக்கை அவன் இந்தக் கலாசாலையில் பெற்றிருந்தான்.

“என்னை மன்னிக்கவேண்டும் சேர்! என்னிடம் கூட இப்படி ஒரு பேனு இருக்கிறது. இதே நிறம்! இதே மார்க்... உங்கள் அபிப்பிராயப்படி பார்த்தால் நானும் ஒரு திருடன்தான்!! ஆனால் என்னை நீங்கள் அடிக்கவில்லை, விசாரணை செய்யவில்லை, கண்ணீர் வீட வைக்கவில்லை, ஏன்.....?”

சிரேஷ்ட வகுப்பில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்த அவன் உணர்ச்சியோடு பேசவிட்டு எங்கள் பதிலுக்காகக் காத்து நின்றான்.

“அருள்மொழி, உன்னிடம் யாரும் இப்போ நியாயம் கேட்கவில்லை. உன் அப்பாடாக்டர். அவருக்கு இப்படி ஒரு பேனு வாங்கித் தரும் சக்தியுண்டு. ஆனால் இவன் .....? இவனைத் தண்டித்ததில் என்ன தவறு அருள்மொழி? மாணவர் தலைவன் என்ற நிலையில் உனக்குக் கேட்க உரிமையுண்டு. என்னுடைய பேனுவை இவன் தான் திருடியிருக்கிறான்.”

இதுவரை தன் அறைக்குள் இருந்த பிறின்ஸிபல் வெளியே வந்து அருள்மொழிக்கு நியாயம் காட்டினார்:

“சேர்... என்னை மன்னிக்கவேண்டும், உங்கள் பேனாவுக்குக்கு ஏதாவது அடையாளம் ....?” தன் வாதத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தினான் அருள்மொழி.

“அருள்மொழி, நீ மாணவர் தலைவன் என்ற முறையில் உன்னை இதுவரை பொறுத்து வந்தேன். நீ உன் அப்பாவின் செல்வாக்கைக் கொண்டு என்னை எதிர்க்கத் துணிந்துவிட்டாய். இருந்தாலும் உன் முன்னிலையில் நான் இந்தக் களவுவை சிருபிக்கத்தான் போகிறேன். என் பேனாவின் அடிப்பாகத்தில் என் பெயரின் தலையெழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.” ஆத்திரத்தில் பேசினார் பிறின்ஸிபால்.

“சேர்! என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்று மீண்டும் பணிவாக வேண்டுகிறேன். இதோ என்னிடம் இருக்கிறது உங்கள் பேனு. உங்கள் அடையாளம் கூட இதோ.....”

அவன் முடிக்கவில்லை. பேனாவை அவன் கையிலிருஞ்து ‘லடக்’ என்று பிடிங்கிய பிறின்ஸிபால் அதைப் பார்த்துவிட்டு... அதே சமயம் தன் சட்டைப் பையிலிருஞ்த இளங்கோவின் பேனாவை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்து அவனை வகுப்புக்கு அனுப்பிவிட்டு—

“அருள்மொழி, நீ ஏதோ பெரிய காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டதாகப் பெருமைப்படுகிறோய். நான் இளங்கோவிடம் இருந்து பேனாவைப் பெறவதற்குமுன் நீ அவனைத் தப்பவைப்பதற்காக உன் பேனாவை அவனிடம் கொடுத்து மாற்றிவிட்டு வெறும் நாடகம் போடுகிறோய்.

“யாராக இருந்தால் என்ன? குற்றம் குற்றமென்று ரூக்கப்படுத்தப்பட்டால் கண்டனை ஒன்றுதான். பாடசாலையிலிருந்து நீக்கப்படுவார்கள்.”

“அதற்கு நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு உண்மையை மட்டும் உங்களிடம் ஒப்புவிக்க விரும்புகிறேன்.

“சேர், நான் என்னை ஒரு டாக்டர் மகன் என்று எப்போதுமே சினைத்து நடந்தது கிடையாது. நீங்களே என்னை ஒரு உதாரணமாக எடுத்து ஏனைய மாணவர்களுக்குப் பெருமையாகப் பேசுவீர்களே.

“இன்று என் நடத்தை சுற்று அளவுக்கு அதிகமாகப்பட்டிருந்தால் என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்று மீண்டும் பணிவோடு வேண்டுகின்றேன்.

“இளங்கோ ஒரு ஏழைப் பையனாக இருந்தும் மிகவும் கேர்மையும் கண்ணும் நிலையில் நான் சிபார்சு செய்ததின் பேரில் அப்பா அவனுக்குப் பாடசாலை ஒய்ந்து வேளைகளில் ஆஸ்பத்திரியைச் சுத்தன்செய்யும் பணியை ஒப்புவித்திருந்தார். அதனால் பெற்ற ஊதியத்தைக்கொண்டு இளங்கோ தன் படிப்புக்குச் செல்விட்டு வந்தான்.

“தோட்டி” வேலை பார்த்துப் பேனு வாங்கினேன் என்ற உண்மையை ஒப்புக்கொள்வதைவிடத் ‘திருடன்’என்ற பெயர் அவனுக்குக் கௌரவமாகப்பட்டிருக்கிறது.

“நேற்று என்ஸிடம் வந்து ஒரு பேனு வாங்கித் தரும்படி கெஞ்சிக் கேட்டதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அப்பா அவனுக்குத் தன் செலவில் ஒரு பேனு வாங்கித் தந்தார்.

“எழை என்ற ஒரு காணத்துக்காக நீங்கள் கூடத் திரவிசாரியாமல் அவனுக்குத் திருட்டுப்பட்டங்கட்டிவிட்டார்கள்.”

“அருள்மொழி, எனக்கு உன்னுடைய விளக்கந் தேவையில்லை. என்னுடைய பேனு இப்போது உன் கையில் இருக்கிறது. யாராக இருந்தாலும் தன்டனை ஒன்றுதான்.”

“சேர்! கொஞ்சம் பொறுங்கள். முதலில் இதைப் படித்துப் பாருங்கள். அதற்குப்பின் என்ன தன்டனையையும் ஏற்க நான் சித்தமாக இருக்கிறேன்.”

கடிதத்தை விரித்துப் படித்த பிறின்ஸிபலின் முகத் தில் பிரேதக்களைதடியது.

“அருள்மொழி, என் அறைக்குள் வா.” என்றவர் என்பக்கந்திரும்பி “இராக நீயுங்கூட” என்றார்.

நானும் அவர்களைத் தொடர்ந்து உள்ளே சென்றேன்.

“சேர், நான் எப்போதும் உங்கள் கீழ்ப்படிவள்ள மாணவன்தான். இதோ உங்கள் பேனு இருக்கிறது. ஒருவிதமான விசாரணையுக் கேடவையில்லை. உங்கள் கௌரவத்தை நான் காப்பாற்றியே தருவேன். யாருடைய பேனு என்று தெரியாமல் கீழே கிடங்கு நான் கண்டெடுத்ததாகக் கூறிவிடுகிறேன். நான் வருகி ழேன் சேர்.”

அருள்மொழி சிதானமாகக் கூறிவிட்டு வகுப்புக்குப் போய்விட்டான்.

பிறின்ஸிபல் கையில் பிடித்திருந்த துண்டுக் கடிதம் மின் விசிரியில் படபட்டத்து.

“இராச, என்னை இறைவன் நல்லாகத்தன்டித்துவிட்டான். அருள்மொழி தான் மிகவும் நல்ல மாணவன் என்பதைக் கடைசிவரை நிருபித்துவிட்டான். இதைப் படித்துப் பார்!”

கை நடுங்க அவர் நீட்டிய கடிதத்தை வாங்கிப் படித்தேன்.

“இத்தான் அறிவிப்பது; சூபா பதினைந்து பெற்றுக்கொண்டு இந்தப் படைஞாவை அருள்மொழிக்கு விற்றுவிட்டேன்—சிவிவாசகம் மகேந்திரன்”

எனக்கு என் கண்கள் பொய்த்தன. உடல் பதற, உள்ளம் ஏதையோ எல்லாம் சிந்திக்க, பிறின்ஸிபல் சீனிவாசகத்தை உற்றுப் பார்த்தேன்.

"இராசு, உன்மேல் எனக்கு என்றுமே ஒரு தனியண்டு. நீ எனக்கு ஒரு உடன் பிறங்கவன் மாதிரி. இந்த விஷயத்தை உன் உயிர் உள்ளவரையும் யார் டமும் கூறிவிடாதே. பேண தவறியது என் குற்றமாகவே இருக்கட்டும் இளங்கோவிடம் நான் இரகசியமாக மன்னிப்புக்கோருகிறேன். உன்னை நம் பட்டுமா?"

பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்து வினவிய அவர் கையில் அடித்து "சத்தியமாக இதைத் திருடியது உங்கள் மகன் என்ற உண்மை என் உயிர் உள்ளவரை வெளிவராது" என்று கூறிவிட்டு அவரைப் பார்க்கும் சக்தியற்று வெளியே நடந்தேன்.

University of Jaffna
258016

Library

258016

